

MATİLDA

Roald Dahl

Çeviren: Lale Akalın

Resimleyen: Quentin Blake

8. basım

Word'e aktaran: **Mina Terzioğlu**

Roald Dahl

1916'da Galler'in Llandaff kentinde doğdu. 1932'de İngiltere'nin tanınmış özel okullarından birini bitirdikten sonra, üniversiteye gitmek yerine Kanada'daki Newfoundland'e yapılan bir keşif yolculuğuna katıldı. II. Dünya Savaşı sırasında tanıştığı romancı C.S. Forester'ın özendirilmesiyle, orduda çalıştığı yıllarda başından geçen olayları yazmaya başladı. İlk kitabı, Walt Disney için yazdığı sonradan sinemaya da uyarlanan Gremlins oldu. Kuralları hiçe sayan, ama zekice yazılmış çocuk kitapları ve büyüklere yönelik korku öyküleriyle çok sevilen bir yazar olan Dahl, 1990'da Oxford'da öldü.

MATİLDA

İçindekiler

Kitap Kurdu

Bay Wormwood: Büyük Otomobil Komisyoncusu

Şapka ve Süper Yapışkan

Hayalet
Aritmetik
Platin Saçlı Adam
Bayan Honey
Trunchbull
Ana-Babalar
Çekiç Atmak
Bruce Bogtrotter ve Pasta
Lavender
Haftalık Sınav
İlk Mucize
İkinci Mucize
Bayan Honey'in Klübesi
Bayan Honey'in Hikayesi
İsimler
İdman
Üçüncü Mucize
Yeni Bir Ev

Kitap Kurdu

Anneler ve babalar ilginçtir. Kendi çocukları akla gelebilecek en berbat kişi olsa bile, onun harika biri olduğuna inanırlar.

Bazı ana-babalar daha da ileri gider. Hayranlık gözlerini o kadar köreltir ki, çocuklarının bir dahinin özelliklerine sahip olduğu konusunda kendilerini ikna etmeyi başarırlar.

Aslında bunda pek yanlış bir şey de yoktur. Dünya böyledir. Ancak ana-babalar mide bulandıran yavrularının ne kadar parlak olduklarını bize anlatmaya başlayınca, biz de, “Bize bir tas verin; kusacağız!” diye bağırmaya başlarız.

Okul öğretmenleri gururlu ana-babalardan bu tür gevezelikleri dinlemek durumunda kaldıkları için epeyce sıkıntı çekerler, ancak bunun acısını genellikle dönem sonu notunu atarken çıkarırlar. Eğer ben öğretmen olsaydım, çocuklarına hayran böyle ana-babaların çocukları için yazacak dahiyane şeyler bulurdum. “Oğlunuz Maximilian,” diye yazardım, “tam bir serseri. Umarım aileniz iş sahibidir de, okulu bitirdikten sonra oraya yerleştirebilirsiniz, çünkü başka hiçbir yerde iş bulamayacağından eminim.” Ya da kendimi şair gibi hissediyorsam, şöyle yazabilirdim: “Çekirgelerin işitme organlarının karın boşluğunun iki yanında olmaları ilgi çekici bir gerçektir. Bu dönem öğrendiklerine dayanarak kızınız Vanessa’yı değerlendirirsek, işitme organı dahi olmadığını söyleyebiliriz.”

Tabiat bilgisi konularının altını üstünü getirebilir ve şöyle söyleyebilirdim: “Ağustos böceği yerin altında koza içinde altı yıl, yerin üstünde, güneş ışınlarından ve havadan yararlanan özgür bir yaratık olarak altı gün geçirir. Oğlunuz Wilfred bu okulda yerin altında altı yıl geçirdi ve hâlâ kozasından çıkmasını bekliyoruz.” Özellikle zehirli bir küçük kız beni

sokup şunları söyletebilir: “Fiona tıpkı bir buzdağının güzelliğine sahip, ama buzdağından farklı olarak, yüzeyin altında hiçbir şeyi yok.”

Öyle sanıyorum ki, sınıfımdaki bu pisliler hakkında dönem sonu raporları yazmak hoşuma giderdi. Ancak bu kadar yeter. Devam etmemiz gerek.

Ara sıra, bunun tam tersine davranan, çocuklarına hiç ilgi göstermeyen ana-babalarla karşılaşılır. Tabii ki bunlar, çocuklarına tapanlardan daha da kötüdür. Bay ve Bayan Wormwood, böyle bir ana-babaydı. Michael adında bir oğulları ve Matilda adında bir kızları vardı ve ana-baba özellikle Matilda’yı bir kabuk gibi görüyorlardı. Kabuk, bir süre tutmanız gereken ve günü gelince koparıp attığınız bir şeydir. Bay ve Bayan Wormwood, küçük kızlarını koparıp mümkünse komşu kasabaya, hatta daha da uzaklara atabilecekleri günü sabırsızlıkla bekliyorlardı.

Ana-babaların *sıradan* çocuklara birer kabuk, birer ur gibi davranmaları, yeteri kadar kötü bir şeydir. Ancak söz konusu çocuk *olağanüstü* biri ise -bununla duyarlı ve zeki oluşunu kastediyorum- durum daha da beter bir hal alır. Matilda bu iki özelliği de taşıyordu ama, her şeyden önce zekiydi. O kadar işlek bir zekası vardı ve o kadar kolay öğreniyordu ki, yeteneği en gerizekalı ana-babalar için bile apaçık ortada olabilirdi. Bay ve Bayan Wormwood ise öyle anlayışsızdılar ve kendi küçük boş yaşantılarının içine öylesine gömülmüşlerdi ki, kızları ile ilgili olağandışı herhangi bir şey fark edemediler. Doğrusunu söylemek gerekirse, küçük kızları bir bacağı kırık halde

sürünerek eve girseydi bile durumu fark edeceklerinden şüpheliyim.

Matilda'nın erkek kardeşi Michael gayet normal bir çocuktu, ama daha önce belirttiğim gibi, kız kardeş insanın gözlerini yuvasından fırlatabilirdi. *Bir buçuk* yaşındayken, konuşması kusursuzdu ve birçok yetişkin kadar kelime biliyordu. Ana-babası buna alkış tutacaklarına, ona gürültücü geveze dediler ve sert bir biçimde, küçük bir kızın görülebileceğini, ama sesinin duyulmaması gerektiğini söylediler.

Matilda üç yaşına geldiğinde, evde sağda solda duran gazeteleri ve dergileri inceleyerek okumayı kendi kendine öğrendi. Dört yaşında geldiğinde hızlı ve iyi okuyabiliyordu; doğal olarak kitapların peşine düştü. Bu aydın aile çevresinde bulabildiği tek kitap, annesine ait *Kolay Yemek Pişirme* adlı bir şeydi. Bu kitabı baştan sona kadar okuduğu vakit, bütün yemek tariflerini ezbere öğrendi. Ama daha ilginç bir şey istediğine karar verdi.

“Baba,” dedi, “Bana bir kitap alabilir misin acaba?”

“*Kitap mı?*” dedi babası. “Yalan dolu kitapları neden istiyorsun?”

“Okumak için, baba.”

“Tanrı aşkına söyler misin, TV'nin ne eksigi var? Altmış iki ekranlı güzel bir TV'miz var ve sen gelip benden kitap istiyorsun! Kızım, iyice şımarıyorsun artık sen!”

Matilda, hafta içi her gün öğleden sonra evde yalnız kalıyordu. Erkek kardeşi (ondan beş yaş büyüktü) okula gidiyordu.

Babası işe, annesi de on mil uzaklıktaki bir kasabaya, bingo oynamaya gidiyordu. Bayan Wormwood, bingoya çok düşküncü ve haftanın beş günü öğleden sonraları bingo oynardı. Babasının ona kitap almayı reddettiği günün öğleden sonrasında, Matilda kendi başında köyün kitaplığına doğru yürüdü. Oraya vardığında, kendisini kitaplığa bakan Bayan Phelps'e tanıttı. Bir süre orada oturup kitap okuyup okuyamayacağını sordu. Bu kadar küçük bir kızın kendi başında gelişine şaşırın Bayan Phelps, yine de onu çok iyi karşıladı.

“Affedersiniz, çocuk kitapları nerede?” diye sordu Matilda.

“Şu alt raflarda,” diye karşılık verdi Bayan Phelps. “Bol resimli bir kitap bulmak için yardımcı olmamı ister misin?”

“Hayır, teşekkürler,” dedi Matilda. “Kendi başıma becerebileceğimden eminim.”

Matilda o günden itibaren her öğleden sonra, annesi bingoya gider gitmez, tıpış tıpış kitaplığa yürüyordu. Yalnızca on dakika süren yürüyüş, ona rahat bir köşede kendi başında oturup kitapları birbiri peşi sıra devirdiği iki fevkalade saat sağlıyordu. Orada bulunan tüm çocuk kitaplarını okuyup bitirdikten sonra, başka şeyler bulmak için etrafta dolaşmaya başladı.

İki haftadır onu büyülenmişçesine izleyen Bayan Phelps, masasından kalktı ve kıza doğru yürüdü. “Yardım edebilir miyim Matilda?” diye sordu.

“Şimdi neyi okuyacağımı düşünüyorum,” dedi Matilda. “Tüm çocuk kitaplarını bitirdim.”

“Yani resimlerine baktım mı demek istiyorsun?”

“Evet ama kitapları da okudum.”

Bayan Phelps upuzun boyuyla aşağıya doğru Matilda’ya, Matilda da yukarı doğru ona baktı.

“Bazılarının çok yetersiz olduğunu düşünüyorum,” dedi Matilda, “ama ötekiler çok hoştu. En çok *Gizli Bahçe*’yi sevdim. Gizemle doluydu. Kapalı kapının arkasındaki odanın ve büyük duvarın arkasındaki bahçenin gizemi.”

Bayan Phelps afallamıştı. “Tam olarak kaç yaşındasın, Matilda?” diye sordu.

“Dört yaşında ve üç aylığım,” dedi Matilda.

Bayan Phelps iyiden iyiye afalladı, ancak bunu kendine saklayacak kadar akliselim sahibiydi. “Şimdi ne tür kitap okumak istiyorsun?” diye sordu.

Matilda, “Büyüklerin okudukları cinsten, gerçekten iyi bir kitap okumak istiyorum,” dedi. “Ünlü bir kitap, ama isim bilmiyorum.”

Bayan Phelps ağır ağır rafları gözden geçirdi. Nasıl bir kitap vermesi gerektiğini bilemiyordu. İnsan yetişkinler için yazılmış ünlü bir kitabı dört yaşındaki bir kız çocuğu için nasıl seçer, diye sordu kendi kendine. İlk düşüncesi, on beş yaşındaki

okullu kızlar için yazılmış bir aşk hikayesi seçmekti. Ancak nedense rafın yanından içgüdüsel olarak geçtiğini fark etti.

“Bunu dene,” dedi sonunda. “Çok ünlü ve çok iyidir. Çok uzun gelirse, bana haber ver, sana daha kısa ve biraz daha kolay bir şey bulayım.”

“*Büyük Umutlar,*” diye okudu Matilda, “Charles Dickens’in romanı. Kesinlikle denemek istiyorum.”

Bayan Phelps, aklımı kaçırdım herhalde, diye geçirdi içinden, ama Matilda’ya, “Tabii deneyebilirsin,” dedi.

Bayan Phelps, bunu izleyen birkaç öğleden sonra boyunca, odanın uzak köşesinde büyük bir koltuğa oturup, kucağına açtığı kitabı okuyan küçük kızdan gözlerini ayıramadı. Kitabı kucağına yerleştirmesi gerekiyordu, çünkü elinde tutamayacağı kadar ağırdı. Yani bu, okuyabilmek için öne doğru eğilmesi anlamında geliyordu. Ayakları yere bile ulaşmayan, Pip ile yaşlı Bayan Havisham’ın ve onun örümcek ağları ile örülü evinin şahane maceralarına ve büyük hikaye anlatıcısı Charles Dickens’in sözcüklerinin yarattığı büyüye kendini kaptırmış bu minik, siyah saçlı kişi, ne de garip bir görünüm sunuyordu. Bu okurun yaptığı tek hareket, sayfayı çevirmek için arada bir kolunu kaldırmaktı... Bayan Phelps, vakit gelip de, “Matilda, saat beşe on var,” demek için ayağa kalktığında, içinde bir hüznü hissediyordu.

Matilda’nın ziyaretlerinin ilk haftasında Bayan Phelps ona, “Annen seni her gün buraya getirip sonra da alıyor, değil mi?” diye sordu.

“Annem her gün öğleden sonra Aylesbury’ye bingo oynamaya gidiyor,” dedi Matilda. “Buraya geldiğimi bilmiyor.”

“Ama bu kesinlikle doğru değil,” dedi Bayan Phelps. “Ona sorman daha iyi olur sanırım.”

“Ben o kanıda değilim,” dedi Matilda. “Kitap okumayı teşvik etmiyor. Babam da öyle.”

“Peki ama senin her gün öğleden sonra boş bir evde ne yapmanı bekliyorlar?”

“Boş boş dolanıp, televizyon seyretmemi.”

“Anlıyorum.”

“Ne yaptığıma aslında pek aldırıyorlar,” dedi Matilda, biraz üzgün bir biçimde.

Köyün oldukça işlek ana caddesinde yürüyüşü ve karşıdan karşıya geçişi, çocuğun güvenliği açısından Bayan Phelps’i kaygılandırmıştı. Ama karışmamaya karar verdi.

Matilda, *Büyük Umutlar*’ı bir hafta içinde bitirmişti. Kitabın onun okuduğu baskısı, dört yüz on bir sayfaydı. “Çok sevdim,” dedi Bayan Phelps’e. “Bay Dickens’in yazmış olduğu başka bir kitap var mı?”

“Bir sürü kitabı var,” dedi şaşkına dönmüş Bayan Phelps, “senin için bir başkasını seçeyim mi?”

Bundan sonraki altı ay boyunca, Matilda Bayan Phelps’in gözetene, şefkatli bakışları altında aşağıdaki kitapları okudu.

Charles Dickens’in *Nicholas Nickleby*’si,

Charles Dickens’in *Oliver Twist*’i,

Charlotte Brontë'nin *Jane Eyre*'i,
Jane Austen'in *Aşk ve Gurur*'u,
Thomas Hardy'nin *Tess*'i,
Mary Webb'in *Kayıplara Karışmış*'ı,
Rudyard Kipling'in *Kim*'i,
H.G. Wells'in *Görünmez Adam*'ı,
Ernest Hemingway'in *İhtiyar Adam ve Deniz*'i,
William Faulkner'in *Ses ve Öfke*'si,
John Steinbeck'in *Gazap Üzümleri*,
J.B. Priestley'in *İyi Dostlar*'ı,
Graham Greene'in *Brighton Rock*'ı,
George Orwell'in *Hayvan Çiftliği*

Bu, şahane bir listeydi ve artık Bayan Phelps hayret ve heyecan duygularıyla dolmuştu. Fakat kendisini olayların akışına terk etmeyişi büyük olasılıkla iyi olmuştu. Bu küçük çocuğun başarılarına tanık olan herhangi biri gereksiz gürültü koparmaya kalkışacak ve haberleri köyün dört bir yanına, hatta ötesinde de yaymaya kalkışacaktı, ancak Bayan Phelps böyle biri değildi. O kendi işine bakardı, başkalarının çocuklarına karışmanın doğru olmayacağını yıllar önce keşfetmişti.

“Bay Hemingway anlamadığım pek çok şey söylüyor,” dedi ona Matilda. “Özellikle kadınlar ve erkekler hakkında. Fakat hepsini de aynı derecede sevdim. Olayları anlatış biçimi, sanki olay yerindeymişim de, olup bitenleri kendi gözlerimle görüp yaşıyormuşum gibi bir duygu veriyor bana.”

“İyi bir yazar hep bu duyguyu verir,” dedi Bayan Phelps. “Anlamadığın parçalar hakkında da üzülme, arkana yaslan ve bırak sözcükler seni bir müzik parçası gibi etkilesin!”

“Tamam, öyle yapacağım.”

“Biliyor musun?” diye sordu Bayan Phelps, “bunun gibi halk kitaplıkları kitapları ödünç alıp evine götürmene izin verir.”

“Bunu bilmiyordum,” dedi Matilda. “Ben de böyle yapabilir miyim?”

“Tabii,” dedi Bayan Phelps. “İstediğin kitabı seçtiğin zaman kaydını yapmam için bana getir. Ondan sonra da iki hafta boyunca senin olsun. İstersen birden fazla da alabilirsin.”

O günden sonra Matilda yeni kitaplar almak ve eskileri iade etmek için kitaplığı haftada yalnızca bir kez ziyaret etti. Kendi küçük yatak odası bir okuma odasına dönüşmüştü ve öğleden sonraların büyük bölümünde çoğunlukla yanına bir fincan kakao alıp oturur ve okurdu. Mutfaktaki tüm eşyalara uzanabilecek kadar uzun boylu değildi ama müştemilatta bulunduğu ve eve getirdiği küçük kutu sayesinde istediği yere ulaşabiliyordu. Çoğunlukla kendisine kakao pişirirdi. Bunun için, ocakta bir cezvenin içinde sütü hafifçe ılıştırırdı. Kimi zaman ise sıcak oralet ya da ıhlamur yapardı. Öğleden sonraları boş evdeki sessiz odasında oturup kitap okurken, yanına sıcak içecek bir şey alması hoş oluyordu. Kitaplar onu yeni dünyalara götürüyor ve heyecan dolu hayatlar yaşamış şaşırtıcı insanlarla tanıştırıyordu.

Joseph Conrad'la birlikte eski günlerin yelkenlileriyle yolculuğa çıktı. Ernest Hemingway'le Afrika'ya, Rudyard Kipling'le Hindistan'a gitti. Bir İngiliz köyünün küçük odasında otururken, dünyanın dört bir yanında yolculuğa çıktı.

Bay Wormwood: Büyük Otomobil Komisyoncusu

Matilda'nın annesiyle babasının güzel bir evleri vardı, üst katta üç yatak odasının, alt katta bir yemek odasının, bir oturma odasının ve bir de mutfağın bulunduğu bir ev. Babası elden düşme otomobil alım-satımı ile uğraşıyordu ve işlerinin oldukça iyi gittiği anlaşılıyordu.

“Talaş,” diye gururla söyleniyordu, “başarımın gizli sırlarından biridir. Ve bana bedavaya mal oluyor. Kereste fabrikasından bedavaya sağlıyorum.”

“Ne amaçla kullanıyorsun?” diye sordu Matilda.

“Haa!” dedi baba. “Bilmek ister miydin?”

“Talaşın elden düşme otomobillerin satışında nasıl işe yarayacağını anlayamıyorum, baba.”

“Çünkü sen küçük cahil bir budalası,” dedi baba. Konuşma tarzı hiç de hoş değildi, ama Matilda buna alıştı. Babasının böbürlenmekten hoşlandığını da biliyordu ve onu pervasızca kışkırtabilirdi.

“Maliyeti sıfır olan bir şeye kullanım alanı bulduğun için çok akıllı olmalısın,” dedi küçük kız. “Keşke ben de becerebilseydim.”

“Beceremezdin,” dedi baba, “senin kafan çalışmıyor. Ama küçük Mike’a bunu söylemekten gocunmam, çünkü bir gün onun da gelip benimle birlikte çalışacağına inanıyorum.” Sonra da Matilda’yı görmezlikten gelerek, oğluna döndü ve şunları söyledi: “Budalanın biri vitese yüklenip aşındırmışsa, şanzıman da takır tukur ses çıkarıyorsa, o arabayı seve seve alırım. Ucuza düşürürüm. Yaptığım tek şey, bir sürü talaşı yağ ile karıştırıp şanzımana koymak olur. Bunun üzerine araba yağ gibi kaymaya başlar.”

“Yeniden takır tukur etmeye başlamadan önce ne kadar gider?” diye sordu Matilda babasına.

“Alıcının iyice uzaklaşmasına yetecek kadar,” dedi baba sırtarak. “Yaklaşık yüz elli kilometre.”

“Ama bu dürüst bir davranış değil baba,” dedi Matilda. “Bu, insanları aldatmaktır.”

“Kimse dürüstlikle zengin olmaz,” dedi baba. “Müşteriler aldatmaya yarar.”

Bay Wormwood küçük, sıçan suratlı biriydi. Ön dişleri sıçan bıyığı gibi ince bir bıyığın altından dışarı fırlıyordu. Büyük, parlak renkli ekose ceketler giymekten hoşlanır ve çoğunlukla sarı ya da soluk yeşil kravat takardı. “Örneğin arabanın kaç kilometre yaptığını ele alalım,” diye devam etti. “Elden düşme araba alan kişinin öğrenmek istediği ilk şey, arabanın kaç kilometre yapmış olduğudur, öyle değil mi?”

“Öyle,” dedi oğlu.

“Bu yüzden kilometre saatinde iki yüz bin kilometre yazan eski döküntü bir arabayı alırım. Ucuza kapatırım. Fakat bu kadar kilometre yapmış bir arabayı kimse almaz, değil mi? Ve günümüzde kilometre saatini söküp on yıl önce olduğu gibi sayılarla oynayamazsın. Kilometre saatini sabitleştirdiler, bu yüzden çılgın bir saat tamircisi değilse eğer, hiç kimse saatlerle oynamaz. O halde ne yapabilirim? Kafamı kullanırım aslanım, ben de kafamı kullanırım.”

“Peki ama nasıl?” diye sordu büyülenmiş Michael. Babasının sahtekarlık aşkı kalıtım yoluyla ona da geçmişe benziyordu. “Oturur ve iki yüz bin yazan bir kilometre saatini, darmadağın etmeden on beş bin kilometre yazar hale nasıl çevirebilirim diye sorarım kendime. Aslında, arabayı yeteri

kadar uzun mesafede geri geri kullansam, bu kesinlikle sonuç verirdi. Sayılar geriye doğru tıklar tıklar yürüdü, öyle değil mi? Fakat Allah'ın belası bir arabayı yüz binlerce kilometre geri geri kim kullanır? Mümkün değil bu!”

“Tabii mümkün değil,” dedi genç Michael.

“Kafamı kaşırım,” dedi baba. “Beynimi kullanırım. İnsanın böyle işlek bir beyni olursa, kullanmak zorundadır. Ve birden jeton düşer, cevabı buluveririm. Sana bir şey söyleyeyim mi, penisilini keşfeden o öteki zeki adamın hissettiğini sandığım duyguların aynısını duydum. ‘Evreka!’ diye bağırdım. ‘Buldum işte!’ ”

“Ne yaptın baba?” diye sordu oğlu.

“Kilometre saati,” dedi Bay Wormwood, “bir kabloyla ön tekerlerden birine bağlıdır. Bu yüzden önce kabloyu ön tekerleğe bağlı olduğu yerden sökerim. Sonra yüksek devirli elektrikli matkaplardan birini alır ve bunu kablonun ucuna öyle bir biçimde bağlarım ki, matkap döndükçe kabloyu ters yönde çevirir. Buraya kadar anladın mı? Beni izleyebiliyor musun?”

“Evet, baba,” dedi genç Michael.

“Bu matkaplar inanılmaz bir hızla döner,” dedi baba. “O yüzden matkabı çalıştırmaya başlayınca, kilometre saatindeki sayılar inanılmaz bir hızla geriye doğru gider. Elimdeki yüksek devirli elektrikli matkapla kadran üzerindeki elli bin kilometreyi birkaç dakikada yok edebilirim. İşimi bitirdiğimde otomobil yalnızca on beş bin kilometredir ve satışa hazırdır. Müşteriye ‘yeni sayılır’ derim. ‘Şimdiye kadar en fazla on bin

yapmıştır. Yaşlı bir kadına aitti ve kadın da arabayı haftada bir gün alışverişe giderken kullanıyordu.’ ”

“Kilometre saatini gerçekten de elektrikli bir matkapla geri alabilir misin?” diye sordu genç Michael.

“Sana işimizin ticari sırlarını söylüyorum,” dedi baba. “Yani gidip ona buna söylemeye kalkma. Beni deliğe tıklmalarını istemezsin, değil mi?”

“Kimseye tek bir laf etmeyeceğim,” dedi oğlan. “Bunu birçok arabada uyguluyor musun, baba?”

“Elime düşen her araba bu işlemde geçer,” dedi baba. “Satışa sunulmadan önce hepsinin kilometre saati onda birine düşürülür. Bir de bunu tek başıma keşfettiğimi düşünmelisin!” diye ekledi gururlu bir biçimde. “Darphaneden farkı yok.”

Dikkatle dinleyen Matilda, “Fakat baba, bu talaştan bile kötü. İğrenç bir şey. Sana güvenen insanları aldatıyorsun,” dedi.

“Eğer hoşuna gitmiyorsa, evde pişen yemeği yeme. Evin ekmeği sağlanan bu karlardan çıkıyor,” diye karşılık verdi baba.

“Kirli para bu,” dedi Matilda. “Bundan nefret ediyorum.”

Babanın yanaklarında iki kırmızı leke belirdi. “Sen kim olduğunu sanıyorsun? Canterbury Başpiskoposu mu kesildin de bana namus konusunda vaaz veriyorsun? Sen ağzından çıkanı kulağı duymayan, dünyadan habersiz küçük budalanın birisin!”

“Çok haklısın Harry,” dedi anne. Ve Matilda’ya döndü. “Babanla böyle konuşma cesaretini nerden buluyorsun? Şimdi o düşük çeneni tut da hepimiz televizyon programını sakın sakın izleyebilelim.”

Oturma odasında, televizyon önünde dizlerinin üzerine koydukları akşam yemeklerini yiyorlardı. Akşam yemekleri, alüminyum kaplarda, ayrı bölümlere konmuş hazır et yahnisi, haşlanmış patates ve bezelyeydi.

Bayan Wormwood oturmuş yemeğini yerken gözleri ekrandaki Amerikan pembe dizisine takılmıştı. Şişman bir kadındı, saçları platin sarısıydı, ancak saçlarının diplerinde fare tüyü benzeri bir renk de seçilirdi. Yüzü çok boyalıydı ve sanki etleri yere dökülmesin diye sıkıca sarılmış giysiler içinde çıkıntılarla dolu bir bedeni vardı.

“Anneciğim,” dedi Matilda. “Yemek odasında yemeğimi yerken bir yandan da kitap okumam sizi rahatsız eder mi?”

Baba sert bir tepki gösterdi. “Beni rahatsız eder!” dedi hırıldayan bir sesle. “Yemek aileyi bir araya getiren bir vesiledir ve hiç kimse yemek bitmeden masayı terk edemez.”

“Ama masada değiliz ki!” dedi Matilda. “Hiçbir zaman da masaya oturmadık. Hep dizlerimizin üzerinde yiyoruz ve televizyon seyrediyoruz.”

“Televizyon seyretmenin nesi varmış, sorabilir miyim?” dedi baba. Sesi bir anda yumuşak ve tehlikeli bir hal almıştı.

Matilda cevap verecek cesareti kendinde bulamadı, sesini çıkarmadı. İçinde öfkenin kabardığını hissedebiliyordu. Anababasından bu şekilde nefret etmesinin yanlış olduğunu

biliyordu, ancak buna direnmenin çok zor olduğunu da hissediyordu.

Okuduğu bütün o kitaplar, ona ana-babasının hiçbir zaman sahip olmadıkları bir hayat görüşü kazandırmıştı. Biraz Dickens ya da Kipling okumuş olsalar, hayatta insanları aldatmaktan ve televizyon seyretmekten başka şeyler olduğunu kısa sürede keşfedebilirlerdi.

Bir şey daha... Öyle olmadığını bildiği halde sürekli olarak cahil ve aptal olduğunun söylenmesi ağrına gidiyordu. Öfkesi içten içe kabardı ve o gece yatağına yatınca bir karar aldı. Babasının ya da annesinin kendisine her kötü davranışında, şu ya da bu şekilde, buna bir karşılık verecekti. Kazanacağı bir-iki küçük başarı, onların aptallıklarına hoşgörü ile bakmasına yardımcı olacak ve aklını kaçırmasını önleyecekti. Matilda'nın yalnızca beş yaşında olduğunu ve o kadar küçük birisinin güçlü-kuvvetli yetişkinlere karşı puan kazanmasının kolay olmadığını unutmayın. Böyle olsa bile bir adım atmaya kesin karar vermişti. O gece televizyonun karşısında olup bitenlerden sonra, kara listenin başında babası yer alıyordu.

Şapka ve Süper Yapışkan

Ertesi sabah, baba o berbat elden düşme otomobil garajına gitmek üzere yola çıkmadan hemen önce Matilda, askının bulunduğu girişe süzüldü ve babasının her gün giydiği şapkayı aldı. Şapkayı asılı olduğu askıdan alabilmek için ayak parmaklarının üzerinde yükselerek, mümkün olan en yüksek noktaya bir bastonla ulaşmak zorunda kaldı. Bu durumda bile şapkaya ancak yetişebildi. Şapka, basık tepeli, kurdelesine bir alakarga tüyü sokulu şapkalardan biriydi ve Bay Wormwood bu şapkayla çok övünürdü. Kendisine çapkın ve cüretkar bir

görünüm kazandırdığını düşünüyordu, özellikle de parlak renkli ekose ceketinin ve yeşil kravatının üzerine taktığı zaman...

Bir elinde şapkayı, bir elinde de ince süper yapışkan tüpünü tutan Matilda, yapışkanı özenle şapkanın iç kenarına sürdü. Sonra da şapkayı, bastonun yardımıyla askıya dikkatle astı. Bu operasyonun zamanlamasını çok dikkatle ayarlamış ve yapışkanı tam da babası kahvaltı masasından kalkarken sürmüştü.

Bay Wormwood, şapkasını giyerken bir şey fark etmedi, fakat garaja gelince, şapkasını başından çıkartamadı. Süper yapışkan o kadar güçlü bir maddedir ki, şapkayı çıkarmak için zorlarsanız, kafa deriniz yüzülebilir. Bay Wormwood, derisinin yüzülmesini göze alamadı, bu nedenle de bütün gün boyunca şapkasını başından çıkarmadı. Şanzımanlara talaş koyarken ve elektrikli matkapla otomobillerin kilometre saatlerini bozarken bile... Durumu kurtarmak için rahat görünmeye çalıştı; personelinin şapkayı gün boyunca çıkarmayışını, tıpkı gangsterlerin filmlerde yaptıkları gibi, kendi isteğiyle çıkarmadığına yoracaklarını umuyordu.

O akşam eve döndüğünde şapkayı hâlâ kafasından çıkaramamıştı. “Saçmalama,” dedi karısı. “Gel buraya. Ben çıkarıvereyim onu.”

Şapkayı hızla çekti. Bay Wormwood öyle bir çığlık attı ki, pencerelerin çerçeveleri sarsıldı. “Aaaahhhh!!” diye bağırdı. “Yapma! Bırak kalsın! Alnımın derisini söküp çıkartacaksın!”

Her zaman oturduğu iskemleye iyice yerleşen Matilda, babasının verdiği uğraşı kitabının üzerinden ilgiyle izliyordu.

“Baba, ne oluyor?” dedi. “Birden başın mı şişti yoksa?”

Baba kızına kuşku dolu gözlerle ters ters baktı, ama bir şey söylemedi. Ne söyleyebilirdi ki? Bayan Wormwood, “Bu süper yapıştırıcı olmalı mutlaka, başka bir şey olamaz,” dedi. “Bu sana garip maddelerle oynamanın ne demek olduğu konusunda iyi bir ders olur. Bana öyle geliyor ki, şapkana bir başka kuştüyü yapıştırmaya çalışıyordun.”

“O Allah’ın belası maddeye elimi bile sürmedim!” diye bağırdı Bay Wormwood. Döndü ve kendisine kocaman masum kahverengi gözlerle bakan Matilda’ya yeniden bir bakış fırlattı.

Bayan Wormwood kocasına, “Tehlikeli maddelerle oynamaya başlamadan önce, yapışkanın üzerindeki talimatı okumalıydın,” dedi. “Markanın üzerindeki talimatı her zaman aynen yerine getirmelisin.”

“Geri zekalı cadı, sen neden söz ediyorsun?” diye bağırdı Bay Wormwood, başka birinin çıkarmaya kalkmaması için siperliği eli ile yakalarken, “Sen benim bu nesneyi kasten kafama yapıştıracak kadar aptal olduğumu mu sanıyorsun?”

Matilda, “Bizim sokaktaki bir oğlanın parmağına farkında olmadan süper yapıştırıcı bulaşmış ve o da sonra parmağını burnuna sokmuş,” dedi.

Bay Wormwood ayağa sıçradı. “Oğlana ne oldu?” diye tükürür gibi konuştu.

“Parmak burnundan çıkmadı,” dedi Matilda. “Bir hafta boyunca etrafta böyle dolaşmak zorunda kaldı. Herkes, “Burnunu karıştırmaktan vazgeç,” deyip duruyordu, ama elinden bir şey gelmiyordu. Tam bir şapşalı andırıyordu.”

“Oh olmuş,” dedi Bayan Wormwood. “Her şeyden önce parmağını oraya sokmaması gerekirdi. Pis bir alışkanlık bu. Eğer bütün çocukların parmaklarına süper yapıştırıcı sürülmüş olsaydı, burunlarını karıştırmaktan kısa sürede vazgeçerlerdi.”

“Büyükler de aynı şeyi yapıyorlar anne,” dedi Matilda, “dün seni mutfakta burnunu karıştırırken gördüğümü hatırlıyorum.”

“Yeter artık, sen de çok oldun!” dedi kıpkırmızı kesilen Bayan Wormwood.

Bay Wormwood o akşam televizyonun karşısında yedikleri yemekte şapkasıyla oturmaya devam etti. Kendini gülünç hissediyordu. Ağzını açmadı bile.

Yatağa yatarken başındaki nesneyi çıkarmaya bir kez daha teşebbüs etti, karısı da denedi. Ancak nesne yerinden oynamıyordu. “Peki ama, nasıl duş yapacağım?” diye sordu.

“Duş yapmayacaksın, bu kadar basit,” dedi karısı. Ve daha sonra üzerinde mor çizgili pijamaları ve başında tepesi basık şapka olduğu halde yatak odasında dolaşan sıska küçük kocasına bakınca, onun ne kadar aptal göründüğünü düşündü. Bir kadının düşlerinde yeri olmayan erkek, diye söylendi kendi kendine.

Bay Wormwood, insanın başında sürekli şapka bulunmasının en kötü yanının, onunla birlikte uyumak

olduğunu fark etti. Yastığın üzerinde rahatça yatmak imkansızdı. Bir saat kadar sağa sola döndükten sonra karısı, “Artık şu huysuzlanmayı kes bakalım,” dedi kocasına. “Öyle sanıyorum ki, sabaha kadar gevşer ve kolayca çıkar.”

Fakat sabah olduğunda şapka gevşemek bir yana, yerinden bile oynamamıştı. Bunun üzerine Bayan Wormwood bir makas aldı, şapkayı önce tepesinden, sonra da kenarlarından küçük parçalar halinde kesti. Şapkanın içindeki şeridin saçlara yapıştığı yerleri, başın yan tarafındaki ve arkasındaki saçları kafatasının derisine kadar kesmek zorunda kaldı. Sonunda da, tıpkı bir tür keşiş gibi, adamın kafasının kenarında çepeçevre saçsız, beyaz bir halka oluştu. Ve şapkanın şeridinin ön tarafta çıplak deriye yapıştığı yerde, yama gibi birçok kahverengi deri parçası kaldı. Yıkamanın bir faydası olmadı.

Kahvaltıda, Matilda babasına, “O parçacıkları alnından mutlaka çıkarmalısın baba,” dedi. “Yüzünü küçük kahverengi böcekler sarmış gibi görünüyorsun. Herkes seni bitlenmiş sanacak.”

“Kes sesini!” diye bağırdı baba. “O iğrenç ağzını açma, yeter, tamam mı?”

Sonuç, çok tatminkardı. Ancak babanın bundan kalıcı bir ders çıkardığını sanmak, çok fazla şey ummak olurdu.

Hayalet

Süper yapışkan hikayesinden sonra Wormwood'ların evinde bir hafta kadar sükunet hüküm sürdü. Yaşadığı tecrübe Bay Wormwood'un açıkça gururunu kırmıştı. Böbürlenme ve zorbalık zevkini, bir süre için de olsa, yitirmişe benziyordu.

Sonra birdenbire yeniden patladı. Belki de elden düşme döküntü arabalarını yeteri kadar satamamış olmaktan doğan kötü bir gün yaşamıştı. Bir erkeği akşam işten eve dönüşünde gergin yapan birçok şey vardır ve duyarlı bir kadın fırtınanın belirtilerini fark eder, yatışmıncaya kadar kocasını rahat bırakır.

Bay Wormwood o akşam garajdan eve döndüğünde yüzü fırtına bulutları gibi kapkaraydı ve yakında fırtınanın birinin başına patlayacağı görülüyordu. Karısı belirtileri hemen fark

etti ve sıvıştı. Bunun üzerine oturma odasına yönel­di. Matilda, köşedeki bir koltukta dertop olmuş, tümüyle okuduğu kitaba dalmıştı. Bay Wormwood televizyonu açtı. Ekran aydınlandı, program gürültü kopardı. Bay Wormwood dik dik Matilda'ya baktı. Küçük kız kıpırdamadı bile, kendini korkunç kutunun tedirgin edici seslerine karşı kulaklarını tıkama konusunda eğitmişti. Bu nedenle okumaya devam etti, bu ise babayı iyice fk­lendirdi. Belki de fk­esi, küçük kızın kendisinin ulaşamayacağı bir şeyden zevk alışından kaynaklanıyordu.

“Sen okumayı bırakmaz mısın hiç?” diye bir çığlık attı.

“Ahhh, merhaba baba,” dedi küçük kız hoş bir şekilde. “Günün iyi geçti mi?”

“Bu döküntü de ne?” dedi adam, kitabı elinden söküp alırken.

“Döküntü değil baba, çok hoş bir şey. Adı *Al Midilli*, Amerikalı yazar John Steinbeck'in. Bir denemek ister misin, çok seveceksin.”

“Pislik,” dedi Bay Wormwood, “bir Amerikalı yazarmışsa, pislik olduğu kuşku götürmez. Hep böyle şeyler yaparlar.”

“Hayır baba, çok güzel, içtenlikle söylüyorum. Ne hakkında, biliyor musun...?”

“Ne hakkında olduğunu bilmek istemiyorum,” diye emkirdi Bay Wormwood. “Senin bu okumalarından bıktım artık. Git de kendine yapacak yararlı bir iş bul.”

Birden, ürkütücü bir hareketle kitabın sayfalarını yırtmaya ve onları avuç avuç çöp sepetine atmaya başladı.

Matilda dehşetten donakalmıştı. Babası devam etti. Adamın bir tür kıskançlık duygusuna kapıldığı konusunda kuşku yoktu. Her sayfayı yırtarken, küçük kızın nasıl cesaret edebildiğini, onun okuyamadığı kitapları okumaya nasıl cesaret edebildiğini soruyor gibiydi. Nasıl cesaret edebiliyordu buna?

“Bu, kitaptan aldığım bir kitap!” diye bağırdı Matilda. “Bana ait değil. Bayan Phelps’e iade etmem gerek!”

“Öyleyse bir yenisini alman gerekecek, öyle değil mi?” dedi baba sayfaları yırtmaya devam ederken. “Değerli Bayan Phelps’ine yeni bir kitap satın almak için çıkınında yeterli para birikinceye kadar cep harçlığından ayırmak zorunda kalacaksın, öyle değil mi?” Bunları söyledikten sonra kitabın içi boşalmış kapaklarını sepete attı ve televizyonu avaz avaz bağırır halde bırakarak odadan dışarı çıktı.

Matilda’nın yerinde başka bir çocuk olsaydı ağlamaktan perişan olurdu. Ama o öyle yapmadı. Yüzü bembeyaz, düşünceli halde sakin sakin oturmaya devam etti. Ağlamanın da, surat asmanın da hiç kimseye bir yarar sağlamayacağını anlamış görünüyordu. Saldırıya uğradığınızda, yapılacak en akıllıca iş, Napolyon’un vaktiyle söylemiş olduğu gibi, karşı saldırıya geçmektir. Matilda’nın son derece ince zekası, zehir saçan babaya uygun yeni bir cezayı saptamak için çalışmaya başlamıştı. Kafasında yavaş yavaş yeşermeye başlayan plan, Fred’in papağınının Fred’in iddia ettiği kadar iyi konuşup konuşamadığına bağlıydı.

Fred, Matilda'nın arkadaşıydı. Karşı köşedeki evde oturan altı yaşında bir oğlan çocuğuydu ve günlerden beri babasının kendisine aldığı papağanın ne kadar güzel konuştuğunu anlatıp duruyordu.

Ertesi gün, Bayan Wormwood bir başka bingo partisine gitmek için arabası ile hareket eder etmez, Matilda araştırma yapmak üzere Fred'in evine gitti. Kapıyı çaldı ve şu ünlü kuşu kendisine göstermek isteyip istemediğini sordu. Fred çok sevinmişti, onu tam anlamıyla büyüleyici mavi ve sarı renklerdeki papağanın büyük bir kafeste durduğu yatak odasına götürdü.

“İşte burada,” dedi. “Adı Chopper.”

“Konuştursana onu,” dedi Matilda.

“Onu zorla konuşturamazsın,” dedi Fred. “Sabırlı olmalısın. Keyfi gelince konuşur.”

Etrafta dolaşarak beklemeye koyuldular. Birden, papağan “merhaba, merhaba, merhaba!” dedi. Sesi tıpkı insan sesi gibiydi. Matilda, “Hayret doğrusu,” dedi, “daha başka neler söyleyebilir?”

“Kemiklerimi tıngırdat,” dedi papağan, tekinsiz bir sesi kusursuzca taklit ederek.

“Hep bunu söyler,” dedi Fred.

“Başka neler söyleyebilir?” diye sordu Matilda.

“Aşağı yukarı bu kadar,” dedi Fred. “Bayağı hoş, değil mi?”

“Büyüleyici,” dedi Matilda. “Bana yalnızca bir akşam için ödünç verir misin?”

“Hayır,” dedi Fred. “Kesinlikle olmaz.”

“Haftalığımı tümüyle sana veririm,” dedi Matilda.

O zaman durum değişir. Fred bir iki saniye düşündü. “Peki,” dedi, “bir gün sonra geri getireceğine söz verirsen.”

Matilda koca kafesi iki eliyle taşıyarak sendeleye sendeleye boş eve döndü. Yemek odasında geniş bir şömine vardı. Kafesi bacanın içine, gözlerden uzak bir yere asmaya koyuldu. Doğrusu bu çok kolay olmadı ama, sonunda başardı.

“Merhaba, merhaba, merhaba!” diye bağırdı kuş. “Merhaba, merhaba!”

“Kes sesini sersem!” dedi Matilda ve isten kararan ellerini yıkamaya gitti.

O akşam, anne, baba, erkek kardeş ve Matilda her zaman olduğu gibi oturma odasında televizyonun karşısında akşam yemeklerini yerken, holün karşısındaki yemek odasından doğru net ve oldukça yüksek bir ses işitildi. “Merhaba, merhaba, merhaba!”

“Harry!” diye bağırdı yüzü kireç gibi bembeyaz kesilen anne. “Evde biri var! Bir ses duydum!”

“Ben de duydum!” dedi erkek kardeşi. Matilda zıplayıp kalktı ve televizyonu kapadı. “Hişşşşt!” dedi. “Dinleyin!”

Hepsi yemek yemeyi kesmiş, gergin bir şekilde kulak kabartıyordu.

“Merhaba, merhaba, merhaba!” diye yeniden işitildi ses.

“İşte o!” diye bağırdı erkek kardeş.

“Hırsızlar!” diye ıslık gibi bir ses çıkardı anne. “Yemek odasındalar!”

“Bana da öyle geliyor,” dedi baba gergin biçimde otururken.

“Peki öyleyse git ve onları yakala Harry!” diye tısladı anne. “Dışarı çık ve onları suçüstü yakala, yakalarına yapış!”

Baba hareket etmedi. Hızla üzerlerine atılmak gibi bir niyeti yoktu anlaşılan. Yüzü kurşun rengine bürünmüştü.

“Hadisene!” diye fısıldadı anne. “Gümüşlerin peşindeler herhalde!”

Koca, dudaklarını peçetesiyle sinirli sinirli sildi. “Neden hep birlikte gidip bakmıyoruz?” dedi.

“Gel öyleyse,” dedi erkek kardeş. “Anne, gelsene.”

“Kesinlikle yemek odasındalar,” diye fısıldadı Matilda. “Orada olduklarına eminim.”

Anne, bir şömine demirini kavradı. Baba, köşede duran golf sopasını yakaladı. Erkek kardeş, fişinden söküp çıkardığı bir masa lambasını kaptı, Matilda önündeki bıçağı eline aldı ve dördü de yemek odasının kapısına doğru parmaklarının ucunda süzüldüler. Baba diğerlerinin epeyce arkasındaydı.

“Merhaba, merhaba, merhaba!” Ses yeniden duyuldu.

“Gelin!” diye bağırdı Matilda ve elindeki bıçağı sallayarak yemek odasına daldı. “Eller yukarı!” diye bağırdı. “Yakalandın!” Diğerleri de ellerindeki silahları sallayarak

Matilda'nın peşinden gittiler. Sonra durdular. Odayı dikkatle gözden geçirdiler. Etrafta kimse görünmüyordu.

“Burada kimse yok,” dedi, büyük ölçüde rahatlayan baba.

“Kulaklarımla duydum, Harry!” diye çığlık çığılığa bağırdı hâlâ titreyen anne. “Sesi apaçık duydum! Siz de duydunuz!”

“Ben duyduğuma kesinlikle eminim!” diye bağırdı Matilda. “Buralarda bir yerlerde olmalı!” Kanepeye ve perdelerin arkasına bakınmaya başladı.

Birden, bu kez yumuşak ve tekinsiz bir ses yeniden duyuldu. “Kemiklerimi tıngırdat,” diyordu, “kemiklerimi tıngırdat.”

Hepsi sıçradılar, rolünü iyi yapan Matilda da onlarla birlikte sıçradı. Odanın çevresini gözleriyle taradılar. Hâlâ kimse yoktu.

“Bir hayalet olmalı,” dedi Matilda.

“Tanrım, bize yardım et!” diye bağırdı kocasının boynuna sarılan anne.

“Biliyorum, bu bir hayalet!” dedi Matilda. “Onu daha önce de duymuştum! Bu odayı ruhlar basmış! Bunu bildiğinizi sanıyordum.”

“Kurtar bizi Tanrım!” diye bağırdı anne, kocasının boğazını boğarcasına sıkarken.

“Ben buradan çıkıyorum,” dedi yüzü kireç gibi bembeyaz kesilmiş baba. Kapıyı çarparak kaçıştı hepsi.

Bir sonraki sabah, Matilda, ise bulanmış aksi papağanı şöminenin bacasından aldı ve kimse görmeden evin dışına

çıkarmaya başardı. Arka kapıya götürdü ve elinde kafes olduğu halde Fred'in evine kadar var gücüyle koştu.

“Terbiyeli terbiyeli oturdu mu?” diye sordu Fred.

“Birlikte çok güzel vakit geçirdik,” dedi Matilda. “Annemle babam ona hayran kaldılar.”

Aritmetik

Matilda, ana-babasının iyi, sevecen, anlayışlı, dürüst ve zeki insanlar olmasını o kadar çok isterdi ki... Ancak, ana-babanın bu özelliklerden hiçbirini taşımadıkları bir gerçektir ve o da bu duruma katlanmak zorundaydı. Kolay olmuyordu ama, yeni icat ettiği, kendisine her çok kötü davranışlarında onlardan birini ya da ikisini cezalandırma oyunu, hayatını birazcık daha çekilir hale getirmişti.

Çok ufak tefek ve yaşı çok küçük olan Matilda'nın aile üyelerinden herhangi birine karşı sahip olduğu tek güç, beyin gücüydü. İstese hepsine külahı ters giydirebilirdi. Ancak ailesi ile birlikte yaşayan beş yaşındaki bir kızın kendisine verilen emirleri, ne kadar ahmakça olursa olsun, yerine getirmesi gerçeği de ortada duruyordu. Bu yüzden akşam yemeklerini, o iğrenç kutunun önünde, TV yemeği tepsisinin üzerinde yemeye zorlanıyordu. Hafta içinde öğleden sonraları tek başına kalmak, sesini kes dendiğinde de susmak zorundaydı.

Onun emniyet süpabı, aklını kaçırmamasını önleyen şey, bu harikulade cezaları bulup çıkarırken çok eğlenmesiydi ve

üstelik, işin en hoş tarafı, cezalar başarılı da oluyordu; hiç değilse bir süre için. Özellikle baba, Matilda'nın sihirli ilacından birkaç yudum içtikten sonra, uzunca bir süre, daha az kendini beğenmiş ve çekilir bir hale geldi.

Şöminenin bacasındaki papağan olayı ana-babanın ikisini de hizaya getirdi ve her ikisi de küçük kızlarına bir haftadan fazla süreyle nispeten uygarca davrandılar. Ancak ne yazık ki, bu uzun sürmedi. Bir sonraki olay, yemek odasına bir akşam patlak verdi. Bay Wormwood henüz işinden dönmüştü. Matilda ve erkek kardeşi sakın sakın sofrada oturuyorlar ve annelerinin tepside TV yemeğini getirmesini bekliyorlardı. Televizyon henüz açılmamıştı.

Bay Wormwood, üzerinde cırtlak renkli ekose bir takım elbise ve sarı bir kravat olduğu halde içeri girdi. Ceketinin ve pantolonunun portakal rengi ve yeşil ekoseleri, bakanı neredeyse kör edebilirdi. Kızının düğünü vesilesiyle giyinip kuşanmış alt tabakadan bir ciltçiye benziyordu ve o akşam kendisinden çok hoşnut olduğu açıkça belli oluyordu. Bir koltuğa oturdu, ellerini ovuşturdu ve yüksek sesle oğluna seslendi.

“Bak oğlum,” dedi, “baban harika bir gün geçirdi; bu akşam, bu sabaha göre çok daha zengin. Tam beş tane araba sattı, hem de epeyce yüksek karlarla. Şanzımana konan talaş, kilometre saatinin kablolarına bağlanan elektrikli matkap, sağına soluna atılan biraz boya ve buna benzer ufak tefek cinlikler derken, aptalların hepsi satın almak için arabaların üzerine üşüştiler.”

Cebinden bir kağıt parçası çıkardı ve inceledi. “Dinle oğlum,” dedi oğluna seslenip, Matilda’yı görmezlikten gelerek, “bir gün benimle birlikte çalışacağını göz önünde alırsak, her günün sonuna ettiğin karları nasıl toplayacağını öğrenmek zorundasın. Git kendine bir kağıt parçası ve bir kalem bul, kafan ne kadar çalışıyor görelim bakalım.”

Oğlan, itaatkar bir biçimde odadan ayrıldı ve yazmak için gerekli malzemeye geri döndü.

“Şu sayıları yaz bakalım,” dedi baba kağıtları göz ucuyla okuyarak. “Bir numaralı araba benim tarafımdan 278 sterline alındı ve 1425 sterline satıldı. Anladın mı?”

On yaşındaki oğlan iki ayrı tutarı yavaşça ve dikkatle yazdı.

“İki numaralı araba,” diye devam etti baba, “Bana 118 sterline mal oldu ve 760 sterline satıldı. Anladın mı?”

“Evet, baba,” dedi oğlan. “Anladım.”

“Üç numaralı araba bana 111 sterline mal oldu ve 999,5 sterline satıldı.

“Tekrar söyle,” dedi oğlan. “Kaça satıldı?”

“999,5 sterline,” dedi baba. “Bu arada bu benim müşterilere yutturmak için yararlandığım küçük hilelerimden birisidir. Asla büyük, yuvarlak hesap bir tutar talep etme. Her zaman için bunun biraz altına in. Asla bin sterlin deme. Her zaman dokuz yüz doksan dokuz buçuk de. Çok daha az gibi anlaşılır ama, öyle değildir. Akıllıca, değil mi?”

“Çoooook,” dedi oğlan. “Çok esaslısın baba.”

“Dört numaralı araba 86 sterline mal oldu -tam bir enkazdı- ve 699,5 sterline satıldı.”

“Bu kadar hızlı gitme,” dedi oğlan, sayıları yazarken. “Tamam. Yazdım.”

“Beş numaralı araba 637 sterline mal oldu ve 1649,5 sterline satıldı. Bütün bu sayıları yazabildin, değil mi oğlum?”

“Evet baba,” dedi oğlan, kağıdın üzerine iyice eğilip dikkatle yazma işini sürdürürken.

“Pekala,” dedi baba. “Şimdi bu beş arabanın her birinden ettiğim karı çıkar ve toplamı bul. Böylece zeki babanın bugün toplam ne kadar kar sağladığını söyleyebilecek duruma geleceksin.”

“Çok toplama var ama,” dedi oğlan.

“Tabii olacak,” karşılığını verdi baba. “Ama benim gibi büyük iş çevirdiğin zaman aritmetikte yaman olmaman gerekir. Benim kafamın içinde neredeyse bilgisayar var. Tümünün içinden çıkabilmek için bana on dakika yetti.”

“Yani bunları kafadan mı yaptın?” diye sordu oğlan, gözleri yuvalarından fırlayacakmışçasına.

“Tam öyle sayılmaz,” dedi baba. “Bunu kimse beceremez. Ancak çok vaktimi almadı. Tamamladığın zaman günlük karımın ne olduğunu söyle bakalım. Toplamı buraya yazmıştım, doğru yaptıysan söylerim.”

Matilda sakın bir biçimde “Baba, tamı tamına 4303,5 sterlin kazandın,” dedi.

“Lafın arasına girme,” dedi baba. “Kardeşin ve ben üst düzeyde mali işlerle uğraşıyoruz.”

“Ama baba...”

“Sesini kes!” dedi baba. “Tahmin yürütmekten ve akıllı görünmeye çalışmaktan vazgeç.”

“Cevabına bak, baba” dedi Matilda yumuşakça. “Eğer doğru yapmış isen, 4303,5 sterlin olmalı. Sendeki sayı da bu mu, baba?”

Baba elindeki kağıda şöyle bir göz attı. Taş kesilmiş gibi oldu. Sessizliğe büründü, sessizlik odaya egemen oldu. Sonra, “Tekrar et bakayım,” dedi.

“4303,5 sterlin,” dedi Matilda.

Yeniden bir sessizlik oldu. Babanın yüzü kıpkırmızı kesilmeye başlamıştı.

“Doğru olduğuna eminim,” dedi Matilda.

“Seni gidi... küçük hilekar,” diye bağırdı birden baba, bir yandan da parmağını ona doğrulturken. “Bendeki kağıt parçasına baktın! Buraya yazdığımı okudun!”

“Baba, ben odanın öteki yanındayım,” dedi Matilda. “Nasıl görebilirim ki?”

“Bırak palavrayı!” diye bağırdı baba. “Tabii ki baktın! Bakmış olmalısın. Dünyada hiç kimse doğru cevabı öylece veremez, hele hele bir kız çocuğu! Sen küçük bir hilekarsın Bayan, işte o kadar! Bir hilekar ve bir yalancı!”

O anda üzerinde dört tabağın bulunduğu geniş bir tepsiyi taşıyan anne içeri girdi. Bu kez, yemekte balık ve patates vardı;

Bayan Wormwood'un bingodan eve dönerken bir dükkandan aldığı balık ve patates. Bingolu öğleden sonraları onu hem fiziksel, hem de duygusal açıdan o kadar tüketiyordu ki, akşam yemeği pişirecek enerjiyi asla kendinde bulamıyordu. Bu yüzden TV yemeği olmadığı zamanlar mutlaka balık ve patates kızartma oluyordu. "Yüzün niye böyle kıpkırmızı, Harry?" diye sordu, tepsiyi sehpanın üzerine yerleştirirken.

"Kızın bir hilekar ve bir yalancı," dedi baba, balık tabağını dizlerinin üzerine koydu. "Televizyonu aç ve artık tek laf etmeyelim."

Platin Saçlı Adam

Babasının son delilik gösterisinin ciddi bir cezayı gerektirdiği konusunda Matilda'nın kafasına en ufak kuşku yoktu; iğrenç balık ve patatesi yiyip televizyonla ilgilenmezken, beyni çeşitli olasılıklar üzerinde çalışmaya başlamıştı. Yatağına yattığında kararını vermişti.

Ertesi sabah erkenden kalktı, banyoya gitti ve kapıyı kilitledi. Daha önceden de bildiğimiz gibi, Bayan Wormwood'un saçları parlak platin sarısı renge boyanmıştı, tıpkı sirkteki ip cambazı kadının pantolonundaki parlak gümüşü renk gibi... Esas boyama işi yılda iki kez berberde yapılıyordu, arada her ay Bayan Wormwood saçlarının boyasını lavaboda PLATİN SARI, SAÇ BOYASI, EXTRA GÜÇLÜ adlı bir maddeyle çalkalayarak tazelemeyi ihmal etmiyordu. Bu madde aynı zamanda saçların köklerinden çıkan sevimsiz kahverengi saçları boyamaya da yarıyordu. PLATİN SARI, SAÇ BOYASI, EXTRA GÜÇLÜ madde şişesi banyodaki dolapta saklanıyordu. Yazının altında şu sözler dikkati çekiyordu: *Dikkat, bu peroksittir. Çocukların ulaşamayacağı bir yerde saklayınız.* Matilda bunu birçok kez büyülenerek okumuşt.

Babasının ortadan ayırdığı ve çok gurur duyduğu güçlü siyah saçları vardı. “Esaslı güçlü saçlar,” diye söylenmekten keyif alırdı, “altında güçlü bir beyin olduğunu gösterir.”

“Shakespeare gibi,” demişti bir kez Matilda ona.

“Kimin gibi?”

“Shakespeare gibi, baba.”

“Kafası çalışıyor muydu?”

“Hem de çok, baba.”

“Gür saçları vardı, değil mi?”

“Çıplak kafalıydı, baba.”

Bu sözlere baba bir homurtu ile karşılık verdi. “Aklı başında laflar edemiyorsan, bari sesini kes.”

Her neyse, Bay Wormwood saçlarını parlak ve canlı tutar umuduyla her sabah MENEKŞE YAĞI SAÇ TONİĞİ adlı bir losyonla bol bol ovuşturuyordu. Bu mor renkli, kokulu karışım her zaman lavabonun üzerindeki rafta, diş fırçalarının hemen yanı başında dururdu. Her gün tıraştan sonra yapılan bu çok kuvvetli saç ve kafa derisi masajına, hemen her zaman gürültülü, erkeksi hırıltılar, mırıltılar eşlik ederdi. “İşte olay bu! Saçları köklerine kadar ovmak gerek!” Bu sesler, koridorun öteki tarafındaki odasından, Matilda tarafından rahatlıkla duyulabiliyordu.

Matilda sabah saatlerindeki banyo mahremiyetinden yararlanarak, babasının MENEKŞE YAĞI’nın kapağını açtı, içindeki maddenin dörtte üçünü tuvalete boşalttı. Sonra şişeyi annesinin PLATİN SARI, SAÇ BOYASI, EXTRA

GÜÇLÜ'süyle ağzına kadar doldurdu. Babasının kullandığı esas maddeden şişede yeteri kadar bırakmaya özen gösterdi ve şişeyi şöyle iyice sallayınca, içindeki madde yeteri kadar mor bir görünüm aldı. Daha sonra şişeyi lavabonun üzerindeki rafa yerleştirdi ve annesinin şişesini dolaptaki yerine koymayı da ihmal etmedi. İşler o ana kadar yolunda gitmişti.

Matilda kahvaltıda sakin davrandı ve mısır gevreğini yemeye koyuldu. Sırtını kapıya dönen kardeşi karşısına oturmuş, fıstık yağı ve çilek reçeli sürülmüş koca ekmek dilimlerini yutmaya çalışıyordu. Anne, mutfağın köşesinde Bay Wormwood'un kahvaltısını pişirmekle meşguldu. Bu kahvaltı her zaman için kızarmış ekmek, yağda iki yumurta, üç domuz sosisi, üç dilim domuz pastırması ve birkaç dilim kızarmış domatesten oluşurdu.

O noktada Bay Wormwood gürültülü bir biçimde odaya girdi. Herhangi bir odaya özellikle kahvaltı saatlerinde sakin bir biçimde girmek, adeta elinde değildi. Varlığını her zaman gürültü ve patırtı yaparak anında hissettirmek isterdi. İnsanlar onun, "Benim, işte buradayım, evin erkeği, evin reisi, evin gelirini sağlayan kişi, evdeki herkesin iyi yaşamasını sağlayan kişi! Beni fark edin ve gereken saygıyı gösterin!" deyişini işitirlerdi sanki.

O gün kocaman bir adım atarak içeri girdi, oğlunun sırtını sıvazladı ve gürlendi, "Bak oğlum, baban bugünün de iyi para getiren esaslı bir gün olacağını hissediyor. Bu sabah aptallara kakalayacağım birkaç güzel parçam var. Yahu, nerede kahvaltım?"

“Geliyor, hayatım,” diye bağırdı Bayan Wormwood mutfaktan.

Matilda yüzünü masaya doğru çevirmişti, mısır gevreklerine bakıyordu. Başını kaldırmaya cesaret edemiyordu. Her şeyden önce neler göreceği konusunda tam emin değildi. İkinci olarak da, düşündüklerini göreceğ olursa, yüzünün ifadesini koruyup koruyamayacağı konusunda kendine güvenemiyordu. Oğlan önündeki pencereden dışarı bakıyor ve fıstık yağı ve reçel sürülmüş ekmekleri mideye indiriyordu.

Anne ağzına kadar yumurta, sosis, domuz pastırması ve domates dolu büyük bir tabağı mutfaktan masaya getirirken, baba da masanın başına oturmak için etrafından dolaşıyordu. Anne başını kaldırdı, kocasının halini fark etti. Donup kaldı. Sonra kocaman bir çığlık attı ve tabağı elinden yere düşürdü. Herkes ayağa fırladı, Bay Wormwood dahil.

“Sana neler oluyor kadın?” diye bağırdı. “Baksana halıyı ne hale getirdin!”

“Saçların!” diye bir çığlık attı, titreyen parmağını kocasına çevirerek. “Saçlarına bak! Ne yaptın saçlarına?”

“Saçlarıma ne olmuş Tanrı aşkına?”

“Ahh, babacığım, ne yaptın saçlarına?” diye bağırdı oğlan.

Gürültü ve şenlik yavaş yavaş yemek odasını kaplıyordu.

Matilda hiçbir şey söylemedi. Oturduğu yerden el hünelerinin harikulade sonucunu hayran hayran seyretmekle yetindi. Bay Wormwood’un güzel, gür, siyah saçları, kirli

gümüşi bir renge dönüşmüştü, bir ip cambazının bütün sirk dönemi boyunca su yüzü görmemiş pantolonunun rengine.

“Sen...sen...sen... saçlarını boyamışsın!” diye tiz bir sesle bağırdı anne. “Bunu neden yaptın, seni gidi aptal! Tam anlamıyla korkunç görünüyor! Ürkütüyor insanı! Bir hilkat garibesine benzemişsin!”

“Siz neden söz ediyorsunuz?” diye bağırdı baba, iki elini saçlarına koyarken. “Kesinlikle saçlarımı boyamadım! Boyadın demekle neyi kastediyorsun? N’oldu saçıma? Yoksa bu aptalca bir şaka mı?” Yüzü sararmaya, ekşi elma gibi yeşilimtırak sarı bir renk almaya başlamıştı.

“Mutlaka boyamış olmalısın, baba,” dedi oğlan. “Annemin saçıyla aynı renkte, ama çok daha kirli görünüyor.”

“Tabii boyamış!” diye bağırdı anne. “Saç dediğin şey kendi kendine renk değiştirmez ki! Peki ama ne halt etmeye çalışıyordun, daha yakışıklı görünmeye mi uğraşıyordun? Yoldan çıkmış bir büyükanneye benziyorsun!”

“Bana bir ayna bul!” diye bağırdı baba. “Karşımda dikilip yaygara koparacağına bana bir ayna bul!”

Annenin el çantası masanın öteki ucundaki bir iskemlenin üzerine duruyordu. Çantayı açtı, içinde yuvarlak bir aynanın bulunduğu pudra kutusunu dışarı çıkardı. Kutuyu açtı ve kocasına uzattı. Bay Wormwood kutuyu kaptı, yüzünün önünde tuttu ve bunu yaparken de pudranın çoğunu garip ceketinin üzerine sıçrattı.

“Dikkat et!” diye haykırdı anne. “Şimdi bak bakalım yaptığına! Bu benim en iyi Elizabeth Arden yüz pudram!”

“Aman Tanrım!” diye bağırdı baba, küçük aynaya poz verirken. “Bana ne oldu böyle? Korkunç görünüyorum! Asıl senin yoldan çıkmış haline benziyorum. Bu halde garaja gidip araba filan satamam! Peki nasıl oldu?” Odanın etrafında dolaştı, önce annenin, sonra oğlanın, daha sonra da Matilda’nın önünde durdu. “Böyle bir şey nasıl olmuş olabilir?” diye bağırdı.

“Öyle sanıyorum ki,” dedi Matilda sakin bir biçimde, “Pek dikkat etmedin ve annemin saç şişesini kendi şişenle karıştırdın.”

“Öyle oldu tabii!” diye bağırdı anne. “Aman Harry, nasıl bu kadar aptalca davranabilirsin? Maddeyi başına boca etmeden önce, şişenin üzerindeki talimatı neden okumadın? Benimki korkunç kuvvetli bir madde. Benim bir leğen suya sadece bir çorba kaşığı koymam gerekiyor, sen ise bunun çok ötesine geçmiş ve başına sürüp durmuşsun! Büyük bir olasılıkla, saçların bir süre sonra dökülecek! Kafanın derisi yanmaya başladı mı hayatım?”

“Saçlarımdan hepsi dökülecek mi?” diye çığlık attı kocası. “Sanırım dökülür,” dedi anne. “Peroksit çok güçlü bir kimyasal maddedir. Tuvalette klozeti mikroplardan arındırmak için kullanılır, ama bu iş için kullanılana başka ad veriyorlar.”

“Sen neden söz ediyorsun!” diye bağırdı koca. “Ben klozet miyim? Mikroplardan arındırılmak istemiyorum!”

“Benim kullandığım sulandırılmışı bile,” dedi anne, “saçlarımdan epeyce bir kısmının dökülmesine neden oluyor.

Senin başına gelecekleri ise ancak Tanrı bilir. Kafatasının tepesini olduğu gibi kaldırmadığına şaşırıdım!”

“Peki ama ben ne yapacağım?” diye ağlaştı baba. “Saçlarım dökülmeye başlamadan ne yapmam gerekiyor, çabuk söyle bana!”

Matilda, “Ben senin yerinde olsaydım, suyla sabunla bir güzel yıkardım,” dedi. “Ama acele etmelisin.”

“Eski rengine döner mi?” diye sordu baba kaygılı bir sesle.

“Tabii dönmez, seni gidi şaşkın,” diye damarına bastı anne.

“Peki o halde ne yapmam gerekiyor? Bu halde etrafta dolaşamam.”

“Yeni baştan siyaha boyaman gerekecek,” dedi anne. “Ama bir an önce yıka ki, başına boyanacak saç kalsın.”

“Doğru!” diye bağırdı baba, harekete geçerek. “Derhal berberden benim için bir randevu al! Çok acil olduğunu söyle! Olmasa birinin randevusunu iptal edip beni alsın. Şimdi yukarı çıkıp saçlarımı bir güzel yıkayayım!” Bay Wormwood bunları söyledikten sonra odadan dışarı fırladı, Bayan Wormwood ise berberden randevu almak üzere telefona yöneldi.

“Zaman zaman böyle hayli saçma şeyler yapıyor, öyle değil mi anne?” dedi Matilda.

Telefonun başında numarayı çeviren anne, “Korkarım, erkekler kendi sandıkları kadar akıllı değiller,” dedi. “Bunu biraz daha büyüyünce sen de göreceksin kızım.”

Bayan Honey

Matilda okula başlamakta biraz geç kalmıştı. Çocukların pek çoğu ilkokula beş yaşında, hatta biraz daha küçük başlar.

Fakat kızlarının eğitimine Şu ya da bu Şekilde fazla ilgi göstermeyen Matilda'nın ana-babası gerekli giriŐimleri yapmayı unutmuştu. Okula baŐladıĐında beş buÇuk yaşındaydı.

Köyün okulu, Crunchem Hall İlkokulu adlı soğuk bir tuğla binaydı. Beş yaş ile on iki yaş arasında iki yüz elli kadar Ğrencisi vardı. Bu kurumun baŐĐretmeni , patronu baŐkomutanı Bayan Trunchbull adlı orta yaşlı korkunÇ bir kadındı.

Tabii Matilda birinci sınıfa girmiŐti, bu sınıfta onunla aynı yaşta on sekiz oğlan ve kız vardı. Ğretmenlerinin adı Bayan Honey'di ve olsun olsun, yirmi Ő ya da yirmi dört yaŐlarında ydı. Sevimli, azizeleri andıran oval solgun bir yüzü, mavi gözleri ve aÇık kahverengi saÇları vardı. Vücudu o kadar narin, o kadar kırılgandı ki düŐerse tıpkı bir porselen gibi binlerce parŐaya ayırabileceği duygusunu uyandırıyordu.

Bayan Jennifer Honey sesini hiÇbir zaman yükseltmeyen, kırk yılda bir gülümseyen, ılımlı ve sakin biriydi. Ancak gözetimi altındaki her kŐk çocuğun hayranlığını kazanmak gibi ender rastlanan bir yeteneğe sahip olduğuna Şüphe yok. Hayatlarında ilk kez bir sınıfa takılan ve emirlere uymaları söylenen kŐk çocukları çoğu kez kahreden Şaşkınlık ve korku gibi duyguları tamamen anlamış görünüyordu. Sınıfa yeni gelmiŐ, kafası karmakarıŐık, sıla hasreti çeken biriyle konuşurken, neredeyse elle tutulur garip bir sıcaklık süzülürdü Bayan Honey'in yüzünden.

Başöğretmen Bayan Trunchbull, tümüyle farklı bir olaydı. O, Ğrencileri olduğu gibi öğretmenleri de korkutan dev bir terör makinası, korkunÇ despot bir canavardı. Etrafı bir tehdit

halesi ile çevriliydi ve yaklaştığı zaman kızgın bir Demir çubuk gibi tehlikeli bir ısı saçıyordu. Marş marş yürüdüğü zaman (Bayan Trunchbull asla normal insanlar gibi yürümezdi, bir komando eri gibi kocaman adımlarla ve kollarını sallayarak marş marş yürürdü) koridorda ilerlerken burnundan soluğunu duyabilirdiniz. Ve bir grup çocuk yanlışlıkla yoluna çıkarsa, bir tank gibi onların arasına dalar, küçükler sağa sola kaçışmak zorunda kalırdı. Çok şükür ki bu dünyada onun gibi insanlara rastlamıyoruz. Ama bu tür insanlar var ve hepimiz hayatımızın belli bir anında bunlardan en az biri ile karşılaşabiliriz. Eğer bunlardan biri ile karşılaşırsanız, çalılıkta öfkeli bir gergedanla karşılaşmış gibi davranın, en yakın ağaca tırmanın ve uzaklaşmaya kadar yerinizden ayrılmayın. Bu kadın bütün garipliği ve görünümündeki bütün acayipliği ile betimlenmesi mümkün olmayan biriydi. Yine de ileride bunu yapmaya çalışacağım. Şimdilik onu bir yana bırakalım ve Matilda'nın Bayan Honey'in sınıfında geçirdiği ilk güne dönelim.

Bayan Honey bütün çocukların adını, soyadını okumak gibi adetten bir işi tamamladıktan sonra her öğrenciye yepyeni bir alıştırmaya kitabı dağıttı.

“Umarım, hepiniz kalemlerinizi getirmişsinizdir,” dedi.

“Evet, Bayan Honey,” diye hep birlikte karşılık verdiler.

“Güzel . Bu sizin her birinizin ilk okul günü. Bugün, sizin önünüzde uzanan en az on bir uzun okul yılının başlangıcı. Ve bu yıllardan altısını burada, Crunchem Hall'da geçireceksiniz. Bildiğiniz gibi, başöğretmen Bayan Trunchbull'dur. Sizin iyiliğiniz için Bayan Trunchbull hakkında bir şeyler söylememe izin verin. Bütün okulda sıkı disiplin konusunda

ısrarlıdır ve eğer benim öğüdüme kulak verirsiniz, onun bulunduğu yerlerde hareketlerinize dikkat etmek için elinizden geleni yapmalısınız. Onunla hiçbir zaman tartışmayın. Ona asla cevap vermeyin. Her zaman ne söylüyorsa onu yapın. Bayan Trunchbull'un ters tarafına rastlarsanız, sizi sıkma aletinin portakalın suyunu sıktığı gibi sıkar, suyunuzu çıkarır. Gülecek bir şey yok, Lavender. Sırıtmayı bırak. Bayan Trunchbull'un okulda çizgi dışına çıkan herkese karşı çok sert davrandığını hiçbiriniz aklınızdan çıkarmamalısınız. Anlaşıldı, değil mi?"

"Evet, Bayan Honey," diye cıvıldaştı, on sekiz istekli küçük ses.

"Ben kendi açımdan," diye devam etti Bayan Honey, "bu sınıfta olduğunuz süre içinde mümkün olduğu kadar çok şey öğrenmeniz için size yardımcı olmak istiyorum. Çünkü bunun ilerde işlerinizi kolaylaştıracağını biliyorum. Örneğin bu haftanın sonunda her birinizin ikili çarpım tablosunu ezberlemesini isteyeceğim. Ve bir yıllık süre içinde hepinizin on ikiye kadar bütün çarpım tablolarını öğreneceğinizi umuyorum. Öğrenirseniz eğer, size çok faydası olur. Şimdi söyleyin bakalım, aranızda ikili çarpım tablosunu bilen var mı?"

Matilda elini kaldırdı. Bir tek o el kaldırmıştı.

Bayan Honey ikinci sırada oturan siyah saçlı, ciddi yuvarlak yüzlü minik kıza dikkatle baktı. "Harika!" dedi. "Lütfen ayağa kalk ve bildiğin kadarını söyle."

Matilda ayağa kalktı ve ikili çarpım tablosunu saymaya başladı. İki kere on iki yirmi dört edere gelince durmadı. "İki

kere on üç yirmi altı, iki kere on dört yirmi sekiz, iki kere on beş otuz, iki kere on altı...”

“Dur!” dedi Bayan Honey. Bu kesintisiz resitali biraz afallamış halde dinlemişti “Kaça kadar gidebilirsin?” diye sordu.

“Kaça kadar mı?” dedi Matilda. “Doğrusu, tam olarak bilmiyorum. Epeyce gidebilirim sanıyorum.”

Bayan Honey bu ilginç açıklamanın içine iyice sinmesi için birkaç saniye durdu. “Yani,” dedi “bana iki kere yirmi sekizin kaç ettiğini de söyleyebilir misin?”

“Evet, Bayan Honey.”

“Söyle bakalım?”

“Elli altı, Bayan Honey.”

“Peki, çok daha zor bir şey sorsam, örneğin iki kere dört yüz seksen yedi gibi! Söyleyebilir misin?”

“Söylerim sanıyorum,” dedi, Matilda.

“Emin misin?”

“Eminim, Bayan Honey.”

“Öyleyse söyle bakalım, iki kere dört yüz seksen yedi kaç eder?”

“Dokuz yüz yetmiş dört,” dedi Matilda o anda. Herhangi bir gösteriş havası taşımadan, sakın ve terbiyeli bir biçimde konuşuyordu.

Bayan Honey tam bir şaşkınlık içinde gözlerini Matilda’ya dikti, ama konuşmaya başlayınca ses düzeyini korudu. “Gerçekten de harika,” dedi. “Ama tabii iki ile çarpım öteki büyük sayılara göre çok daha kolaydır. Öteki çarpım tablolarına ne dersin? Onlardan hiç bildiklerin var mı?”

“Evet Bayan Honey, var sanıyorum.”

“Hangileri, Matilda? Nereye kadar götürebilirsin?”

“Bil... bilmiyorum,” dedi Matilda. “Ne demek istediğinizi tam anlayamadım.”

“Şunu söylemek istiyorum, örneğin üçlü çarpım tablosunu biliyor musun?”

“Evet, Bayan Honey.”

“Peki kaçını biliyorsun, Matilda? On ikiye kadar çarpım tablosunu biliyor musun?”

“Evet, Bayan Honey.”

“Yedi kere on iki kaç eder?”

“Seksen dört,” dedi Matilda.

Bayan Honey durdu ve sınıfın karşısında zeminin ortasında duran düz masanın gerisinde duran iskemlesine arkasına yaslandı. Bu görüş alışverişinden çok etkilenmişti. Beş yaşında bir çocuğun, hatta on yaşındaki birinin çarpım işlemlerini bu kadar kolay yapabildiğine hiç tanık olmamıştı.

“Umarım geri kalanlarınız bunlara kulak vermiştir,” dedi sınıfa. “Matilda çok şanslı bir çocuk. Ona birçok sayıyı çarpmayı öğretmiş olan harika bir ana-babaya sahip. Sana bunları annen mi öğretti Matilda?”

“Hayır Bayan Honey, annem öğretmedi.”

“Öyleyse muhteşem bir baban olmalı. Çok da parlak bir öğretmen, herhalde.”

“Hayır, Bayan Honey,” dedi Matilda sakın bir biçimde. “Bunları babam öğretmedi.”

“Yani kendi kendine mi öğrendim mi demek istiyorsun?”

“Doğrusu bilmiyorum,” dedi Matilda içtenlikle. “Bildiğim yalnızca sayıları birbirleri ile çarpmanın bana zor gelmediği.”

Bayan Honey derin bir nefes aldı ve nefesini yavaşça bıraktı. Sıranın yanında aklı başında ve ciddi bir biçimde ayakta duran parlak gözlü küçük kıza yeniden baktı. “Sayıları birbirleri ile çarpmanın sana zor gelmediğini söylüyorsun,” dedi Bayan Honey. “Bunu biraz açıklamaya çalışır mısın?”

“Ama,” dedi Matilda, “Nasıl olduğunu pek kestiremiyorum ki.”

Bayan Honey bekledi. Sınıf sustu, herkes kulak kabarttı.

“Örneğin,” dedi Bayan Honey, “sana on dört kere on dokuz kaç eder diye sorsam...Yok, bu kadarı çok zor olur...”

“İki yüz altmış altı eder,” dedi Matilda yumuşak bir biçimde. Bayan Honey dikkatle ona baktı. Sonra eline bir kurşun kalem aldı ve kağıt üzerinde hesapladı. “Kaç demiştin?” diye sordu, başını kaldırıp.

“İki yüz altmış altı,” dedi Matilda.

Bayan Honey kalemi masanın üzerine bıraktı, gözlüklerini çıkardı ve bir kağıt mendil ile camlarını silmeye koyuldu. Sınıf sus pus kesilmiş ona bakıyor, olup bitenleri izliyor, şimdi ne olacak diye bekliyordu. Matilda hâlâ sıranın yanında ayakta duruyordu.

“Şimdi bana söyle bakalım Matilda,” dedi Bayan Honey hâlâ gözlüğünün camlarını silerken, “kafanın içinde olup bitenleri tam olarak bana söylemeye çalış bakalım. Kuşkusuz bu işlemi bir biçimde yapıyorsun ama, sonuca neredeyse anında ulaşıyorsun. Örneğin biraz önce yaptığını ele al, on dört kere on dokuzu...”

“Ben...yalnızca...ben yalnızca on dördü on dokuzun altına koyuyor ve çarpıyorum,” dedi Matilda. “Bunu başka türlü nasıl açıklayabileceğimi bilemiyorum. Ben her zaman için kendime şunları söyledim. Eğer küçük bir hesap makinesi yapabiliyorsa, ben neden yapamayacakmışım?”

“Gerçekten de öyle,” dedi Bayan Honey. “İnsan beyni şaşırtıcı bir nesnedir.”

“Sanırım insan beyni bir metal yığınından çok daha iyi,” dedi Matilda. “Bir hesap makinesi başka bir şey mi sanki?”

“Çok haklısın,” dedi Bayan Honey. “Zaten küçük hesap makinelerinin bu okula sokulması yasak.” Bayan Honey içinde bir kıpırtı hissediyordu. Olağanüstü bir matematik kafası ile karşılaştığı konusunda hiç kuşkusu yoktu. Dahi çocuk ve harika çocuk gibi kavramlar kafasında uçtu. Bu tür hayranlık verici şeylerin dünyada zaman zaman meydana geldiğini biliyordu. Bu, yüzyılda ancak bir yada iki kere olurdu. Mozart, piyano için eserler bestelediğinde yalnızca beş yaşındaydı. Eh, bakın bakalım sonra neler oldu!

“Bu adil değil,” dedi Lavender. “O yapıyor da biz neden beceremiyoruz?”

“Üzülme Lavender, sen de yakında becerirsin.” dedi Bayan Honey, bile bile yalan söyleyerek.

Bayan Honey bu noktada bu şaşırtıcı çocuğun aklını daha etraflıca keşfetmeye girişmekten kendini alıkoyamadı. Sınıfın geri kalan bölümüne de bir miktar özen göstermesi gerektiğini biliyordu, ancak o kadar heyecanlanmıştı ki, işin peşini bırakmak elinden gelmedi.

“Peki,” dedi, bütün sınıfa sesleniyormuş gibi yaparak, “şimdi toplamları bir yana bırakalım ve içinizden herhangi birinin kelimelerin nasıl yazıldığını öğrenmeye başlayıp başlamadığını görelim. Kedinin nasıl yazıldığını bilenler el kaldırsın.”

Üç el kalktı. Bunlar Lavender’in, Nigel adlı bir oğlan çocuğunun ve Matilda’nın elleriydi.

“Kediyi nasıl yazarsın Nigel?”

Nigel nasıl yazılacağını söyledi.

Bayan Honey bunun üzerine, normal olarak sınıfa ilk gününde sormayı hayal bile edemeyeceği bir soruyu sormaya karar verdi. “Kedinin nasıl yazıldığını bilen siz üçünüzün, cümle haline getirilen bir kelime grubunun nasıl okunacağını öğrenip öğrenmediğini merak ediyorum.”

“Ben öğrendim,” dedi Nigel.

“Ben de,” dedi Lavender.

Bayan Honey tahtanın önüne gitti ve beyaz tebeşirle *uzun cümleleri okumayı şimdiden öğrendim* diye yazdı. Zor olmasını bilerek istemişti ve bunu becerebilecek beş yaşındaki çocukların sayısının az olduğunu biliyordu.

“Bunun ne anlama geldiğini bana söyleyebilir misin, Nigel?” diye sordu.

“Bu çok zor,” dedi Nigel.

“Lavender?”

“İlk kelime ‘uzun’,” dedi Lavender.

“Aranızdan biri bütün cümleyi okuyabilir mi?” diye sordu Bayan Honey. Beklediği “evet” cevabının Matilda’dan geleceğinden emindi.

“Evet,” dedi Matilda.

“Oku bakalım,” dedi Bayan Honey.

Matilda cümleyi hiç bocalamadan okudu.

“Gerçekten çok güzel!” dedi Bayan Honey, durumu mümkün olduğunca hafifleten bir ifade kullanırken. “Ne kadar okuyabiliyorsun Matilda?”

“Pek çok şeyi okuyabileceğimi sanıyorum, Bayan Honey,” dedi Matilda, “ama korkarım ne demek istediklerini her zaman anlayamıyorum.”

Bayan Honey ayağa kalktı, kararlı bir biçimde odadan dışarı çıktı, ama otuz saniye kadar sonra kalın bir kitapla geri döndü. Rastgele açtı ve Matilda’nın sırasının üzerine koydu. “Bu bir mizahi şiir kitabı,” dedi, “bakalım şunu yüksek sesle okuyabilecek misin?”

Matilda duraksamadan ve düzgün bir biçimde okumaya başladı:

Bir lokantada yemek yiyen bir çeşneci

Türlüsünün içinde bir fare bulmuş.

Garson uyarmış ‘Bağırma, hem de sallayıp durma,

Yoksa herkes ondan istemeye başlar.’”

Çocuklardan birçoğu şiirin alaylı yanını kavradı ve güldü.

Bayan Honey, “Matilda, çeşnecinin ne olduğunu biliyor musun?” dedi.

“Yediği içtiği şeylere titizlenen kişi,” dedi Matilda.

“Doğru,” dedi Bayan Honey. “Ve bunun şiirin hangi özel türü olduğunu biliyor musun?”

“Nükteli şiir,” dedi Matilda. “Çok hoş bir örneği, çok da eğlendirici.”

“Çok tanınmış bir örneği,” dedi Bayan Honey, kitabı alıp sınıfın karşısındaki masasına dönerken. “Zeka eseri bir nükteli şiir yazmak çok zordur,” diye ekledi. “Kolay görünür ama, kesinlikle kolay değildir.”

“Biliyorum,” dedi Matilda. “Birkaç kez denedim, ama benimkiler hiç de iyi olmadı.”

“Denedin, öyle mi?” dedi Bayan Honey, daha da şaşırmış bir biçimde. “Madem öyle, Matilda, yazdığını söylediğin bu nükteli şiirlerden birini hatırlamaya çalışır mısın bizim için?”

“Hımmm,” dedi Matilda, duraksayarak. “Şu sırada sizin için bir şey yazmaya uğraşıyordum.”

“Benim için mi!” diye bağırdı Bayan Honey. “Öyleyse bunu mutlaka dinlemeliyiz, öyle değil mi?”

“Okumak istediğimi sanmıyorum Bayan Honey,”

“Lütfen oku,” dedi Bayan Honey, “Söz veriyorum, kızmayacağım.”

“Sanıyorum kızacaksınız Bayan Honey, çünkü kafiyenin uyması için ilk adınızı kullandım, bu yüzden de söylemek istemiyorum.”

“Benim ilk adımımı nerden biliyorsun?” diye sordu Bayan Honey.

“Sınıfa girmeden önce bir başka öğretmenin size böyle seslendiğini duydum,” dedi Matilda. “Sizi Jenny diye çağırdı.”

“Bu nükteli şiiri dinlemek konusunda ısrar ediyorum,” dedi Bayan Honey, ender gülümseyişlerinden biri yüzünü kaplarken. “Ayağa kalk ve oku.”

Matilda istemeye istemeye ayağa kalktı, ağır ağır ve çok gergin bir şekilde nükteli şiirini okudu:

“İş ona gelince, Jenny,
Akla takılıyor yani:
Buralarda çok mu böyle genç kız,
Böylesine güzel bir yüz?...
Cevabı şu elbet: ‘Hani!’”

Bayan Honey’in solgun ve hoş yüzü kıpkırmızı kesildi. Sonra bir kez daha gülümsedi. Bu çok daha yaygın bir gülümsemeydi, tümüyle keyifli bir gülümseme...

“Hay Allah, teşekkürler Matilda,” dedi hâlâ gülümserken. “Doğru olmamakla birlikte gerçekten de çok güzel bir şiir. Hımm, onu hatırlamaya çalışmalıyım.”

Üçüncü sıradan Lavender’in sesi yükseldi. Güzel, hoşuma gitti.”

“Aynı zamanda doğru,” dedi Rupert adlı küçük oğlan.
“Tabii ki doğru,” dedi Nigel.

Matilda dışında hemen hemen hiçbiri ile ilgilenmediği halde, bütün sınıf Bayan Honey’e ısınmaya başlamıştı.

“Matilda, sana okuma yazmayı kim öğretti?” diye sordu Bayan Honey.

“Kendi kendime öğrendim sayılır, Bayan Honey.”

“Kendi başına okuduğun bir kitap oldu mu, yani çocuk kitaplarını kastediyorum.”

“Halk Kitaplığı’ndaki kitapların hepsini okudum Bayan Honey.”

“Peki, hoşuna gitti mi?”

“Bazılarını gerçekten çok sevdim,” dedi Matilda, “ama ötekilerini oldukça sıkıcı buldum.”

“Hoşuna giden birinin adını söyle.”

“*Aslan, Büyücü ve Giysi Dolabı*’nı beğendim.” dedi Matilda. “Bay C.S. Lewis’in çok iyi bir yazar olduğunu düşünüyorum. Ama bir kusuru var. Kitaplarında eğlenceli bölümler yok.”

“Bunda haklısın,” dedi Bayan Honey.

“Bay Tolkien’de de öyle çok eğlenceli bölümler yok,” dedi Matilda.

“Bütün çocuk kitaplarında eğlenceli bölümler olması gerektiğine inanıyor musun?” diye sordu Bayan Honey.

“Evet,” dedi Matilda. “Çocuklar yetişkinler kadar ciddi değillerdir ve gülmeye bayılırlar.”

Bayan Honey bu minnacık kızın bilgeliği karşısında şaşkına dönmüştü. “Bütün çocuk kitaplarını okuduğuna göre şimdi ne yapmayı düşünüyorsun?” dedi.

“Başka kitapları okuyorum,” dedi Matilda. “Bunları kitaplıktan ödünç alıyorum. Bayan Phelps bana çok iyi davranıyor. Kitapları seçmeme yardımcı oluyor.”

Bayan Honey masasının üzerine eğilmiş, hayranlıkla gözlerini çocuğa dikmişti. Sınıfın geri kalan öğrencilerini tümüyle unutmuştu. “Başka hangi kitapları?” diye mırıldandı.

“Charles Dickens’ı çok seviyorum,” dedi Matilda. Beni çok güldürüyor, özellikle Bay Pickwick.”

O anda koridorda çalan zil dersin bittiğini duyurdu.

Trunchbull

Bayan Honey teneffüste sınıftan çıktı ve doğruca başöğretmenin çalışma odasına yöneldi. Fena halde heyecanlanmıştı. Biraz önce olağanüstü zeka nitelikleri taşıyan küçük bir kızla tanışmıştı, ya da ona öyle gelmişti. Henüz çocuğun zekasının parlaklığını tam olarak anlamaya yetecek vakti olmamıştı ama olayı, mümkün olan en kısa sürede onunla ilgili bir şeyler yapılması gerektiğini anlayacak kadar kavramıştı. Böyle bir çocuğu en alt sınıfa mahkum etmek saçma olacaktı.

Bayan Honey'in normal olarak başöğretmenden ödü patlardı ve ondan uzak durmayı tercih ederdi, ama o anda kiminle olursa olsun karşılaşmaya hazırdı. Korkutucu çalışma odasının kapısını çaldı. Bayan Trunchbull'un derinden gelen tehlikeli sesi, "Girin!" diye patladı. Bayan Honey içeri girdi.

Şimdi, birçok başöğretmen birtakım üstün niteliklere sahip olduğu için bu göreve seçilir. Çocukları anlarlar. Çocukların iyiliğini isterler. Sevecendirler, adildirler ve eğitimle yakından ilgilidirler. Bayan Trunchbull bu özelliklerden hiçbirine sahip değildi, bu göreve nasıl getirildiği de tam bir sırdı.

O her şeyden önce korkulacak bir dişiydi. Bir zamanlar ünlü bir sporcuymuş, adaleleri şimdi bile açıkça seçilebiliyordu. Boğa gibi kalın boynu, iri omuzları, kalın kolları, güçlü bilekleri ve kaslı bacakları da bunu kanıtlıyordu.

Onu gören biri, demir çubukları eğebilecek ya da telefon direklerini yerinden sökebilecek kadar güçlü bir kişi olduğu duygusuna kapılabilirdi. Yüzünde bir güzellik ya da bir neşe belirtisinden eser yoktu. Dik bir çenesi, acımasız bir ağzı, küçük küstah gözleri vardı. Giysilerine gelince... En hafif deyişle, gariptiler. Sürekli kahverengi, pamuklu, bol bir önlük giyer ve beline kalın bir kemer takardı. Kemer önde çok büyük bir tokayla bağlanırdı. Gömleğin altından taşan heybetli bacaklar, yeşil, kaba dokunmuş bir çift olağanüstü tozluk ile örtülmüştü. Bu tozluklar dizlerin altına kadar geliyordu. Tam bu noktada bir çift lastik, yeşil çoraplarını tutuyor ve baldırlarındaki gelişkin kasları mükemmel bir biçimde gözler önüne seriyordu. Ayaklarına topuksuz, kahverengi, kaba pabuçlar giyerdi. Kısacası, hoş bir çocuk okulunun başöğretmeninden çok, av köpeklerinin peşinden giden, gözünü kan bürümüş garip bir avcıya benziyordu.

Bayan Honey odasına girdiğinde, Bayan Trunchbull, yüzünde tehditkar bir sabırsızlık ifadesi ile muazzam çalışma masasının yanı başında ayakta duruyordu. “Evet, Bayan Honey,” dedi, “Ne istiyorsun? Bu sabah yüzün kıpkırmızı, pek telaşlı görünüyorsun? Nedir mesele? Yoksa bu pis bücürler sana tükürükten toplar mı fırlattı?”

“Hayır, Başöğretmen. Böyle bir şey yok.”

“Eh, nedir öyleyse? Söyle hadi. Ben meşgul bir kadınıam.” Konuşurken, bir yandan da gitti, masasının üzerinde duran kulplu sürahidenden bir bardak su koydu.

“Sınıfımda Matilda Wormwood adında küçük bir kız var,” diye başladı Bayan Honey.

“Köydeki Wormwood Motor’un sahibinin kızı,” diye havlarcasına konuştu Bayan Trunchbull. Normal bir sesle pek konuşmazdı zaten. Ya haykırırdı, ya havlardı. “Wormwood, harika biri,” diye devam etti. “Dün onunla beraberdim. Bana bir otomobil sattı. Nerdeyse yeni, yalnızca on beş bin kilometrede... Bir önceki sahibi arabayı yılda bir kez dışarı çıkaran yaşlı bir kadınımış. Enfes bir ticaret oldu. Evet, Wormwood’u sevdim. Toplumumuzun temel direklerinden biri. Kızının işe yaramaz olduğunu, gözümüzü üzerinden ayırmamamız gerektiğini söyledi. Okulda kötü bir şey olmuşsa, bunu kızının yaptığından emin olabileceğimizi söyledi. Yumurcağı henüz tanımadım ama, tanıştığımızda göstereceğim ona. Babası onun tam bir baş belası olduğunu söyledi.

“Ama Başöğretmen, bu doğru olamaz!” diye bağırdı Bayan Honey.

“Evet, Bayan Honey, bal gibi doğru! Doğrusunu istersen, şimdi düşünüyorum da, bahse girerim ki sabah sabah çalışma masamın altına o pis kokulu maddeyi koyan da oydu. Burası lağım gibi berbat koktu! Oydu elbette! Bunun hesabını soracağım ondan, görürsün! Nasıl bir şeye benziyor? Eminim, iğrenç, küçük bir solucandan farksızdır. Bir öğretmen olarak uzun meslek hayatım boyunca kötü bir kızın kötü bir oğlandan çok daha tehlikeli bir yaratık olduğunu keşfettim, Bayan Honey. Dahası, onları ezmek de çok daha zor. Kötü bir kız çocuğunu ezmek, bir at sineğini ezmeye benzer. Üzerine vurursun, sonra bir bakarsın, Allahın belası şey orada değil. Küçük kızlar, iğrenç, işe yaramaz şeylerdir. Çok şükür, ben asla onlardan biri olmadım.”

“Ama siz de bir zamanlar küçük bir kız çocuğuydunuz mutlaka, Başöğretmen, değil mi?”

“Çok uzun sürmedi,” dedi Bayan Trunchbull havlar gibi bir ses çıkartıp, sırttırken. “Çok kısa sürede kadın oluverdim.”

Tamamen aklını kaçırmış, dedi Bayan Honey kendi kendine. Bir tahtakurusu kadar boş kafalı. Bayan Honey başöğretmenin karşısında kararlılıkla dikildi. Bir kerecik olsun kuru gürültüye pabuç bırakmayacaktı. “Size şunu söylemeliyim, Başöğretmen,” dedi, “Matilda’nın çalışma masanızın altına pis kokulu bir madde koyduğu konusunda tamamiyle yanılıyorsunuz.”

“Ben asla yanılmam, Bayan Honey!”

“Bakın Başöğretmen, çocuk okula bu sabah geldi ve doğruca sınıfa girdi...”

“Kadın, Allah aşkına benimle tartışma! Adı Matilda mıdır nedir bilemediğim o küçük canavar, çalışma masamın altında kokulu bir madde koydu. Bundan hiç kuşku duymuyorum! Akıl verdiğin için teşekkürler.”

“Ama akıl vermedim ki Başöğretmen.”

“Tabii ki verdin! Söyle bakalım şimdi ne istiyorsun Bayan Honey? Neden benim vaktimi boşa harcıyorsun?”

“Sizinle Matilda hakkında konuşmaya geldim, Başöğretmen. Bu çocuk hakkında bildirmek istediğim olağanüstü şeyler var. Size sınıfta olup bitenleri anlatmama izin verir misiniz?”

“Herhalde eteğini tutuşturup, donunu da ateşe vermiştir,” dedi Bayan Trunchbull, burnundan solurken.

“Hayır, hayır!” dedi Bayan Honey çığlık atarcasına. “Matilda bir dahi.”

Bu kelime geçer geçmez Bayan Trunchbull’un yüzü morardı ve bütün vücudu davul gibi şişti. “Dahi mi!” diye bağırdı. “Hanım, sen neler saçmalıyorsun? Aklını kaçırmış olmalısın! Babası çocuğun gangsterden farksız olduğuna yemin etti!”

“Başöğretmen, babası yanılıyor.”

“Bayan Honey, saçmalama! Babasının bütün hayatı boyunca tanıdığı bu küçük hayvanla tanışalı sadece yarım saat oldu!”

Ancak Bayan Honey iletmek istediklerini söylemekte kararlıydı ve Matilda'nın aritmetikteki bazı şaşırtıcı başarılarını anlatmaya başladı.

“Yani birkaç çarpım tablosunu ezberlemiş, diye mi?” diye havladı Bayan Trunchbull. “Yavrum, bu onu dahi yapmaz! Olsa olsa papağan yapar!”

“Ama Başöğretmen, okuyabiliyor.”

“Ben de okuyabiliyorum,” diye homurdandı Bayan Trunchbull.

“Bence,” dedi Bayan Honey, “Matilda benim sınıfımdan alınmalı ve derhal on bir yaş grubunun sınıfına yerleştirilmeli.”

“Ha! Ha!” diye burnundan soludu Bayan Trunchbull. “Yanı onu başından savmak istiyorsun, değil mi? Yani onunla başa çıkamadın; yani onu, daha büyük bir kargaşa yaratacağı, zavallı Bayan Plimsoll'un üst sınıfına yıkmak istiyorsun değil mi?”

“Hayır, hayır!” diye bağırdı Bayan Honey. “Nedeni bu değil, gerçekten!”

“Elbette ki bu!” diye haykırdı Bayan Trunchbull. “Hanım, çevirdiğin küçük dolapları gayet iyi görebiliyorum. Ve cevabım hayır! Matilda olduğu yerde kalacak ve davranışlarını düzeltmesinin sorumluluğu da sana ait.”

“Başöğretmen, lütfen...”

“Tek kelime daha istemiyorum!” diye bağırdı Batan Trunchbull. “Okulda koyduğum değişmez bir kuralı hatırlatmak isterim: Bütün çocuklar, yetenekleri ne olursa

olsun, kendi yaş grupları içinde kalacaklar. Beş yaşındaki küçük bir eşkiyayı son sınıftaki kızların oğlanların arasına koyamam. Nerede görülmüş böyle bir şey?”

Bayan Honey, bu koca kırmızı boyunlu devin önünde çaresiz kalakaldı. Söylemek istediği daha pek çok şey vardı, ancak yararı olmadığını farkındaydı. Yumuşak bir biçimde, “Peki öyleyse, siz bilirsiniz Başöğretmen,” dedi.

“Bak bunda çok haklısın, tabii ben bilirim,” diye böğürdü Bayan Trunchbull. “Hanım şunu aklından çıkarma, söz konusu kişi benim çalışma masamın altına pis kokulu bir madde yerleştiren küçük bir yılan...”

“Böyle bir şey yapmadı, Başöğretmen!”

“Öyle bir yaptı ki!” diye patladı Bayan Trunchbull. “Bak sana ne diyeceğim. Keşke eskiden olduğu gibi, kayışla kızılılık sopası kullanmama izin verselerdi. O Matilda’nın poposunu öyle bir kızartırdım ki, bir ay üstüne oturamazdı.”

Bayan Honey dönüp çalışma odasından çıktı. Bu çocuk için bir şeyler yapacağım, dedi kendi kendine. Nedir bilmiyorum ama, yardımcı olmanın bir yolunu bulacağım sonunda.

Ana-Babalar

Bayan Honey başöğretmenin çalışma odasından çıktığında, çocukların çoğu dışarıda, bahçede oyun oynuyorlardı. Bayan Honey ilk iş olarak, son sınıfı okutan çeşitli öğretmenlerle görüştü ve onlardan cebir, geometri, Fransızca, İngilizce edebiyatı ve benzeri ders kitaplarını ödünç aldı. Sonra Matilda'yı bulup onu sınıfa çağırdı.

“Ben,” diye söze başladı. “sınıfın geri kalan bölümüne ikili çarpım tablosunu ya da kedinin, farenin, sıçanın nasıl yazılacağını öğretirken, senin orada hiçbir şey yapmadan oturmanın bir anlamı yok. Bu yüzden sana her derste çalışman için bu ders kitaplarından birini vereceğim. Ders sonunda bana gelip sormak istediğin bir şey varsa sorabilirsin, ben de sana yardım etmeye çalışırım. Bu önerim sana nasıl geliyor?”

“Teşekkür ederim, Bayan Honey.” dedi Matilda. “Gayet iyi geliyor.”

“Seni ileride çok daha ileri bir sınıfa alacağımıza eminim,” dedi Bayan Honey, “fakat başöğretmen senin şimdilik olduğun yerde kalmanı istiyor.”

“Gayet iyi, Bayan Honey,” dedi Matilda. “bu kitapları bana sağladığınız için çok teşekkür ederim.”

Ne kadar iyi bir çocuk, diye düşündü Bayan Honey. Babasının onun hakkında söyledikleri umuruda bile değil, bana çok sakin ve kibar biri gibi geliyor. Ve zekasına rağmen hiç de kibirli görünmüyor. Aslında zekasının pek de farkında değil sanki.

Ders için sınıf yeniden bir araya geldiğine, Matilda sırasına gitti ve Bayan Honey’nin vermiş olduğu geometri ders kitabını incelemeye başladı. Öğretmen göz ucuyla onu izliyordu ve çocuğun kısa süre sonra kitaba daldığını fark etti. Bütün bir ders boyunca gözünü kitaptan hiç ayırmadı.

Bu arada Bayan Honey bir başka karar daha alıyordu. En kısa süre içinde Matilda’nın anne babasıyla gidip görüşmeyi kararlaştırdı. Olayı kendi haline bırakmayı reddetmişti. Tamamen saçma bir olaydı zaten. Anne babasının kızlarının dikkat çekici yeteneğinden habersiz olduğuna inanamıyordu. Eninde sonunda Bay Wormwood başarılı bir oto alım-satımcısı idi. Yani onun oldukça akıllı biri olduğunu varsayıyordu. Hem ne olursa olsun ana babalar kendi çocuklarının yeteneklerini asla azımsamazlar. Tam tersin. Bir öğretmen için gururlu anne ya da babayı sevgili çocuklarının sıfır numara salak olduğuna ikna etmek kimi zaman imkansızdır. Bayan Honey, Matilda’nın gerçekten de özel bir çocuk olduğu konusunda Bay ve bayan Wormwood’u ikna etmede hiç bir güçlükle karşılaşmayacağına inanıyordu. Sorun onların aşırı bir coşkuya kapılmasına engel olmakta düğümleniyordu.

Artık Bayan Honey'nin umutları daha da ileri noktalara taşmaya başlamıştı. Matilda'ya okuldan sonra özel dersler vermek için anne babasından izin istenip istenemeyeceğini düşünmeye başlamıştı. Bu kadar zeki bir çocuğa ders verme düşüncesi, bir öğretmen olarak onun pesleki içgüdüsunü kabartıyordu, hem de muazzam ölçüde. Ve birden Bay ve Bayan Wormwood'u hemen o akşam gidip görmeye karar verdi. Oldukça geç, dokuzla on arasında, Matilda'nın kesinlikle kesinlikle yatmış olduğu bir saatte gidecekti.

Tam da böyle yaptı. Adresi okul kayıtlarından çıkartan Bayan Honey, dokuzdan kısa süre sonra evinden çıkarak Wormwood'ların evine yürüdü. Evi, küçük sayılacak binaların komşularından bir parça bahçeyle ayrıldığı hoş bir sokakta buldu. Hiç de ucuz gibi görünmeyen, modern, tuğladan yapılmış bir evdi. Bahçe kapısında SAKİN YUVA yazıyordu. Bayan Honey NARİN DUBA olsaydı daha iyi olurdu diye düşündü. Böyle keşime oyunları yapmaktan hoşlanırdı. Bahçeyi geçti, evin kapısına kadar yürüdü, zili çaldı; kapının açılmasını beklerken içeriden avaz avaz televizyonun sesi geliyordu.

Kapı, küçük, sıçan kılıklı bir adam tarafından açıldı. İnce, sıçan bıyığı gibi bir bıyığı vardı, portakal rengi ve kırmızı çizgili spor bir ceket giymişti. “Evet,” dedi, Bayan Honey'e bakarak, “Eğer eşya piyangosu bileti satıyorsanız almak istemiyorum.”

“Hayır,” dedi Bayan Honey. “Böyle birdenbire geldiğim için beni hoş görün. Ben Matilda'nın okuldaki öğretmeniyim, sizinle ve eşinizle biraz konuşmak istiyorum.”

“Başını daha şimdiden derde soktu, öyle değil mi?” dedi Bay Wormwood, girişi engellerken. “Ama bundan sonra sizin sorumluluğunuz altında. Onunla uğraşmak size düşer.”

“Başı derde falan girmedi,” dedi Bayan Honey. “Onunla ilgili iyi haberlerim var. Oldukça şaşırtıcı haberler, Bay Wormwood. Birkaç dakikalığına içeri girip sizinle Matilda hakkında konuşabilir miyim?”

“Tam da en sevdiğimiz programın ortasındayız,” dedi Bay Wormwood. “Çok uygunsuz bir zaman. Bakın, neden daha sonra gelmiyorsunuz?”

Bayan Honey’in sabrı tükenmeye başlamıştı. “Bay Wormwood,” dedi, “eğer bazı kokuşmuş televizyon programlarının kızınızın geleceğinden daha önemli olduğunu düşünüyorsanız, baba olmamanız gerekirdi! Neden şu Tanrı’nın cezası şeyi kapatıp beni dinlemiyorsunuz?”

Bu, Bay Wormwood’u sarstı. Kendisi ile böyle konuşulmasına alışık değildi. Verandada kararlı biçimde dikilen ince narin kadını dikkatle süzdü. “Pekala öyleyse,” diye hırladı. “İçeri girin de şu iş aradan çıksın.” Bayan Honey bir adım atarak içeri girdi.

“Bayan Wormwood bu konuda size teşekkür etmeyecek,” dedi adam, onu oturma odasına doğru götürürken. Odada iri yarı platin saçlı sarışın kadın gözlerini televizyon ekranına dikmişti.

“Neymiş?” dedi kadın çevresine bakmadan.

“Bir öğretmen,” dedi Bay Wormwood. “Bizimle Matilda hakkında konuşmak istediğini söylüyor.” TV cihazına doğru gidip sesi kapattı, ancak görüntüyü bıraktı.

“Harry, yapma!” diye bağırdı Bayan Wormwood. “Willard tam da Angelica’ya evlenme teklif etmek üzereydi!”

“Biz konuşurken sen seyretmeye devam edebilirsin,” dedi Bay Wormwood. “Bu, Matilda’nın öğretmeni. Bize verecek bazı haberleri varmış.”

“Adım Jennifer Honey,” dedi Bayan Honey. “Nasılsınız Bayan Wormwood?”

Bayan Wormwood ona dik dik baktı ve “Sorun ne?” dedi.

Kimse Bayan Honey’e yer göstermemişti, o gene de bir iskemleyi gözüne kestirip oturdu. “Bugün,” dedi, “kızınıızın okudaki ilk günüydü.”

“Bunu biliyoruz,” dedi programını kaçırdığı için tepesi atan Bayan Wormwood. “Bize bunu söylemeye mi geldiniz?”

Bayan Honey kadının ıslak gri gözlerinin içine doğru dik dik baktı ve sessizliğin Bayan Wormwood’u rahatsız edinceye kadar havada asılı kalmasına izin verdi. “Neden geldiğimi açıklamamı ister misiniz?”

“Hadi söyleyin bakalım,” dedi Bayan Wormwood.

“Sanıyorum siz de biliyorsunuzdur ki,” dedi Bayan Honey, “birinci sınıftaki çocukların ilk geldiklerinde okuma yazma bilmeleri, kelimeleri hecelemeleri ya da sayılarla oynamaları beklenmez. Beş yaşındaki çocuklar bunu yapamazlar. Ancak Matilda bunların hepsini becerebiliyor. Ve eğer ona inanacak olursam...”

“Sizin yerinizde olsam inanmazdım,” dedi Bayan Wormwood. Televizyonunun sesi kısıldığı için hâlâ kızgındı.

“Yani, bana kimsenin kendisine okuma ya da çarpmayı öğretilmediğini söylerken yalan mı söylüyordu?” dedi Bayan Honey. “İkinizden biri ona öğretti mi?”

“Ona ne öğretti mi?” dedi Bayan Wormwood.

“Okumayı. Kitap okumayı,” dedi Bayan Honey. “Belki bunları gerçekten siz öğrettiniz. Belki de gerçekten yalan söylüyordu. Belki evinizde raflar dolusu kitap var. Nereden bileyim? Belki ikiniz de büyük kitap tiryakilerisiniz.”

“Tabii ki okuyoruz,” dedi Bay Wormwood. “Bu kadar saçmalamayın. Ben her hafta *Autocar*’ı ve *Motor*’u başından sonuna kadar okurum.”

“Bu çocuk daha şimdiden şaşılacak kadar çok kitap okumuş durumda,” dedi Bayan Honey. “Yalnızca onun edebiyata düşkün bir aileden gelip gelmediğini anlamaya çalışıyordum.”

“Kitap okumaya takılmıyoruz,” dedi Bay Wormwood. “İnsan poposunun üstüne oturup hikaye kitabı okumakla hayatını kazanamaz. Evimizde kitap bulundurmamız.”

“Anlıyorum,” dedi Bayan Honey. “Peki, ben Matilda’nın parlak bir zekaya sahip olduğunu söylemek için geldim. Ama sanırım bunun zaten farkındasınızdır.”

“Okuyabildiğini tabii ki biliyordum,” dedi anne. “Ömrünü odasında bazı saçma sapan kitaplara gömülerek geçirir.”

“Peki ama bu sizin ilginizi çekmiyor mu?” dedi Bayan Honey, “yani beş yaşındaki küçük bir çocuğun, Dickens ve Hemingway’in büyükler için yazdığı uzun romanları okuması? Bu sizi çok heyecanlandırmıyor mu?”

“Hayır,” dedi anne. “Okumaktan benzi solmuş kızlardan hoşlanmam. Bir kız çocuğu kendisini çekici kılma konusunda kafa yormalı ki ileride iyi bir koca bulabilsin. Görünüm, kitaplardan daha önemlidir, Bayan...Hunky.”

“Adım Honey,” dedi Bayan Honey.

“Şimdi bana bakın,” dedi Bayan Wormwood. “Sonra da kendinize bakın. Siz kitapları tercih ediyorsunuz, ben görünümü.”

Bayan Honey, odanın öbür yanında oturan, halinden memnun, muhallebi suratlı, güzellikten nasibini almamış tombul kişiye baktı. “Ne dediniz?” diye sordu.

“Siz kitapları, ben görünümü seçtim dedim,” diye sürdürdü Bayan Wormwood. “Sonuçta kim kazançlı çıktı? Tabii ki ben. Ben başarılı bir işadamı ile birlikte güzel bir evde keyfimce oturuyorum, siz ise köle gibi çalışıp birçok yaramaz küçük çocuğa ABC öğretmeye mahkûm edilmişsiniz.”

“Çok haklısın, lokumum,” dedi Bay Wormwood, karısına öylesine sulu ve aptalca gülücük attı ki, kim görse midesi bulanırdı.

Bayan Honey, bu insanlarla bir şey yapmak istiyorsa, soğukkanlılığını kaybetmemesi gerektiğini düşündü. “Size daha her şeyi anlatmadım,” dedi. “Matilda, şimdilik anlayabildiğim kadarıyla, bir tür matematik dehası. Karışık sayıları kafasından şimşek gibi çarpabiliyor.”

“Bir hesap makinesi almak dururken, bunun ne anlamı var?” dedi Bay Wormwood.

“Bir kız bir erkeği akli fazla olduğu için ele geçiremez,” dedi Bayan Wormwood. “Şu film yıldızına bakın bir,” diye

ekledi, sessiz TV ekranında büyük göğüslü bir kadının ay ışığında kaslı bir erkek tarafından öpülüşünü göstererek. “Bu kadının bu erkeği sayıları birbiriyle çarparak elde ettiğini sanmıyorsunuz, değil mi? Hiç sanmam. Bakın şimdi de onunla evlenecek. Görün bakın! Sonra da bir vekilharç ile bir sürü hizmetçinin olduğu bir malikanede yaşayacak.”

Bayan Honey, kulaklarına inanamıyordu. Bu cins bir sürü ana-baba olduğunu, çocuklarının suçluluğa itildiklerini ve yoldan çıktıklarını duymuştu, ama böyle bir çifti canlı olarak karşısında görmek kendisini sarsmıştı.

“Matilda’nın sorunu şu,” diye bir kez daha sürdürmeye çalıştı, “çevresindeki herkesten o kadar ileride ki, bir tür ekstra ders almasını düşünmekte yarar var. İyi bir yönlendirme ile iki üç yılda üniversite seviyesine getirilebileceğine ciddi olarak inanıyorum.”

“Üniversite mi?” diye bağırdı Bay Wormwood iskemlesinden havaya fırlarken. “Üniversiteye kim gitmek istiyor, Tanrı aşkına’ Orada hep kötü şeyler öğretiyorlar!”

“Bu doğru değil,” dedi Bayan Honey. “Eğer şu anda bir kalp krizi geçerseniz ve bir doktor çağırmak zorunda kalsanız, bu doktor bir üniversite mezunu olacak. Eğer birisine elden düşme berbat bir araba sattığınız için hakkınızda soruşturma açılırsa, bir avukata gitmek zorunda kalacaksınız ve o da bir üniversite mezunu olacak. Akıllı insanları hor görmeyin, Bay Wormwood. Ama görüyorum ki, anlaşılamayacağız. Böyle haber vermeden kapınıza dayandığım için özür dilerim.” Bayan Honey iskemlesinden kalktı ve dışarı çıktı.

Bay Wormwood ıkış kapısına kadar onu izledi. “Geldiğinize iyi ettiniz Bayan Hawkes, ya da Bayan Harris miydi yoksa?”

“Ne o, ne de öteki,” dedi Bayan Honey. “Boş verin, önemli değil.” Ve oradan uzaklaştı.

Çekiç Atmak

Matilda'nın en hoş yanı şuydu: Onu bir rastlantı sonucu tanıyıp konuşmuş olan biri, son derece normal beş buçuk yaşında bir kız çocuğu olduğunu düşünürdü. Parlak zekasını dışa vuran herhangi bir belirti yoktu ve asla gösteriş yapmazdı. “Çok akıllı başında ve sakin bir küçük kız,” derdiniz kendi kendinize. Ve herhangi bir nedenle bir edebiyat ya da matematik tartışması açmadıysanız eğer, onun beyin gücünün çapı hakkında bir fikir edinemezsiniz.

Bu nedenle, Matilda için öteki çocuklarla arkadaşlık kurmak kolaydı. Sınıfındaki bütün çocuklar onu seviyordu. Tabii “akıllı” olduğunu biliyorlardı, çünkü okulun açıldığı gün Bayan Honey tarafından soru yağmuruna tutulduğunu kulaklarıyla duymuşlardı. Ders sırasında sakin bir biçimde bir köşeye çekilerek kitap okuma ve öğretmeni dinlememe hakkına sahip olduğunu da biliyorlardı. Fakat o yaştaki çocuklar olayların nedenlerini derinlemesine araştırmazlar. Başkalarının neler yaptığı ve bunları neden yaptığı konusuna ilgi duyamayacak kadar kendi küçük uğraşlarının içine gömülmüşlerdir.

Matilda'nın yeni edindiği arkadaşlardan birinin adı Lavender'di. Okulun ilk gününden beri ikisi sabah teneffüsünde ve öğle yemeği arasında etrafta birlikte dolaşmaya başladılar. Lavender yaşına göre olağanüstü ufaktı. Koyu kahverengi gözlü, siyah kahkülleri alnına düşen, çiroz gibi sıska bir su perisiydi. Matilda onu esintili ve maceracı olduğu için seviyordu. O da Matilda'yı tamı tamına aynı nedenlerle sevmiştir.

Sömestrin daha ilk haftası sona ermeden, başöğretmen Bayan Trunchbull hakkında anlatılan dehşet verici öyküler, yeni gelenlerin kulaklarına sızmaya başladı. Matilda ve Lavender, üçüncü gün sabah teneffüsünde okulun bahçesinin bir köşesinde dikilirken, yanlarına Hortensia adında, burnunda bir çıban olan on yaşında haşin bir kız yaklaştı. "Galiba, yeni pisliklersiniz," dedi, uzun boyuyla onlara tepeden bakarken. Kocaman bir paketin içindeki patates cipslerini avuç avuç ağzına tıkıp mideye indiriyordu. "İslahevine hoşgeldiniz," diye ekledi, patates cipslerinin kırıntılarını kar taneleri gibi ağzından püskürterek.

Bu devle karşı karşıya kalan iki minik, dikkatli bir sessizliği sürdürdüler.

"Trunchbull'la tanıştınız mı?" diye sordu Hortensia.

"Dua sırasında gördük onu," dedi Lavender "ancak henüz tanışmadık."

"Başınız belada," dedi Hortensia. "Çok küçük çocuklardan nefret eder. Bu yüzden, birinci sınıftan ve bu sınıftaki herkesten iğrenir. Beş yaşındaki çocukların, tıpkı

kozalarından henüz çıkmamış tırtıllara benzediğine inanır.”
Sonra bir avuç dolusu cipsi yeniden ağzına attı ve bir kez daha konuşmaya başlayınca, kırpıntılar bir kez daha püskürdü. “İlk yılınızda ayakta kalırsanız, sonrasını da idare edebilirsiniz. Ama çoğu ayakta kalmayı beceremez. Çılgınlık içinde sedyelerle taşınırlar. Böylelerini çok gördüm.” Hortensia bu sözlerin iki toy çocuk üzerinde yarattığı etkileri gözlemlemek için durakladı. Pek etkisi olmamıştı sanki. Soğukkanlılıklarını koruyor gibiydiler. Bunun üzerine iri yarı kız başka bilgilerle onlara hoşça vakit geçirtmeye karar verdi.

“Bayan Trunchbull’un özel yatak odasında Tabutluk denen bir dolabın olduğundan haberiniz vardır herhalde. Tabutluk hakkında bir şeyler işittiniz mi?”

Matilda ve Lavender başlarını salladılar ve gözlerini dikip deve bakmaya devam ettiler. Çok küçük olduklarından, kendilerinden büyük yaratıklara karşı güvensizlik duyma eğilimindeydiler, özellikle son sınıf kızlarına karşı.

“Tabutluk,” diye devam etti Hortensia, “çok yüksek, ama çok dar bir dolaptır. Tabanı yalnızca otuz santimetrekare kadardır, bu yüzden ne oturulur, ne de çömelinir. Ayakta dikilmek zorunda kalırsınız. Ve duvarların üçü, içinde cam parçaları gömülü çimentodan yapılmış olduğu için onlara dayanmak da mümkün değildir. İçinde kilitlendiğiniz zaman sürekli dikkat kesilmek zorundasınız. Korkunçtur.”

“Kapısına da dayanamaz mısınız?” diye sordu Matilda.

“Saçmalama,” dedi Hortensia. “Kapıdan dışarı doğru çıkan sivri uçlu binlerce çivi var. Bunlar dışardan çekiçle

kapıya çakılmışlar, büyük bir olasılıkla Trunchbull'un kendisi tarafından.”

“Sen oraya hiç girdin mi?” diye sordu Lavender.

“Birinci sınıfta altı kez,” dedi Hortensia. “İki kez tam günlüğüne, ötekilerinde iki saatliğine. Fakat iki saat yetiyor da artıyor bile. İçerisi zifiri karanlık ve ölü gibi kaskatı dikilip kalmak zorundasın. Eğer biraz kıpırdanmaya kalkarsan ya duvardaki camlar ya da kapıdaki çiviler batar.”

“Niye kapatılmıştın?” diye sordu Matilda. “Ne yapmıştın ki?”

“Birinci keresinde,” dedi Hortensia, “Trunchbull'un dua sırasında oturacağı iskemlenin oturağına yarım şişe şurup döktüm. Harikaydı. İskemleye oturduğu zaman ‘clop’ diye bir ses çıktı, tıpkı bir su aygırının Limpopo nehri kıyısında çamurlara gömülürken çıkardığı ses gibi. Ama siz öyle küçük ve cahilsiniz ki, *İşte Böyle Hikayeler*'i de okumamışsınızdır herhalde, değil mi?”

“Ben okudum,” dedi Matilda.

“Yalancının birisin,” dedi Hortensia, cana yakın bir edayla. “Daha okuma yazma bile bilmiyorsun. Neyse, boşver. Trunchbull şuruba oturduğu zaman, çıkan ses çok güzeldi. Ve yeniden havaya sıçradığı zaman, iskemlenin oturağı, giydiği o korkunç yeşil tozluğa yapıştı ve birkaç saniye boyunca; yani o kıvamlı şurup yavaş yavaş çözülene kadar da yapışık kaldı. Sonra ellerini tozluğunun kıçına değdirince, her iki eli de battı. Nasıl böğürdüğünü görmeliydiniz!”

“Peki ama, senin yaptığını nerden bildi?” diye sordu Lavender.

“Ollie Bogwhistle adlı kendini beğenmiş velet gammazladı beni,” dedi Hortensia. “Ben de onun ön dişlerini kırdım.”

“Ve Trunchbull seni koca bir gün boyunca Tabutluk’a mı koydu?” dedi Matilda yutkunarak.

“Koca gün boyunca,” dedi Hortensia. “Beni salıverdiğinde aklım başımda değildi. Deli gibi saçmalıyordum.”

“Başka neler yaptın da Tabutluk’a koydu seni?” diye sordu Lavender.

“Ah, şimdi hepsini hatırlayamıyorum ki,” dedi Hortensia. Birçok savaşa katıldığı için cesareti günlük, olağan bir şey gibi gören eski bir savaşçı havasıyla konuşuyordu. Ağzına bir miktar daha cips tıkarak, “hepsi çok gerilerde kaldı,” dedi. “Evet, şimdi birini hatırladım. Şöyle oldu, bakın. Trunchbull’un son sınıflara ders verdiği bir saati seçtim, elimi kaldırdım ve helaya gitmek için izin istedim. Ama oraya gideceğim yerde, Trunchbull’un odasına süzüldüm. Hızlı bir arayıştan sonra eşofmanlarını koyduğu çekmeceyi buldum.”

“Devam et,” dedi Matilda, büyülenmişçesine. “Sonra ne oldu?”

“Önceden postayla çok kuvvetli bir kaşıntı tozu ısmarlamıştım,” dedi Hortensia. “Paketi 5 bin liraydı, adı da Deri Sökücü’ydü. İçindeki tarife, bu maddenin öldürücü yılanların dişlerinin tozundan yapıldığını söylüyordu ve deride

bir ceviz büyüklüğünde kabartılar oluşturacağına dair garanti veriyordu. İşte böylece, bu maddeyi çekmedeki bütün eşofmanların içine serptim ve sonra hepsini dikkatle katladım.” Hortensia ağzına biraz daha cips tıktırmak için durakladı.

“İşe yaradı mı?” diye sordu Lavender.

“Eh,” dedi Hortensia, “birkaç gün sonra, dua sırasında Trunchbull birden, belden aşağısını deli gibi kaşımaya başladı. Hah, dedim kendi kendime. İşte başladı! Beden dersi için üstünü henüz değiştirmişti. Orada oturup her şeyi gözlemek ve bütün okulda, Trunchbull’un eşofmanının içinde neler olup bittiğini tamı tamına anlayan tek kişi olduğumu bilmek harikaydı doğrusu. Üstelik kendimi güvende hissediyordum. Yakalanmayacağımı biliyordum. Derken kaşıntı arttı, kendini alamıyordu bir türlü. Orada, aşağıda bir eşek arısı kovanı var sanmıştır herhalde. Sonra, tam duanın ortalık yerinde ayağı fırladı ve poposunu tutarak dışarı koştu.”

Matilda da, Lavender de iyiden iyiye büyülenmişlerdi. Bir ustayla karşı karşıya oldukları apaçık ortadaydı. Bu kişi, dalaverecilik sanatını en ileri düzeye, mükemmeliyet noktasına ulaştırmış biriydi. Dahası, sanatı uğruna yaşamını ve bedenini tehlikeye atmaktan da kaçınmıyordu. Bu tanrıçaya hayranlıkla gözlerini diktiler ve birden, burnunun ucundaki çıban bile bir kusur olmaktan çıkıp bir cesaret nişanına dönüştü.

“Peki ama sonunda nasıl yakaladı seni?” diye sordu hayranlıktan nefesini tutan Lavender.

“Yakalayamadı,” dedi Hortensia. “Ama gene de bir gün Tabutluk’ta kaldım.”

“Neden?” diye sordu ikisi de.

“Trunchbull,” deed Hortensia, “pis bir tahmin alışkanlığına sahiptir. Suçlunun kim olduğunu bilmediği zaman, bir tahmin yürütür ve işin kötüsü tahminleri de genellikle tutar. Şurup işi yüzünden, bu sefer de başlıca şüpheli bendim. Elinde herhangi bir kanıt olmadığını bildiğim halde söylediklerimin hiç etkisi olmadı. “Ben nasıl yapmış olabilirim, Bayan Trunchbull? Okulda yedek eşofmanınız olduğunu bile bilmiyordum! Kaşınma tozunun ne olduğunu bile bilmem! Adını bile duymadım!” Ama bu yalanlar, yaptığım büyük gösteriye rağmen kurtarmadı beni. Trunchbull beni kulağımdan yakaladığı gibi Tabutluk’a sürükledi, içeri itti ve kapıyı kilitledi. Benim ikinci tam gün dikilişimdi bu. Tam bir işkenceydi. Dışarı çıktığımda her tarafım delinmiş ve kesilmişti.”

“Tıpkı bir savaştaki gibi,” dedi, korkup büzülmüş Matilda.

“Savaş gibi derken, yerden göğe kadar haklısın,” diye bağırdı Hortensia. “Ve korkunç kayıp verilir. Biz, ellerinde hemen hemen hiçbir silah olmadığı halde yaşamak için savaştan yiğit bir orduya, Haçlı Orduları’na benziyoruz. Trunchbull ise Karanlıklar Prensi, Zehirli Yılan, ağzından ateş saçan Ejderha ve bütün silahlar da onun emrinde. İşimiz zor. Hepimiz birbirimize destek olmaya çalışıyoruz.”

“Bize güvenebilirsiniz,” dedi Lavender, doksan beş santim boyunu birkaç santim daha uzatmaya çalışırken...

“Hayır, güvenemem,” dedi Hortensia. “Bacak kadar çocuklarsınız. Ama yine de belli olmaz. Bir gün bir casusluk işinde sizden yararlanabiliriz.”

“Yaptıklarını bize biraz daha anlat,” dedi Matilda. “Lütfen anlat.”

“Daha buraya geleli bir hafta bile olmadan sizi korkutmamalıyım,” dedi Hortensia.

“Korkutmazsın,” dedi Lavender. “Küçük olabiliriz, ama epeyce dayanıklıyız.”

“Peki öyleyse, dinleyin bakalım,” dedi Hortensia. “Trunchbull daha dün Julius Rottwinkle adlı oğlan çocuğunu Kitab-1 Mukaddes dersinde meyan kökü şekeri yerken yakaladı ve onu kolundan tuttuğu gibi sınıfın açık penceresinden dışarı fırlattı. Bizim sınıfımız da bir kat yukarıda; Julius Rottwinkle’ın bahçenin üstünde bir frizbi gibi uçtuğunu ve marulların tam ortasına pat diye düştüğünü gördük. Sonra Trunchbull bize döndü ve dedi ki, ‘bundan sonra sınıfta yemek yerken yakalanan hemen pencereden dışarı yollanır’.”

“Julius Rottwinkle’ın kemikleri kırıldı mı?” diye sordu Lavender.

“Yalnızca birkaç tanesi,” dedi Hortensia. “Trunchbull’un bir zamanlar İngiltere Olimpiyat takımında çekiç atmış olduğunu aklınızdan çıkarmamalısınız, bu yüzden sağ kolu ile çok gurur duyar.”

“Çekiç atmak da nedir?” diye sordu Lavender.

“Çekiç,” dedi Hortensia, “aslında büyük top güllesi biçimindeki bir toptur, ucuna uzunca bir tel parçası bağlanmıştır. Atıcı onu başının üzerinde giderek hızlanan biçimde çevirir, çevirir ve bırakır. Acayip kuvvetli olmak gerekir. Trunchbull kolunu formda tutabilmek için çevresindeki her şeyi fırlatıp atabilir, özellikle çocukları.”

“Aman Tanrım,” dedi Lavender.

“Bir keresinde,” diye devam etti Hortensia, “yapılı bir oğlan çocuğunun Olimpiyat çekici ile aynı ağırlıkta olduğunu söyleyip, onlarla antrenman yapmanın yararlarından dem vurduğunu duymuştum.”

O anda garip bir şey oldu. O zamana kadar oyun oynayan çocukların çılgınlıklarıyla feryatlarının doldurduğu okul bahçesi, birden ölüm sessizliğine büründü. “Dikkatli olun!” diye fısıldadı Hortensia. Matilda ve Lavender döndüler ve oğlanlarla kızların kalabalığının arasında, tehditkar, kocaman adımlarla ilerleyen Bayan Trunchbull’un dev gövdesini gördüler. Çocuklar ona yol açmak için kaçıştı. Asfaltın üzerinde yürürken, iki yana açılan Kızıl Deniz’den geçen Musa’dan farkı yoktu. Üzerine kemer geçirdiği bol önlüğü ve yeşil tozlukları ile korkutucu bir hali vardı. Dizlerinin altında baldır kasları, çoraplarının içinde greyfurt gibi duruyordu. “Amanda Thripp!” diye bağııyordu. “Amanda Thripp, buraya gel!”

“Sıkı durun,” diye fısıldadı Hortensia.

“Şimdi ne olacak?” diye fısıldadı Lavender.

“O aptal Amanda,” dedi Hortensia, “tatilde saçlarını büsbütün uzatmış, annesi de örmüş. Ne salaklık.”

“Neden ama?” dedi Matilda.

“Trunchbull’un hayatta tahammül edemediği bir tek şey varsa, o da örgülü saçlardır,” dedi Hortensia.

Matilda ve Lavender yeşil tozluklu devin, bir çift örgülü, altın sarısı saçın omuzlarına doğru sarktığı on yaşındaki bir kıza doğru ilerlediğini gördüler. Her örgünün ucunda mavi satenden bir kurdele vardı ve pek güzel görünüyordu. Saçı örgülü kız, Amanda Thrupp, olduğu yerde çakılı kalmış, devin yaklaşışını izliyordu. Yüz ifadesi, tuzığa düşerek küçücük bir tarlada, ona cepheden saldıran kızgın bir boğayla karşı karşıya kalan bir kişinin yüz ifadesini andırıyordu. Kız yere çakılmış, dehşete düşmüştü; gözleri yerinden fırlamıştı, tir tir titriyordu, kıyamet gününün sonunda gelip çattığının farkına varmıştı.

Bayan Trunchbull şimdi kurbanına ulaşmış, önünde kule gibi dikiliyordu. “Bu pis örgülerin yarın sabah okula gelmeden önce yok edilmesini istiyorum,” diye havladı. “Onları kes ve çöp tenekesine at, anladın mı?”

Korkudan ödü patlayan Amanda, gene de kekelemeyi becerebildi. “Ann-nn-nemmin hoşuna gidiyor. Onları her sabah benim için örüyor.”

“Annen geri zekalının biri,” diye kükredi Trunchbull. Bir sosis büyüklüğündeki işaret parmağını çocuğun başına dayadı ve “kuyruğu başından çıkmış bir sıçana benziyorsun,” diye bağırdı.

“Annn-nn-nemmin hoşuna gidiyor, bana yakıştığını düşünüyor, Bayan Tr-u-Trunchbull,” diye kekeledi Amanda, pelte gibi titreyerek.

“Annenin ne düşündüğü zerre kadar umurumda değil!” diye bağırdı Trunchbull, bir hamlede uzanıp Amanda’nın saç örgülerini sağ eliyle kavradı ve kızını havaya kaldırdı. Amanda ciyak ciyak bağırırken, onu başının çevresinde gittikçe daha hızla döndürmeye koyuldu. Bir yandan da, “seni sıçan seni, ben sana örgü neymiş gösteririm,” diye bağıırıyordu.

“Bir Olimpik gösteri,” diye mırıldandı Hortensia. “Şimdi tıpkı bir çekiçte yaptığı gibi hız kazanıyor. Bire on bahse girerim ki, fırlatacak onu.”

Trunchbull dönüp duran kızın ağırlığıyla dengeleyip kendi ağırlığını arkaya verdi, ayak parmaklarını ustaca eksen alıp, topaç gibi döndü. Amanda Thrupp o kadar hızlı dönüyordu ki, ancak hayal meyal seçilebiliyordu. Trunchbull, güçlü bir homurtuyla birden saç örgülerini bıraktı ve Amanda füze gibi uçarak, okul bahçesinin tel parmaklıklarının üzerinden göğe doğru süzüldü.

“Çok iyi attınız, efendim!” diye bağırdı biri bahçeden ve bütün bu çılgın olaydan adeta hipnotize olan Matilda, Amanda’nın havada uzun, zarif bir eğri çizerek, gerideki oyun alanına indiğini gördü. Kız, otların üzerine kondu, üç kez zıpladı ve sonunda hareketsiz kaldı. Derken, hayrettir, ayağa kalktı. Biraz afallamış görünüyordu. Eh, kimse de bu yüzden onu suçlayamaz herhalde. Ama bir-iki dakika sonra ayakları üzerine dikildi ve okulun bahçesine doğru sendeleyerek ilerledi.

Bahçede ellerinin tozunu silen Trunchbull, “Fena sayılmaz,” dedi, “Hele tam antrenmanlı olmadığım

düşünülürse. Hiç de fena sayılmaz.” Sonra koca adımlarla uzaklaştı.

“Deli bu kadın,” dedi Hortensia.

“Peki, ana-babalar şikayetçi olmuyorlar mı?” diye sordu Matilda.

“Seninkiler şikayetçi olur muydu?” dedi Hortensia. “Benimkiler olmazdı, biliyorum. Annelerle babalara da tıpkı çocuklara davrandığı gibi davranıyor, hepsinin ödü kopuyor ondan. İkinizle de sonra bir ara görüşürüz.” Ağır ağır ve amaçsız bir şekilde uzaklaştı.

Bruce Bogtrotter ve Pasta

“Bu işin içinden nasıl sıyrılır ama?” dedi Lavender Matilda’ya. “Kuşkusuz çocuklar eve gidince olup bitenleri

annelerine babalarına anlatıyorlardır. Eğer başöğretmenin beni saçlarımdan yakalayıp bahçe parmaklıklarının üzerinden dışarı fırlattığını söylesem, babamın kıyameti kopartacağını biliyorum.”

“Hayır, kopartmaz,” dedi Matilda. “Nedenini de söyleyeyim. Sana inanmaz da ondan.”

“Tabii ki inanır.”

“Hayır, inanmaz,” dedi Matilda. “Nedeni de çok açık. Hikaye inandırıcı olmayacak kadar saçma da ondan. Trunchbull’un büyük sırrı bu işte.”

“Yani ne?” diye sordu Lavender.

“Bir şeyin üstesinden gelmek istiyorsan, hiçbir şeyi yarım yamalak yapma. Cüretli ol, sonuna kadar git. Yaptığın her şeyin inanılmayacak kadar, yani tam anlamıyla çılgınca olmasına dikkat et. Bu örgülü saç öyküsüne hiçbir ana-baba inanmaz, aradan bir milyon yıl geçse bile. Benimkiler olsa, inanmaz. Beni yalancılıkla suçlarlar.”

“Öyleyse,” dedi Lavender, “Amanda’nın annesi kızın örgülerini kesmeyecek.”

“Hayır, kesmeyecek,” dedi Matilda. “Amanda kendisi kesecek. Görürsün bak.”

“Deli olduğunu mu düşünüyorsun?” dedi Lavender.

“Kimin?”

“Trunchbull’un.”

“Hayır, deli olduğunu sanmıyorum,” dedi Matilda. “Ama çok tehlikeli. Bu okulda olmak, bir kobra yılanı ile aynı kafeste yaşamak gibi bir şey. Çok çabuk hareket etmek gerek.

Başöğretmenin ne kadar tehlikeli olabileceğinin bir başka örneğine hemen bir gün sonra tanık oldular. Yemek sırasında, bütün okulun yemek biter bitmez Toplantı Salonu’na giderek oturup beklemelerini bildiren bir duyuru yapıldı.

İki yüz elli kız ve oğlan çocuğun tamamı Toplantı Salonu’nda yerlerini alınca, Trunchbull sahneye doğru ilerledi. Yanında başka öğretmen yoktu. Sağ elinde bir kırbaç vardı. Yeşil tozluklarıyla, bacakları ayırık bir biçimde ve elinde kırbaç olduğu halde sahnenin ortasında dikildi, kendisine doğru çevrilmiş yüzlerden oluşan denize ters ters baktı.

“Ne olacak şimdi?” diye fısıldadı Lavender.

“Bilmiyorum,” diye fısıldadı Matilda.

Bütün okul, olup bitecekleri bekliyordu.

“Bruce Bogtrotter!” diye birden havladı Trunchbull. “Bruce Bogtrotter nerde?”

Oturan çocuklardan arasından bir el kalktı.

“Buraya gel!” diye bağırdı Trunchbull. “Hem de ayağını çabuk tut.”

On bir yaşında, hayli iri yarı ve toparlak bir oğlan ayağa kalktı, badi badi ama hızla ilerledi. Sahneye tırmandı.

“Orada dikil bakalım!” diye emretti Trunchbull, parmağıyla işaret ederek. Oğlan bir kenarda dikildi. Tedirgin görünüyordu. Ödüllendirilmek için oraya çıkartılmadığının

farkındaydı elbette. Başöğretmeni kuşku dolu bakışlarla süzüyor ve yan yan kayarak ondan uzak durmaya çalışıyordu. Tıpkı bir sıçanın odanın bir köşesinden kendisini gözetleyen teriyerden uzaklaşmaya çalışması gibi. Tombul, gevşek yüzü, bu korkulu beklentiyle kurşun rengine bürünmüştü. Çorapları ayak bileklerinin üzerine düşmüştü.

“Bu pislik,” diye patladı başöğretmen, elindeki kırbacı bir meç gibi kullanıp onu işaret ederek, “karşınızda duran bu karanokta, bu iğrenç çıbanbaşı, bu zehirli sivilce, mide bulandırıcı bir suçludan, yeraltı aleminin bir sakininden, bir Mafya mensubundan başka bir şey değildir!”

“Kim, ben mi?” dedi Bruce Bogtrotter, gerçekten şaşmış görünüyordu.

“Bir hırsız!” diye haykırdı Trunchbull. “Bir sahtekar! Bir korsan! Bir haydut!”

“Sakin olun,” dedi oğlan. “Yani kendinize gelin, başöğretmen.”

“İnkar mı ediyorsun, sefil küçük çıban? Suçsuz olduğumu mu iddia ediyorsun?”

“Neden söz ettiğinizi bilmiyorum ki,” dedi büsbütün şaşırın oğlan.

“Neden söz ettiğimi anlatacağım, seni cerahat toplayan küçük uçuk!” diye bağırdı Trunchbull. “Dün sabah, teneffüs sırasında bir yılan gibi mutfağa süzüldün ve çay tepsimdeki çikolatalı pastamdan bir dilim çaldın. O tepsi aşçı tarafından özel olarak benim için hazırlanmıştı! Benim sabah kahvaltımdı! Pastaya gelince, o da benim özel stokumdandı.

Oğlan ocuklara göre bir pasta değildi! Size verdiğim pislikten yemeyeceğimi bir an için bile olsun aklına getirmiyorsun, değil mi? O pasta, hakiki tereyağı ve hakiki krema ile yapılmıştı! Çorapları bileklerine düşmüş şurada dururken gördüğünüz şu soyguncu, şu kasa hırsız, şu eşkiya onu çaldı ve yedi.”

“Hayır, asla yapmadım,” dedi, yüzü kurşun renginden beyaza dönüşen oğlan.

“Bana yalan söyleme, Bogtrotter!” diye havladı Trunchbull. “Aşçı seni görmüş! Dahası, pastayı yediğini de görmüş!”

Trunchbull dudaklarındaki köpüğü silmek için durdu.

Yeniden konuşmaya başladığında sesi aniden yumuşamıştı, daha sakin, daha dostça bir hal almıştı. Gülümseyerek oğlana doğru eğildi. “Benim zel çikolatalı kekimi beğendin, değil mi Bogtrotter? Çok besleyici ve enfes, öyle değil mi Bogtrotter?”

“ok güzel,” diye mırıldandı oğlan. Daha neye uğradığını anlayamadan kelimeler ağzından dklvermişti.

“Haklısın,” dedi Trunchbull. “Gerçekten çok güzel. Onun için de sanırım aşçıyı kutlaman gerek. Bir centilmen, özellikle güzel bir yemek yediği zaman, Bogtrotter, aşbaşına iltifat eder hep. Bunu bilmiyordun, değil mi Bogtrotter? Ama yeraltındaki suçlular dünyasının sakinleri de kibarlıklarıyla tanınmazlar zaten.”

“ocuk sesini çıkarmadı.

“Aşçıbaşı!” diye bağırdı Trunchbull, başını kapıya doğru çevirerek. “Aşçıbaşı, buraya gel! Bogtrotter, çikolatalı pastanın ne kadar lezzetli olduğunu sana söylemek istiyor!”

Sanki, vücudundaki tüm sıvılar uzun bir süre önce kızgın bir fırına tıklandığında kurumuş, bitmiş gibi uzun boylu, kupkuru bir kadın olan aşçı, üstünde beyaz, kirli bir önlükle sahneye çıktı. Tam o anda belirmesi, besbelli başöğretmen tarafından önceden tasarlanmıştı.

“Şimdi, Bogtrotter,” diye gürlendi Trunchbull. “Aşçıya çikolatalı pastayı nasıl bulduğunu söyle bakalım.”

“Çok güzel,” diye mırıldandı oğlan. Artık bütün bunların nereye varacağını merak etmeye başladığı belli oluyordu. Kesin olarak bildiği tek şey, yasaların Trunchbull’un ikide bir bacaklarında şaklatıp durduğu kırbaçla kendisini dövmesini yasakladığıydı. Bu onu biraz rahatlatıyordu, ama ancak bir dereceye kadar. Çünkü Trunchbull’un ne yapacağını önceden kestirebilmek imkansızdı. Bir dakika sonra ne yapacağını kimse bilemezdi.

“İşte buradasın, aşçıbaşı,” diye bağırdı Trunchbull. “Bogtrotter senin yaptığın pastayı beğeniyor. Bayılıyor. Ona verebileceğin biraz daha pasta var mı?”

“Doğrusunu isterseniz, var,” dedi aşçı. Her kelimeyi ezberine almış gibiydi.

“Peki öyleyse, git ve getir. Kesmek için bir bıçak da getir.

Aşçı yok oldu. Ve hemen hemen aynı anda, çin porseleninden bir tabağa konmuş muazzam, yuvarlak bir çikolatalı pastanın belini büken ağırlığı altında sendeleyerek

geri döndü. Pastanın çapı neredeyse elli santimdi ve koyu kahverengi çikolatalı kremayla kaplanmıştı. “Masanın üzerine koy,” dedi Trunchbull.

Sahnenin ortasında küçük bir masa ve bir iskemle vardı. Aşçı pastayı dikkatle masanın üzerine koydu. “Otur bakalım, Bogtrotter,” dedi Trunchbull. “Şuraya otur.”

Oğlan ihtiyatla masaya doğru yaklaştı ve oturdu. Gözleri dev pastaya takıldı.

“İşte oldu, Bogtrotter,” dedi Trunchbull. Sesi bir kez daha yumuşak, ikna edici, hatta kibar bir hal almıştı. “Buyur, hepsi senin, her lokması. Dün bir dilimini yediğin pastayı çok beğendiğin için, aşçıya tümüyle senin için kocaman bir pasta pişirmesini emrettim.”

“Ya, teşekkür ederim,” dedi oğlan, iyice kafası karışmış bir halde.

“Bana değil, aşçıya teşekkür et,” dedi Trunchbull.

“Teşekkürler, aşçı,” dedi oğlan.

“Aşçı, kuruyup büzülmüş bir potin bağı misali, dudaklarını kırmış, aman vermez, onaylamaz bir tavır içinde, ağzı limon suyuyla doluymuş gibi bir suratla, orada öylece duruyordu.

“Hadi bakalım, öyleyse,” dedi Trunchbull. “Neden kendine şöyle kalın bir dilim kesip, tadına bakmıyorsun?”

“Ne, şimdi mi?” dedi oğlan, çekinerek. Bu işte bir bit yeniği olduğunun farkındaydı ama nerede olduğunu kestiremiyordu.

“Eve götüremez miyim?” diye sordu.

“Bu kibarca bir davranış olmaz,” dedi Trunchbull, kurnazca gülümseyerek. “Senin için girdiği bütün bu sıkıntılardan sonra, ona ne kadar şükran borçlu olduğunu aşçıya göstermelisin.”

“Oğlan yerinden kıpırdamadı.

“Hadi, başla, hadi,” dedi Trunchbull. “Bir dilim kes de tadına bak. Bütün gün seni bekleyecek halimiz yok.

“Oğlan bıçağı eline aldı, tam kesmek üzereydi ki, durdu. Pastaya baktı, sonra başını kaldırıp önce Trunchbull’a, sonra da ağzı limon suyu dolu, uzun boylu, ip gibi ince aşçıya baktı. Salondaki bütün çocuklar gergin bir halde ne olup ne biteceğini bekliyorlardı. Bir şeyler olacağından emindiler. Trunchbull, sırf iyilik olsun diye, insanın önünde koca bir çikolatalı pasta koyacak cinsten biri değildi. Birçoğu pastanın içine acı biber ya da hint yağı, ya da tadı berbat başka bir madde konduğunu, oğlanın kusmaktan içinin dışına çıkacağını düşünüyordu.

“Hatta bu, arsenik bile olabilirdi ve oğlan on saniye içinde ölebilirdi. Belki de bir bubi tuzağıydı, kesilir kesilmez patlayarak Brucu Bogtroter’i yok edecekti. Okulda hiç kimse Trunchbull bu kadarını da yapamaz diye düşünmüyordu.

“Yemek istemiyorum,” dedi oğlan.

“Tadına bak, seni velet,” dedi Trunchbull. “Aşçıya hakaret ediyorsun.”

“Oğlan çekine çekine, koca pastadan ince bir dilim kesmeye başladı. Sonra dilimi çekip dışarı aldı, bıçağı masaya

koydu, yapışkan nesneyi parmaklarıyla tutarak ağır ağır yemeye koyuldu.

“Güzel olmuş, değil mi?” diye sordu Trunchbull.

“Çok güzel,” dedi oğlan çiğneyip yutarken. Dilimi bitirdi.

“Bir tane daha ye,” dedi Trunchbull.

“Teşekkürler, bu kadar yeter,” diye mırıldandı oğlan.

“Bir tane daha ye dedim,” dedi Trunchbull. Artık sesi sertleşmeye başlamıştı. “Bir dilim daha ye! Sana ne deniyorsa onu yap!”

“Bir dilim daha yemek istemiyorum,” dedi oğlan.

Birden Trunchbull patladı. “Ye!” diye bağırdı, kırbacı ile pantolonunu döverken. “Sana ye diyorsam, yiyeceksin! Pasta istedin! Pasta çaldın! İşte pasta şimdi önünde! Ve yiyeceksin onu! Önünde duran bu pastanın tamamını yemedikçe, sen bu sahneden, öğrenciler de bu salondan ayrılamaz. Açık konuşuyorum, değil mi Bogtrotter? Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?”

Oğlan Trunchbull’a baktı. Sonra da önündeki muazzam pastaya.

“Ye! Ye! Ye!” diye haykırıyordu Trunchbull.

Oğlan çok ağır ağır, bir dilim daha kesti ve yemeye başladı.

Matilda büyülenmiş gibiydi. “Başarabilir mi sence?” diye fısıldadı Lavender’e.

“Hayır,” diye fısıldadı Lavender. “İmkansız bu. Yarısını bitirmeden midesi bulanır.”

Oğlan devam etti. İkinci dilimi bitirince, soru dolu bakışlarla Trunchbull'a baktı.

“Ye!” diye bağırdı kadın. “Pasta yemekten hoşlanan açgözlü küçük hırsızlar pasta yemeli! Daha hızlı ye, çocuk, daha hızlı ye! Bütün gün burada duracak değiliz! Ve şimdi yaptığın gibi ikide bir durma. Bir kez daha bütün pastayı bitirmeden durursan, dosdoğru Tabutluk'u boylarsın; kapıyı kilitler, anahtarı da kuyuya atarım.”

Oğlan üçüncü dilimi de kesti ve yemeye başladı. Bu dilimi önceki iki dilimden daha çabuk yedi ve o biter bitmez hemen bıçağı alıp bir dilim daha kesti. Garip bir biçimde, yavaş yavaş formunu buluyora benziyordu.

Dikkatle bakan Matilda, oğlanın yüzünde henüz bir sıkıntı belirtisi görmedi. Tam tersine, gittikçe kendine güvenini kazanıyor gibiydi. “İyi gidiyor,” diye fısıldadı Lavender'e.

“Biraz sonra midesi bulanacak,” diye fısıldadı Lavender. “Çok kötü olacak.”

Bruce Bogtrotter koskoca pastanın yarısını yediğinde sadece birkaç saniye durdu, ve birkaç derin nefes aldı.

Trunchbull, elleri kalçasında durmuş, gözlerinden ateş saçıyordu “Devam et!” diye bağırdı. “Bitir bakalım!”

Birden oğlan, Toplantı Salonu'nda gök gürültüsü gibi patlayan büyük bir geçirti kopardı. Salondakilerin büyük çoğunluğu kıkırdamaya başladı.

“Susun!” diye bağırdı Trunchbull.

Oğlan kendine kalın bir dilim pasta daha kesti ve hızla yemeye koyuldu. Hâlâ bir gevşeme ve teslim olma belirtisi göstermiyordu. Durup, “Yapamayacağım, daha fazla yiyemeyeceğim! Kusacağım!” diye bağıracığa hiç mi hiç benzemiyordu. Hâlâ yoluna devam ediyordu.

Ve şimdi, salonda olayı seyreden iki yüz elli çocukta, belli belirsiz bir değişiklik meydana gelmeye başlamıştı. Daha önceleri, yaklaşan felaketi sezmişlerdi. Ağzına solungaçlarına kadar çikolatalı pasta tıkıştırılan çaresiz oğlanın teslim olup aman dileyeyeceği, muzaffer Trunchbull’un da zorlukla soluyan oğlanın ağzına daha fazla, daha fazla pasta tıkacağı nahoş bir sahneyi seyretmeye hazırlamışlardı kendilerini.

Hiç de öyle olmadı oysa. Bruce Bogtrotter yolun dörtte üçünü katetmişti ve azimle ilerlemeye devam ediyordu. Hatta nerdeyse keyif almaya başlamış gibiydi. Önünde tırmanması gereken bir dağ vardı; ya doruğa ulaşacak ya da bu yolda dişip ölecekti. Dahası, seyircilerinin ve onların nasıl sessizce kendisini desteklediklerinin bilincine tam anlamıyla varmıştı. Bu, kendisi ile kudretli Trunchbull arasındaki savaştan başka bir şey değildi.

Birden, biri bağırdı, “Haydi Brucie! Başaracaksın!”

Trunchbull ok gibi döndü ve “Susun!” diye haykırdı. Seyirciler dikkatle izliyorlardı onu. Kendilerini tamamen yarışa kaptırmışlardı. “Yaşa!” diye bağırmaya başlamak istiyor, ama buna cesaret edemiyorlardı.

“Sanırım, başaracak,” diye fısıldadı Matilda.

“Bence de,” diye fısıldayarak karşılık verdi Lavender. “Bu büyüklükteki bir pastanın tümünü dünyada kimsenin yiyebileceğine inanmazdım.”

“Trunchbull da inanmıyor,” diye fısıldadı Matilda. “Ona baksana, yüzü giderek morarıyor. Bruce kazanırsa, öldürür onu.”

Oğlan artık yavaşlamıştı. Hiç kuşku yoktu bunda. Ama pastayı, tıpkı bitiş çizgisini gören ve devam etmesi gerektiğini bilen bir uzun-mesafe koşucusunun çelik iradeli dayanıklılığıyla ağzına tıktırmaya devam ediyordu. Son lokma da ağzında kaybolunca, salonda muazzam bir gürültü koptu. Çocuklar sandalyelerin üzerine çıkmış zıplıyor, alkışlıyor, çığlıklar atıyorlar, “Başardın Bruce! Helal olsun sana Bruce! Altın madalya aldın, Bruce!” diye bağıyorlardı.

Trunchbull sahnede hiç kıpırdamadan duruyordu. At suratını andıran büyük suratı, erimiş lav rengine dönmüştü, gözleri öfke saçıyordu. İskemlesinde içi haddinden fazla doldurulmuş, doygun, komaya girmiş koca bir tırtıl gibi oturan Bruce Bogtrotter’e ters ters baktı. Bruce’un alını boncuk boncuk terle kaplıydı ama, yüzünde bir zafer sırtışı vardı.

Birden Trunchbull öne doğru eğildi ve pastanın üzerine konduğu büyük çin porseleni tabağı kaptı. İyice havaya kaldırıp çat diye biçare Bruce Bogtrotter’in kafasına indirdi. Kırılan tabağın parçaları sahnenin dört bir yanına saçıldı.

Oğlan pastayla öylesine dolmuştu ki, ıslak bir çimento torbasından farkı yoktu, balyoz vursan bana mısın demezdi. Başını şöyle birkaç kez salladı ve gülümsemeye devam etti.

“Cehennem dibine kadar yolunuz var!” diye feryat etti Trunchbull ve onu yakından izleyen aşçı peşinde, sahneden aşağı marş marş indi.

Lavender

Matilda'nın okuldaki birinci s6mestrının ilk haftasının ortasında, Bayan Honey sınıfta, “Size bazı 6nemli haberlerim var, onun i7in dikkatle dinleyin,” dedi. “Matilda, sen de dinle, o kitabı bir yana bırak ve dikkatini bana ver.”

Küçük, istekli yüzler başlarını kaldırdılar ve dinlediler.

“Her hafta bir sınıfın dersine girmek,” diye konuşmasını sürdürdü Bayan Honey, “başöğretmenin adetidir. Bunu okuldaki her sınıfa yapar ve her sınıfın belli bir günü ve saati vardır. Bizim saatimiz her perşembe günü ikidir, yani yemekten hemen sonra. Bu nedenle, Bayan Trunchbull yarın saat ikide

bir ders için benim yerimi alacak. Tabii, ben de sınıfta olacağım, ama yalnızca sessiz bir tanık olarak. Anlaşıldı mı?”

“Evet, Bayan Honey,” diye cıvıldaştılar.

“Sizi uyarmak için bir-iki kelime söylemek istiyorum,” dedi Bayan Honey. “Başöğretmen her konuda çok katıdır. Giysilerinizin, yüzünüzün, ellerinizin temiz olmasına özen gösterin. Yalnızca size hitap ettiği zaman konuşun. Soru sorarsa, cevaplamaadan önce hemen ayağı kalkın. Hiçbir zaman onunla tartışmaya kalkmayın. Asla karşılık vermeyin. Asla komiklik yapmaya çalışmayın. Eğer bunları yaparsanız, onu kızdırırsınız. Başöğretmen kızınca da, ayağınızı denk alsanız iyi edersiniz.”

“Doğru söze ne denir?” diye mırıldandı Lavender.

“Sizi, bu hafta öğrenmiş olmanız gereken şeyler konusunda, yani ikili çarpım tablosu konusunda sınavdan geçireceğine eminim,” dedi Bayan Honey. “Bu yüzden bu akşam eve gidince, ikili çarpım tablosunu ezberlemenizi ısrarla tavsiye ederim size. Anneniz ya da babanız dinlesin, siz ezbere okuyun.”

“Bizi başka hangi konuda sınavdan geçirecek?” diye sordu biri.

“Heceleme,” dedi Bayan Honey. “Son birkaç gün içinde öğrenmiş olduğunuz her şeyi hatırlamaya çalışın. Bir şey daha... Başöğretmen sınıfa geldiğinde masanın üstünde mutlaka bir sürahi ve bir su bardağı olmalı. Onlar yoksa, asla derse başlamaz. Şimdi, bu sorumluluğu kim üstüne alacak?”

“Ben,” dedi Lavender anında.

“Peki, Lavender,” dedi Bayan Honey. “Ders başlamadan önce mutfağa gidip bir sürahi bulmak, sürahiyi doldurmak ve bunu temiz, boş bir su bardağıyla masanın üzerine koymak, senin görevin olacak.”

“Ya mutfakta sürahi bulamazsam?” dedi Lavender.

“Mutfakta başöğretmenin neredeyse bir düzine sürahisini ve bardağı var,” dedi Bayan Honey. “Okulun her yerinde vardır.”

“Unutmam,” dedi Lavender. “Söz veriyorum, unutmam.”

Lavender’in entrikaya yatkın zekası, daha şimdiden bu sürahi görevinin önüne açtığı imkanları taramaya başlamıştı. Gerçekten kahramanca bir şey yapmayı çok istiyordu. Kendilerinden büyük olan Hortensia’ya, okulda yaptığı gözü kara işlerden dolayı delice bir hayranlık duymuştu. Evde kotardığı papağan işini ve babasının saçlarını ağartan o büyük saç yağı numarasını, sır saklaması için kendisine yemin ettirerek anlatan Matilda’ya da hayrandı. Parlak bir plan yapabilirse, kahraman olma sırası ona gelebilirdi şimdi.

O gün öğleden sonra okuldan eve dönerken, çeşitli olasılıklar üzerinde düşünmeye koyuldu. Sonunda kafasında parlak bir fikir belirince bunu geliştirmeye başladı ve planlarını, Wellington Dükü’nün Waterloo savaşından önce yaptığı gibi özenle geliştirdi. Bu olayda düşman Napolyon değildi elbette. Fakat başöğretmenin ünlü Fransızdan daha az korkunç bir düşman olduğunu, Crunchem Hall’da kimseye kabul ettiremezsiniz. Lavender, bu işten sağ salim çıkmak için büyük bir maharet ve gizlilik gerektiğini kendi kendine hatırlattı.

Lavenderlerin bahçesinin dibinde, bir su kertenkelesi kolonisinin yuvası olan çamurlu bir gölcük vardı. Su kertenkelesi İngiltere gölcüklerinde oldukça yaygın olduğu halde çoğu kez sıradan insanların gözüne ilişmez, çünkü utangaç, kasvetli bir yaratıktır. İnanılmaz ölçüde çirkin, korkunç görünümlü bir hayvandır; yavru bir timsahı andırır, yalnızca başı biraz daha kısadır. Oldukça zararsızdır ama öyle görünmez. On beş santim uzunluğunda ve çok kaygandır, sırtı yeşilimsi gri, karnı portakal rengi bir deriyle kaplıdır. Aslında hem suda, hem karada yaşayabilen bir canlıdır.

O akşam Lavender bir su kertenkelesi yakalamayı kafasına koymuş halde bahçenin dibine gitti. Su kertenkeleleri hızla hareket eden hayvanlardır, yakalanmaları da hiç kolay değildir. Aklına bir hile gelene kadar uzun süre kıyıda sabırla bekledi. Sonra okul kasketini bir ağ gibi kullanarak, üzerine atlayıp yakaladı. Kalem kutusunu açıp içine gölcükteki otlardan koyarak yaratığı içine yerleştirmeye hazır hale getirmişti, fakat su kertenkelesini şapkadan çıkarıp kalem kutusunun içine yerleştirmenin hiç de kolay bir iş olmadığını keşfetti. Kertenkele solucan gibi kıvrıldı, cıva gibi yerinde duramadı, dahası kutu da ancak içine girebileceği uzunlukta idi. Sonunda uğraşa çabalaya kertenkeleyi kutunun içine sokmayı başardığında, kutunun kapağının hayvanın kuyruğunu kısırmamasına da dikkat etmek zorunda kaldı. Yandaki evin oğlu Rupert Entwistle, su kertenkelesinin kuyruğu koptuğunda, kuyruğun canlı kaldığını ve ilkinden on kat büyük bir kertenkele haline geldiğini ona söylemişti.

Timsah boyuna ulaşabilirdi. Lavender buna tam olarak inanmamıştı ama, böyle bir rizikoya girmek de istemiyordu.

Sonunda kalem kutusunun kapağını kaydırıp tam yerine oturttu, su kertenkelesi artık onun malıydı. Biraz daha düşününce de, yaratık soluyabilsin diye kapağı azıcık araladı.

Ertesi gün gizli silahını, çantasının içinde okula taşıdı. Heyecandan titriyordu. Savaş planını Matilda'ya anlatmak için sabırsızlanıyordu. Aslında bütün sınıfa anlatmak istiyordu. Ama sonunda kimseye söylememeye karar verdi. Böylesi daha iyi olacaktı, çünkü en ağır biçimde işkence edilse bile, kimse suçlu olarak onun adını vermeyecekti.

Öğle yemeği vakti geldi çattı. Yemekte sosis ve fasulye vardı. Bunlar en çok sevdiği yemekler olmasına rağmen, yiyemedi.

“İyi misin Lavender?” diye sordu, masanın başındaki Bayan Honey.

“Kahvaltıda o kadar çok yedim ki,” dedi Lavender, “ağzıma bir lokma bile koyamayacağım.”

Yemekten hemen sonra mutfağa koştu ve Trunchbull'un ünlü sürahilerinden birini buldu. Sürahi, mavi sırlı seramikten yapılmış, geniş ve şişkindi. Lavender sürahiyi yarısına kadar suyla doldurdu ve bir bardakla birlikte sınıfa taşıyıp öğretmenin masasına yerleştirdi. Sınıf hâlâ boştu. Lavender şimşek gibi, kalem kutusunu çantadan çıkardı, kapağını araladı. Kertenkele kıpırtısız yatıyordu. Büyük bir özenle kutuyu sürahinin ağzına yaklaştırdı, kutunun ağzını açtı ve kertenkeleyi içine itti. Kertenkele suya temas edince, şap, diye bir ses yükseldi, birkaç

saniye sağa sola çarparak etrafta dolandı ve sonra sakinleşti. Lavender kertenkelenin kendini yuvasında hissetmesini sağlamak için, kalem kutusunun içinde kalan otları da sürahiye dökmeye karar verdi.

Görev tamamlanmıştı. Her şey hazırdı. Lavender kalemlerini hayli nemli olan kalem kutusunun içine yerleştirip, kutuyu sırasının üstündeki yerine koydu. Sonra dışarı çıktı ve ders başlayana kadar, bahçede oynayan çocukların arasına karıştı.

Haftalık Sınav

Saat tam ikide sınıf toplandı. Sürahi ile bardağın yerli yerinde olduğunu tespit eden Bayan Honey de aralarındaydı. Sonra sınıfın tam arkasında ayakta durdu. Herkes bekliyordu. Birden, kemerli bol önlüğü ve yeşil tozlukları ile başöğretmenin dev vücudu içeri daldı.

“Tünaydın, ocuklar,” diye havladı.

“Tünaydın, Bayan Trunchbull,” diye cıvıldaştılar.

Başöğretmen bacakları açık, elleri kalçalarında sınıfın önüne dikildi ve karşısındaki sıralarda gergin oturan küçük oğlanları ve küçük kızları ateş saçan bakışlarla süzdü.

“ok parlak bir görünüm değil,” dedi. Yüz ifadesi tam anlamıyla tiksinti doluydu. Sanki bir köpeğin orta yere yaptığı pisliğe bakıyor gibiydi. “Mide bulandırıcı bir küçük siğil çetesinden farkınız yok.”

Hepsi sessiz kalacak kadar akliselim gösterdi.

“Önümüzdeki altı yıl boyunca okulumda sizin gibi bir çöp yığınının tahammül etmek zorunda kalacağımı düşündükçe midem bulanıyor,” diye devam etti. “Aklımı kaçırmamak için en kısa sürede, aranızdan mümkün olduğu kadar çok kişiyi kovmak zorunda kalacağım anlaşılır.” Durdu ve birkaç kez at gibi burnundan soludu. Garip bir gürültüydü bu. İnsan atların yemlenme saatinde bir ahırdan geçerse buna benzer bir şey duyabilir. “Sanırım,” diye devam etti, “anneniz-babanız sizin ne kadar harika olduğunuzu söylüyordur. Ben de tam tersini söylemek için buradayım ve bana inansanız iyi olur. Herkes ayağa kalksın.”

Hepsi çabucak ayağa kalktı.

“Şimdi ellerinizi önünüze koyun. Yanınızdan geçerken ellerinizi çevirin ki, her iki yanının da temiz olup olmadığını göreyim.”

Trunchbull, elleri gözden geçirerek sıralarından arasından yavaş yavaş yürümeye başladı. İkinci sıradaki küçük bir oğlan çocuğunun önüne gelinceye kadar her şey yolunda gitti. “Senin adın ne?” diye homurdandı. “Nigel,” dedi oğlan.

“Nigel ne?”

“Nigel Hicks,” dedi oğlan.

“Nigel Hicks ne?” diye böğürdü Trunchbull. O kadar yüksek sesle böğürmüştü ki, neredeyse parmak kadar çocuğu pencereden dışarı savuracaktı.

“O kadar,” dedi Nigel. “Yoksa benim göbek adımı da mı öğrenmek istiyorsunuz?” Gözüpek küçük bir oğlandı ve tepesinde dikilen Gorgon’dan korkmamaya çalıştığı belliydi.

“Göbek adlarınızı istediğim yok, seni çıbanbaşı!” dedi başöğretmen. “Benim adım ne?”

“Bayan Trunchbull,” dedi Nigel.

“Öyleyse bana hitap ederken adımı söyle! Şimdi yeniden tekrar edelim, bakalım. Adın ne?”

“Nigel Hicks, Bayan Trunchbull,” dedi Nigel.

“Şimdi daha iyi,” dedi Trunchbull. “Ellerin leş gibi Nigel! En son ne zaman yıkadın?”

“Hımmmm, bir dakika, düşüneyim,” dedi Nigel. “Tam olarak hatırlamakta güçlük çekiyorum. Dün olabilir ya da önceki gün.”

Trunchbull’un bütün vücudu ve yüzü, sanki bisiklet pompası ile hava basılmış gibi şişti.

“Anlamıştım!” diye böğürdü. “Görür görmez senin bir pislikten başka bir şey olmadığını anlamıştım! Baban ne iş yapıyor, lağım işçisi mi?”

“Doktor,” dedi Nigel. “Hem de iyi bir doktor. Mikroplarla o kadar iç içe yaşıyoruz ki, bir parça kirin kimseye zararı olmaz, diyor.”

“Benim doktorum olmadığına sevindim,” dedi Trunchbull. “Sonra, gömleğinin üzerinde neden bir fasulye tanesinin olduğunu sorabilir miyim?”

“Öğle yemeğinde fasulye yedik, Bayan Trunchbull.”

“Öğle yemeklerini genellikle gömleğine mi dökersin, Nigel? Şu meşhur doktor baban sana böyle yapmayı mı öğretti?”

“Fasulye yemek kolay olmuyor, Bayan Trunchbull. Çatalımdan kayıveriyor.”

“İğrençsin,” diye böğürdü Trunchbull. “Sen ayaklı bir mikrop fabrikasısın! Senin yüzünü daha fazla görmek istemiyorum bugün. Köşeye git, yüzünü duvara dön ve tek ayak üzerinde dikil.”

“Ama Bayan Trunchbull...”

“Benimle tartışma, çocuk, yoksa seni başının üstüne dikerim! Şimdi sana söyleneni yap!”

Nigel gitti.

“Şimdi olduğun yerde kal, çocuk, geçen hafta bir şeyler öğrenip öğrenmediğini anlamak için heceleme konusunda sınavdan geçeceksin. Benimle konuşurken, sakın dönmeye kalkma. Pis küçük yüzünü duvardan ayırma. Şimdi ‘yazma’nın nasıl yazıldığını söyle bakalım.”

“Hangisini?” diye sordu. “Kalemle yapılan şeyi mi, yoksa başörtüsü gibi olanı mı?” Çok zeki bir çocuktü, annesi evde onu okuma yazmaya çok çalıştırmıştı.

“Kalemlî olanı, küçük salak!”

Nigel yazılışını doğru söyledi, bu ise Trunchbull’u şaşırttı. Ona çok şaşırtıcı bir sözcük, henüz öğrenmediği bir sözcük sorduğunu sanmıştı. Çocuğun başarısı onu hırçınlaştırmıştı.

Hâlâ tek ayağı üzerinde dengesini bulmaya çalışan, yüzü duvara dönük Nigel, “Bayan Honey dün bize çok uzun bir sözcüğün nasıl yazıldığını öğretti,” dedi.

“Bu sözcük hangisiymiş?” diye sordu Trunchbull yumuşakça. Sesi yumuşadıkça, tehlike de büyüdü, ama Nigel’in bundan haberi yoktu.

“İhtiyaç,” dedi Nigel. “Bu sınıftaki herkes ‘ihtiyaç’ sözcüğünün nasıl yazıldığını biliyor şimdi.”

“Ne saçmalık,” dedi Trunchbull. “Sekiz ya da dokuz yaşına basıncaya kadar bu kadar uzun sözcükleri öğrenmemeniz gerek. Ayrıca sakın bana bu sınıftaki herkesin o sözcüğün doğru yazılışını bildiğini söylemeye kalkışma. Bana yalan söylüyorsun, Nigel.”

“Birine sorun,” dedi Nigel, büyük bir kumar oynayarak. “İstediginize sorun.”

Trunchbull’un tehlikeli parıltılar saçan gözleri, sınıfı taradı. “Sen,” diye Prudence adlı ufak tefek, deli dolu bir kız çocuğunu işaret etti. “İhtiyaç’ın nasıl yazıldığını söyle.”

“Hayrettir ki, Prudence, hiç tereddüt etmeden doğru cevabı verdi.

“Trunchbull tam anlamıyla şaşırılmıştı. “Hımmmm!” dedi burnundan solurken. “Bana öyle geliyor ki, Bayan Honey tek bir sözcüğü öğretmek için bütün bir dersi harcamış olmalı.”

“Oh, hayır, öyle yapmadı,” dedi Nigel, düdük gibi bir sesle. “Bayan Honey bunu bize üç dakikada, hiç

unutamayacağımız şekilde öğretti. Bize birçok sözcüğü üç dakikada öğretiyor.”

“Söyleyin bakalım bu sihirli yöntem hangisi, Bayan Honey?” diye sordu başöğretmen.

“Bakın size göstereyim,” diye bir kez daha öttü gözüpek Nigel, Bayan Honey’in imdadına yetişerek. “Bunu yaparken, öteki ayağımı yere basıp yüzümü dönebilir miyim, lütfen?”

“İkisini de yapamazsın,” diye tersledi Trunchbull. “Olduğun gibi kal ve öylece anlat bakalım.”

“Pekala,” dedi Nigel, tek ayağı üzerinde deli gibi dingilderken. “Bayan Honey bize her sözcük hakkında küçük bir şarkı verir, bunu hep birlikte söyleriz ve bir sözcüğün nasıl yazılacağını hemen öğreniriz. ‘İhtiyaç’ şarkısını duymak ister misiniz?”

“Çok memnun olurum,” dedi Trunchbull, alayın damla damla süzüldüğü bir sesle.

“Bakın şöyle,” dedi Nigel.

“Bayan İ ve Bayan H,
Bayan Tİ ve Bayan Y,
Bayan A ve Bayan Ç,

Bu ihtiyaç diye okunur.”

“Ne saçmalık!” diye homurdandı Trunchbull. “Niye hepsi kadın oluyor bunların? Her neyse, sizden beklenen şiir değil, yazma öğretmenizdir. Bu tutuma bir son verin, Bayan Honey.”

“Ama bu yöntem kimi zor sözcükleri harika bir biçimde öğretiyor,” diye mırıldandı Bayan Honey.

“Benimle tartışmayın, Bayan Honey!” diye gümbürdedi başöğretmen. “Ne söylüyorsam onu yapın! Şimdi sınıfı çarpım tablolarından sınavacağım. Bakalım Bayan Honey bu konuda size bir şey öğretmiş mi?” Trunchbull sınıfın önündeki yerine dönmüştü ve şeytani bakışları ağır ağır minik öğrencilerin sıralarını tarıyordu. “Sen!” diye havladı, ön sırada oturan Rupert adlı küçük bir oğlanı işaret ederek. “İki kere yedi kaç eder?”

“On altı,” diye cevapladı Rupert, aptalca bir teslimiyetle.

Trunchbull yavaş ve yumuşak adımlarla Rupert’e doğru ilerlemeye başladı, tıpkı bir dişi kaplanın yavru bir geyiğin izini sürüşü gibi. Rupert birden tehlike sinyallerinin farkına vardı ve şansını çabucak bir kez daha denedi. “On sekiz!” diye bağırdı. “İki kere yedi on altı değil, on sekiz eder!”

“Seni cahil küçük sümüklüböcek!” diye kükredi Trunchbull. “Seni kafasız ayrık otu! Seni saman kafalı hamster! Seni sersem tutkal topağı!” Şimdi Rupert’in tam arkasında duruyordu ve birden tenis raketi büyüklüğündeki elini uzatıp Rupert’in kafasındaki tüm saçları avucuyla kavradı. Rupert’in altın sarısı renginde gür saçları vardı. Annesi görünümünün çok güzel olduğunu düşünmüş ve saçlarını epeyce uzatmasına seve seve izin vermişti. Trunchbull kızların örgülü saçlarından olduğu gibi oğlanların uzun saçlarından da hoşlanmıyordu, bunu da göstermek üzereydi. Dev gibi pençesiyle Rupert’in

altın renkli uzun buklelerini kavradı ve sonra kaslı sağ kolunu kaldırarak çaresiz oğlanı sırasından kaldırıp, havada asılı tuttu.

Rupert haykırdı. Havada döndü, kıvrandı, boşluğa tekmeler savurdu ve bıçaklanmış bir domuz gibi haykırmayı sürdürürken, Bayan Trunchbull böğürdü. “İki kere yedi on dört eder. İki kere yedi on dördtür! Bunu söyleyene kadar bırakmayacağım seni!”

Bayan Honey sınıfın arkasından bağırdı. “Bayan Trunchbull! Lütfen onu yere bırakın! İncitiyorsunuz onu! Bütün saçını elinizde kalabilir!”

“Havada kıvrılıp bükülmekten vazgeçmezse, gerçekten de kalabilir!” dedi burnundan soluyan Trunchbull. “Tek dur, seni kıvrıyan solucan!”

Dev başöğretmenin küçük oğlanı havada sallayışı ve oğlanın ipin ucunda asılı bir nesne gibi dönüp dolanırken çılgınca bağırması, gerçekten de olağanüstü bir görüntüydü.

“Söyle!” diye kükredi Trunchbull. “İki kere yedi on dört eder de! Acele et, yoksa seni aşağı yukarı sallamaya başlayacağım ve saçların gerçekten elimde kalacak, bir kanepeyi dolduracak kadar saç! Hadi bakalım! İki kere yedi on dört de, seni bırakayım!”

“İ-i-iki ke-re yedi onn-dört e-der,” diye yutkundu Rupert ve Trunchbull da sözünü tutarak, elini gerçekten açıp oğlanı bıraktı. O sırada hayli tepede bulunan oğlan zemine kurşun gibi çakıldı, bir futbol topu gibi zıpladı.

“Ayağa kalk ve sızlanmayı kes,” diye havladı Trunchbull.

Rupert ayağa kalktı, iki eliyle kafasını sıvazlayarak sırasına geri döndü. Trunchbull yeniden sınıfın önüne geçti. Çocuklar hipnotize olmuş gibi oturup kalmışlardı. Hiçbiri daha önce buna benzer bir şey görmemişti. Harika bir eğlenceydi. Bir pandomimden bile hoştu, ama tek bir önemli farkla. Bu odada her an patlamaya hazır ve herhangi birini paramparça edecek muazzam bir insan bombası vardı. Çocukların gözleri başöğretmene takılıp kalmıştı. “Küçük insanları sevmem,” deyip duruyordu başöğretmen. “Küçük insanlar insan içine çıkmamalı. Kıyıda köşede, kutularda saklanmalı, saç tokalarıyla düğmeler gibi. Çocukların büyümesinin niye bu kadar uzun sürdüğünü hiç anlayamamışımdır. Sanırım kasten yapıyorlar bunu.”

Ön sıradaki bir başka son derece gözüpek küçük oğlan söze karıştı. “Ama siz de bir zamanlar küçüktünüz, Bayan Trunchbull, değil mi?”

“Ben asla küçük olmadım,” diye tersledi başöğretmen. “Ömür boyu iri yarıydım, başkalarının neden böyle olamadıklarını da anlayamıyorum.”

“Ama siz de hayata bebek olarak başlamış olmalısınız,” dedi oğlan.

“Ben! Bebek ha!” diye bağırdı Trunchbull. “Ne cüretle böyle bir şey söylersin? Bu ne yüzüzlük! Ne iğrenç bir hakaret! Adın ne, çocuk? Benimle konuşurken ayağa kalk!”

Oğlan ayağa kalktı. “Adım Erik Ink, Bayan Trunchbull,” dedi.

“Eric ne?” diye bağırdı Trunchbull.

“Ink,” dedi oğlan.

“Oğlum, eşeklik etme! Byile ad olmaz!”

“Telefon rehberine bakın,” dedi Eric. “Babamı Ink’te bulabilirsiniz.”

“Pekala yleyse,” dedi Trunchbull, “Ink olabilirsin delikanlı, ama sana bir şey söylemek istiyorum. Sabit mürekkep değilsin. Bana cinlik yapmaya kalkarsan, seni süpürür atarım. Söyle bakalım, nedir?”

“Anlamadım,” dedi Eric. “Neyin yazılışını söylememi istiyorsunuz?”

“Nedir dedim, budala! ‘Nedir’ sözcüğünün nasıl yazıldığını söyle.”

“N...D...İ...R,” dedi Eric. Gereksiz yere acele etmişti.

Nahoş bir sessizlik ortalığı kapladı.

“Sana bir şans daha veriyorum,” dedi Trunchbull, yerinden kıpırdamaksızın.

“Ah, evet, biliyorum,” dedi Eric. “İ değil de E. N..D...E...R. Çok kolay.”

Trunchbull iki adım atarak Eric’in sırasının arkasına ulaştı ve orada dikildi, çaresiz oğlanın üzerinde yükselen bir felaket sütunu gibiydi. Eric, omuzunun üzerinden arkaya bakarak, canavarı korkulu bakışlarla süzdü. “Doğru söyledim, değil mi?” diye sinirli sinirli mırıldandı.

“Yanlış söyledin!” diye havladı Trunchbull. “Aslında, bana öyle geliyor ki sen, daima yanlış yapmaya mahkum opurun birisin! Yanlış oturuyorsun! Yanlış görünüyorsun!

Yanlış konuşuyorsun! Baştan aşağı yanlışsın! Sana bir şans daha veriyorum! ‘Nedir’ nasıl yazılır?”

“Eric bocaladı. Sonra yavaş yavaş “N..D...İ...R, değil, N...D...E...R de değil. Evet, tamam, N...E...D...Ü...R...”

Eric’in arkasında duran Trunchbull, uzandı ve oğlanın iki kulağını iki eliyle tuttu, başparmağıyla işaret parmağı arasında sıkıştırdı.

“Ayyy!” diye bağırdı Eric. “Ayyy! Canımı acıtıyorsunuz.”

“Daha başlamadım,” dedi Trunchbull kısaca. Ve o anda, onu sırasından koparıp havaya kaldırdı ve boşlukta tuttu.

Tıpkı kendisinden önce Rupert’in yaptığı gibi, Eric binayı çınlattı.

Bayan Honey sınıfın arkasından bağırdı. “Bayan Trunchbull! Yapmayın! Lütfen bırakın onu! Kulakları kopabilir.”

“Asla kopmaz,” diye bağırarak cevapladı Trunchbull. “Uzun tecrübelerime dayanarak söylüyorum, Bayan Honey, küçük oğlanların kulakları kafalarına sıkı sıkıya yapışmıştır.”

“Bayan Trunchbull, bırakın onu lütfen,” diye yalvardı Bayan Honey. “Ona zarar verebilirsiniz, gerçekten! Kulaklarını koparabilirsiniz!”

“Kulaklar asla kopmaz!” diye bağırdı Trunchbull. “Şimdi olduğu gibi, hayranlık verici biçimde uzarlar, ama sizi temin ederim, asla kopmazlar!”

Eric daha da fazla ciyaklamaya başlamıştı, bir yandan da bacaklarıyla havayı dövüyordu.

Matilda, hayatında sadece kulaklarından tutulup havada asılı kalan başka bir oğlan görmemişti, aslında böyle kimse görmemişti. Tıpkı Bayan Honey gibi, üzerine binen bu ağırlık karşısında her iki kulağın her an kopuvereceğinden emindi.

Trunchbull bağıırıyordu. “‘Nedir’ sözcüğü N..E..D..İ..R.. diye yazılır. Şimdi söyle bakalım, küçük siğil!”

Eric hiç tereddüt etmedi. Birkaç dakika önce, Rupert’i izlerken, ne kadar çabuk cevap verirse, o kadar çabuk kurtulacağını görmüştü. “N..E..D..İ..R.” diye ciyakladı, “nedir diye yazılır!”

Onu hâlâ kulaklarından tutan Trunchbull, çocuğu yavaşça sırasına indirdi. Sonra yeniden sınıfın önüne doğru yürüdü, sanki isli bir şeye dokunmuş gibi, ellerini birbirine vurarak sildi.

“Bunlara bir şey öğretmenin yolu budur, Bayan Honey,” dedi. “Benden duymuş olun, yalnızca söylemek yetmez. Bunların kafalarına çakmalısınız. Bazı şeyleri hatırlasınlar diye havada biraz çekip çevirmekten iyisi yoktur. Akıllarını başlarına devşirmeleri için birebirdir.”

“Onlarda kalıcı hasara yol açabilirsiniz, Bayan Trunchbull,” diye bağırdı Bayan Honey.

“Evet, açmışımdır, eminim,” diye cevapladı Trunchbull, sırtırken “Eric’in kulakları son birkaç dakika içinde hatırı sayılır biçimde uzadı! Artık eskisinden çok daha uzun olacak. Bunun hiç zararı yok, Bayan Honey. Ona hayatının geri kalan bölümünde peri gibi ilginç bir görünüm kazandırır.”

“Ama Bayan Trunchbull...”

“Kes sesini, Bayan Honey. Sen de bunlar gibi palavracının tekisin. Buraya ayak uyduramıyorsan git, zengin yumurcıkların pamuk içinde büyütüldüğü özel bir okulda kendine iş bul. Sen de benim kadar uzun süre öğretmenlik yapınca, çocuklara yumuşak davranmanın doğru olmadığını anlarsın. Bay Dickens’ın *Nicholas Nickleby*’sini oku, Bayan Honey. Dotheboys Hall okulunun hayran olunacak müdürü Bay Wackford Squeers’i oku. Küçük canavarların nasıl çekilip çevrileceğini o biliyordu, değil mi? Kızılılık sopasını nasıl kullanacağını da. Kışklarını öyle kızdırmıştı ki, üstünde domuz pastırmalı yumurta pişirebilirdin... Ne hoş kitap. Fakat senin buradaki bu geri zekalılar grubunun onu asla okuyabileceğini sanmıyorum, çünkü okuma yazmayı hiçbir zaman beceremeyecek gibi bir halleri var.”

“Ben okudum,” dedi Matilda sakın bir biçimde.

Trunchbull başını çevirdi ve ikinci sırada oturan siyah saçlı, koyu kahverengi gözlü küçük kıza dikkatle baktı.

“Ne dedin?” diye sordu sertçe.

“Okuduğumu söyledim, Bayan Trunchbull.”

“Neyi okudun?”

“*Nicholas Nickleby*’yi, Bayan Trunchbull.”

“Bana yalan söylüyorsun, hanım!” diye bağırdı Trunchbull, gözlerinden ateşler saçarak Matilda’ya bakarken. “Bütün bu okulda o kitabı okumuş tek bir çocuk bile olduğunu sanmıyorum. Sonra da, senin gibi, en alt sınıftan, henüz yumurtasından çıkmamış bir bücür bana böyle bir palavra

atmaya çalışıyor, öyle mi? Neden yapıyorsun bunu? Beni deli sanıyorsun herhalde! Beni deli mi sanıyorsun, çocuk?”

“Yani...” dedi Matilda, sonra duraladı. “Evet, gerçekten de öyle sanıyorum,” demeyi isterdi, ama bu intihar olurdu. “Yani...” dedi yeniden, hâlâ duralıyor ve “hayır” demeye yanaşmıyordu.

Trunchbull çocuğun ne düşündüğünü hissetti ve bundan hiç hoşlanmadı. “Benimle konuşurken ayağa kalk!” diye terslendi... “Adın ne senin?”

Matilda ayağa kalktı ve “Adım Matilda Wormwood, Bayan Trunchbull,” dedi.

“Wormwood mu?” dedi Bayan Trunchbull. “Öyleyse Wormwood Motor’un sahibi olan o adamın kızı olmalısın?”

“Evet, Bayan Trunchbull.”

“Dolandırıcının teki o!” diye bağırdı Trunchbull. “Bir hafta önce, yeni sayılır diye elden düşme bir araba sattı bana. Harika biri olduğunu düşünmüştüm o zaman. Ama bu sabah köyün içinde arabayı kullanırken motor yola düşüverdi! İçi talaş doluydu! O adam bir hırsız, bir soyguncu! Derisini yüzüp sosis yapacağım, görürsün bak!”

“İşini bilir,” dedi Matilda.

“Bilmesi batsın! Bayan Honey senin sözde akıllı olduğunu söyledi! Bak hanım, ben akıllı insanları sevmem! Hepsi üç kağıtçıdır! Sen de üç kağıtçının birisin mutlaka! Zaten baban da, onunla külahları değişmeden önce, evde neler yaptığın hakkında çok pis hikayeler anlatmıştı. Bak, bu okulda böyle

şeyler yapayım deme, küçük hanım. Bundan böyle gözüm üstünde olacak. Yerine otur ve sesini kes.”

İlk Mucize

Matilda yeniden sırasına oturdu. Trunchbull da öğretmen masasının iskemlesine yerleşti. Dersin başından beri ilk kez oturmuştu. Sonra elini uzatıp sürahiyi kavradı. Yerinden kaldırmadan sapından tutmaya devam ederek, “Küçük çocukların neden bu kadar iğrenç olduğunu hiçbir zaman anlamamışımdır,” dedi. “Bana hayatı zehir ederler. Böcekten farkları yoktur. Mümkün olan en kısa sürede onlardan kurtulmak gerekir. Sineklerden kurtulmak için sprey kullanırız ya da sinek kağıdı asarız. Küçük çocuklardan kurtulmak için de bir sprey icat etmeyi sık sık düşünmüşümdür. Elimde dev bir sprey kutusu ile sınıfın içine dalıp sıkılmaya başlamak ne harika olurdu. Ya da dev yapışkan kağıt şeritler kullanmak. Onları okulun her yanına asardım, siz de yapışır ve yok olup giderdiniz. Sizce iyi bir fikir değil mi, Bayan Honey?”

“Eğer bu bir şakaysa, Başöğretmen, komik olduğunu sanmıyorum,” dedi Bayan Honey, sınıfın arka tarafından.

“Demek sanmıyorsunuz Bayan Honey, öyle mi?” dedi Trunchbull. “Şaka falan değildi. Bayan Honey, benim için kusursuz bir okul, içinde hiçbir çocuğun olmadığı bir okuldur. Bir gün gelecek, böyle bir okul kuracağım. Çok başarılı olacağını sanıyorum.”

Bayan Honey, bu kadın deli diyordu kendi kendine. Keçileri kaçırmış. Asıl ondan kurtulmamız gerek.

Trunchbull büyük porselen mavi sürahiyi kaldırıp bardağına koydu. Ve birden suyla birlikte ince uzun, kaygan su kertenkelesi de bardağın içine *şap* diye düşüverdi.

Trunchbull feryadı bastı ve altında çatapat patlamış gibi iskemlesinden fırladı. Şimdi çocuklar da, ince uzun, kaygan, sarı karınlı, kertenkele benzeri bir yaratığın, bardağın içinde dönüp kıvrandığını gördüler, onlar da kıvranıp zıplayarak, “Bu ne, öff, bu da ne? Ayy, iğrenç! Bir yılan bu! Bir yavru timsah! Bir timsah!” diye bağırıyorlar.

“Dikkat edin Bayan Trunchbull!” diye bağırıyor Lavender. “İddiaya girerim ki ısırır!”

Trunchbull, bu güçlü dev kadın, yeşil tozluklarıyla ayakta dikilmiş, jöle gibi titriyordu. Çetin karakteri ile övündüğü içinde, birisinin onu böyle zıplatıp bağırmasına özellikle öfkelenmişti. Bardağın içinde dönüp dolaşan, kıvrılan yaratığa baktı. Gariptir, daha önce hiç su kertenkelesi görmemişti. Doğa tarihi de bilmezdi pek. Bunun ne olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Çok itici görüldüğü kuşkusuzdu. Yeniden iskemlesine oturdu ağır ağır. O anda her zamankinden daha da korkunç bir hali vardı. Küçük siyah gözleri, öfke ve nefret alevleriyle için için yanıyordu.

“Matilda!” diye havladı. “Ayağa kalk!”

“Kim, ben mi?” dedi Matilda. “Ben ne yaptım ki?”

“Seni iğrenç küçük hamamböceği, ayağa kalk!”

“Ben bir şey yapmadım, Bayan Trunchbull, samimi söylüyorum yapmadım. O kaygan şeyi daha önce hiç görmedim!”

“Seni pis küçük kurt seni, derhal ayağa kalk!”

Matilda istemeye istemeye ayağa kalktı. İkinci sırada oturuyordu. Onun arkasındaki sırada, kendini biraz suçlu hisseden Lavender vardı. Arkadaşının başını derde sokmak istememişti. Öte yandan, suçunu kabullenmesi de söz konusu değildi.

“Sen aşağılık, tiksindirici, nefret verici, kötü kalpli küçük bir hayvansın!” diye bağıırıyordu Trunchbull. “Bu okulda olmaya layık değilsin. Parmaklıklar arkasında olmalısın, evet, senin yerin orası! Seni bu kurumdan utanç içinde kovduracağım! Sınıf temsilcilerine koridor boyunca hokey sopalarıyla kovalatıp, ön kapıdan defettireceğim! Okul personeline silahlı muhafızlar eşliğinde eve bıraktıracam seni! Ondan sonra da, en azından kırk yıl süreyle ası kızlar için bir ıslahevine kapattıracam!”

Trunchbull öylesine kudurmuştu ki, yüzü haşlanmış gibi kıpkırmızı olmuştu, ağzının kenarlarında köpükcükler toplanmıştı. Ama soğukkanlılığını yitiren yalnızca o değildi. Matilda'nın da gözünü kan bürümeye başlamıştı. Gerçekten yapmış olduğu bir şeyden dolayı suçlanmaya aldırış etmezdi. Ama kesinlikle işlememiş olduğu bir suçtan dolayı suçlanıyor olmak, kendisi için tamamen yeni bir deneyimdi. Bardaktaki o iğrenç yaratıkla en küçük bir ilgisi yoktu. Hey Tanrım, diye

düşündü, şu berbat Trunchbull, bunu benim üzerime yıkamayacak!

“Ben yapmadım!” diye bastı çığılığı.

“Sen yaptın!” diye kükredi Trunchbull. “Böyle bir numarayı senden başkası akıl etmez! Baban beni senin için uyarmakta haklıymış!” Kadın kontrolünü bütün bütün yitirmişti sanki. Deli gibi ağzına geleni söylüyordu. “Bu okulda işin bitiktir, genç bayan!” diye bağırdı. “Her yer işin bitiktir. Kargaların bile üzerine pislemeyeceği bir yere sürülmen için bizzat ben uğraşacağım. Büyük bir olasılıkla, gün ışığını bir daha göremeyeceksin!”

“Size ben yapmadım diyorum!” diye çığılık attı Matilda. “Ömrümde böyle bir yaratık görmedim ben.”

“Sen benim su bardağıma bir...bir... timsah koydun!” diye haykırarak cevap verdi Trunchbull. “Bir başöğretmene karşı dünyada bundan daha büyük bir suç işlenemez! Şimdi yerine otur ve tek bir kelime etme! Hadi bakalım, otur yerine!”

“Söylüyorum size...” diye bağırdı Matilda, oturmayı reddederek.

“Kapa çeneni dedim!” diye kükredi Trunchbull. “Eğer derhal sesini kesip yerine oturmazsan, kemerimi çıkarıp, metal tokalı kısmıyla döveceğim seni!”

Matilda yavaşça yerine oturdu. Ah, ne iğrenç şeydi bu! Ne büyük adaletsizlik! Yapmadığı bir şeyden dolayı onu okuldan atmaya nasıl cesaret ederlerdi?

Matilda, gittikçe daha çok kızılıyordu... daha da çok... ve daha çok... öyle dayanılmaz şekilde kızılıyordu ki, içinde bir şeylerin patlaması an meselesiydi.

Su kertenkelesi uzun bardakta hâlâ dönenip duruyordu. Fena halde tedirgin görünüyordu. Bardak onun için yeteri kadar büyük değildi. Matilda, Trunchbull'a ters ters baktı. Ondan öylesine nefret ediyordu ki... Sonra içinde su kertenkelesinin bulunduğu bardağa ters ters baktı. Yürüyüp, bardağı kavrayarak içindekileri, kertenkeleyi falan Trunchbull'un kafasına geçirmeyi öyle istiyordu ki. Böyle bir şey yapacak olsa, Trunchbull'un kendisine neler yapabileceğini düşünerek titredi.

Trunchbull öğretmen masasının arkasında oturmuş, bardağın içinde solucan gibi kıvrılan su kertenkelesine dehşet ve büyülenme karışımı bir duyguyla bakakalmıştı. Matilda'nın gözleri de bardağın üzerinde kalakalmıştı. Ve şimdi, olağanüstü ve garip bir duygu Matilda'yı yavaş yavaş sarmaya başladı. Özellikle gözlerinde yoğunlaşmıştı. Bir tür elektriklenme birikiyordu sanki içlerinde. Gözlerinde bir güç birikiyor, büyük bir kuvvet duygusu gözlerinin derinliklerine yuvalanıyordu. Fakat bambaşka bir duygu daha vardı, anlayamadığı bir duygu. Bir dizi şimşek gibiydi. Küçük şimşek dalgaları fişkırıyordu sanki gözlerinden. Gözyuvarları ısınmaya başlamıştı, sanki içlerinde bir yerde muazzam bir enerji birikiyormuş gibi. Şaşırtıcı bir duyguydu bu. Gözlerini ısrarla bardağa dikti, şimdi güç her bir gözün küçük bir bölümünde yoğunlaşıyor, giderek artıyor, artıyordu. Gözle

görünmez, milyonlarca minik kol, uçlarında ellerle, gözlerinden, dikkatle baktığı bardağa doğru yöneliyor gibiydi.

“Devir onu!” diye fısıldadı Matilda. *“Devir onu!”*

Bardağın sallandığını gördü. Bardak geriye doğru bir santim kadar eğildi, sonra yeniden düzeldi. Gözlerinden çıkan milyonlarca gözle görünmez minik el ve kolla bardağı itmeye devam etti; gücün, dosdoğru gözyuvarlarının tam merkezindeki iki küçük siyah noktadan fişkırdığını hissediyordu.

“Devir onu!” diye yeniden fısıldadı. *“Devir onu!”*

Bardak bir kez daha sallandı. Daha da şiddetle itti, iradesiyle gözlerini daha da fazla güç çıkarmaya zorluyordu. Sonra, bardak yavaş yavaş geriye doğru eğilmeye başladı; öyle yavaş ki, gerçekten olduğunu görmekte güçlük çekiyordu. Geriye, daha da geriye eğildi, sonunda tabanının sadece bir kenarında dengede kaldı. O halde birkaç saniye sallanıp, sonra da set bir çınlama ile masanın üzerine düştü. İçindeki su ve dönenip duran su kertenkelesi Bayan Trunchbull’un muazzam göğsüne döküldü. Başöğretmen okul binasının tüm camlarıyla çerçevelerini sarsan bir feryat kopardı ve son beş dakikada ikinci kez olmak üzere iskemleden füze gibi havaya fırladı. Su kertenkelesi önlüğün büyük göğsü örten kısmına umutsuzca tutundu ve pençemsiz küçük ayaklarıyla orada asılı kaldı. Trunchbull aşağı doğru baktı, kertenkeleyi gördü, daha da şiddetli bir böğürtü kopardı ve hayvanı bir darbede sınıfın öteki ucuna savurdu. Kertenkele, Lavender’in sırasının yakınında yere kondu. Lavender yere uzandı, hayvanı yakaladı ve başka bir sefer kullanmak üzere kalem kutusunun içine yerleştirdi. Su

kertenkelesinin el altında bulundurulmasının yararlı bir şey olduğuna karar vermişti.

Yüzü haşlanmış jambona her zamankinden fazla benzeyen Trunchbull, sınıfın önünde durmuş öfkeyle tir tir titriyordu. İri göğsü körük gibi inip kalkıyordu, önünden aşağı akan su, büyük bir ihtimalle derisine kadar geçen koyu renk ıslak bir yama meydana getirmişti.

“Kim yaptı bunu?” diye kükredi. “Hadi bakalım! Ben yaptım deyin! Çıkın ortaya! Bu sefer kurtulamazsınız! Bu pis şakanın sorumlusu kim? Bardağı kim itti?”

Kimse cevap vermedi. Bütün sınıf bir ölüm sessizliğine bürünmüştü.

“Matilda!” diye kükredi. “Sen yaptın! Senin yaptığını biliyorum!”

İkinci sıradaki Matilda hareketsiz oturuyordu, hiçbir şey söylemedi. Üzerine garip bir dinginlik ve güven duygusu çöküyordu, birden bu dünyadaki hiç kimsenin onu korkutmadığını fark etti. Yalnızca gözlerinin gücüyle bir su bardağını devrilmeye ve içindekileri korkunç başöğretmenin üstüne dökmeye zorlamıştı. Bunu yapan biri, her şeyi yapabilirdi.

“Konuş bakalım, seni pıhtılaşmış çıbanbaşı!” diye kükredi Trunchbull. “Bunu ben yaptım de!”

Matilda, dosdoğru bu gazaba kapılmış dişi devin şimşekler çakan gözlerine baktı ve büyük bir sükûnetle, “Dersin başından beri, sıramdan kalkmadım Bayan Trunchbull,” dedi. “Bütün söyleyeceğim bu.”

Birden bütün sınıf başöğretmene baş kaldırmıştı sanki. “O yerinden kıpırdamadı!” diye bağırdı öğrenciler. “Matilda yerinden kıpırdamadı. Kimse yerinden kıpırdamadı! Bardağı kendiniz devirmiş olmalısınız!”

“Elbette ben devirmedim!” diye kükredi Trunchbull. “Böyle bir şey söylemeye nasıl cesaret edersiniz! Ağzını açsana Bayan Honey! Her şeyi görmüş olmalısın! Benim bardağımı kim devirdi?”

“Bu çocuklardan hiçbiri çarpmadı, Bayan Trunchbull,” diye karşılık verdi Bayan Honey. “Burada olduğunuz sürece, kimsenin sırasından ayrılmadığına tanıklık edebilirim. Bir tek Nigel dışında, o da köşesinden ayrılmadı.”

Bayan Trunchbull Bayan Honey’e gözlerinden ateş saçarak baktı. Bayan Honey bu bakışlarını kılını kıpırdatmadan karşıladı.

“Başöğretmen, size doğruyu söylüyorum,” dedi. “Farkında olmadan siz devirmiş olmalısınız. İnsan kolaylıkla böyle bir şey yapabilir!”

“Sizi yararsız cüceler alayı, bıktım artık sizden!” diye kükredi Trunchbull. “Değerli zamanımı artık burada israf etmeyi reddediyorum!” Ve bunları söyledikten sonra, marş marş sınıftan dışarı çıktı, kapıyı çarparak kapattı.

Bunu izleyen şaşkınlık dolu sessizlikte, Bayan Honey sınıfın önüne doğru ilerledi ve masanın arkasında durdu. “Off!” dedi. “Sanıyorum, bir günlük yeteri kadar ders yaptık, değil mi? Ders bitmiştir. Bahçeye çıkıp, annelerinizle babalarınızın sizi almaya gelmesini orada bekleyebilirsiniz.”

İkinci Mucize

Matilda sınıftan çıkmak için itişip kakışan arkadaşlarına katılmadı. Öteki çocukların hepsi ortadan kaybolduktan sonra

da sakin ve düşünceli biçimde sırasında oturmaya devam etti. Bardağın başına neler geldiğini birisine anlatması gerektiğini biliyordu. Böylesine devasa bir sırrı kendi içinde saklayamazdı. Bir tek kişi yeterdi, bu olağanüstü olayın anlamını kavramasına yardımcı olabilecek bilge ve halden anlar yetişkin bir kişi.

Ne annesinden ne de babasından bu konuda fayda yoktu ona. Anlattığı öyküye inansalar bile, ki inanacakları da kuşkuluydu, o gün öğleden sonra sınıfta ne kadar şaşırtıcı bir şey olduğunu tasavvur bile edemezlerdi. O anda, sırrını açıklamak istediği tek kişinin Bayan Honey olduğuna karar verdi.

Şimdi sınıfta sadece Matilda ile Bayan Honey kalmıştı. Bayan Honey masasında oturmuş, kağıtlarını karıştırıyordu. Başını kaldırdı ve “Ee, Matilda, sen de ötekilerle birlikte dışarıya çıkmayacak mısın?” dedi.

Matilda, “Sizinle bir saniye konuşabilir miyim, lütfen?” dedi.

“Tabii konuşabilirsin. Seni rahatsız eden şey ne?”

“Başıma çok garip bir şey geldi, Bayan Honey.”

Bayan Honey anında dikkat kesildi. Son zamanlarda Matilda’ya ilişkin olarak önce başöğretmenle, sonra da korkunç Bay ve Bayan Wormwood’la yaptığı felaket iki görüşmeden bu yana, çocuğu düşünüp duruyor, ona nasıl yardımcı olabileceğini bulmaya çalışıyordu. Ve işte şimdi Matilda, yüzünde garip kaçacak kadar coşkulu bir ifadeyle, sınıfta karşısında oturmuş, özel bir görüşme yapmak istiyordu. Bayan

Honey daha önce onu hiç böyle gözleri kocaman kocaman açılmış ve garip bir halde görmemişti.

“Evet, Matilda,” dedi. “Başına gelen o garip şey neymiş, anlat bana.”

“Bayan Trunchbull beni okuldan uzaklaştırmayacak değil mi?” dedi Matilda. “Çünkü o garip yaratığı sürahiye koyan ben değildim. Yemin ediyorum, ben değildim.”

“Sen değildin, biliyorum,” dedi Bayan Honey.

“Uzaklaştırılacak mıyım?”

“Sanmıyorum,” dedi Bayan Honey. “Başöğretmen sadece biraz fazla heyecanlandı, hepsi bu.”

“İyi,” dedi Matilda. “Ama sizinle konuşmak istediğim konu bu değil.”

“Benimle neyi konuşmak istiyorsun, Matilda?”

“İçinde yaratığın bulunduğu bardak hakkında konuşmak istiyorum,” dedi Matilda. “Bardağın Bayan Trunchbull’un üstüne döküldüğünü gördünüz, değil mi?”

“Evet, gördüm.”

“Bakın Bayan Honey, ben dokunmadım. Yanına bile yaklaşmadım.”

“Biliyorum,” dedi Bayan Honey. “Başöğretmene senin yapmanın mümkün olmadığını söylediğimi duydun zaten.”

“Ahh, ama ben yaptım, Bayan Honey,” dedi Matilda. “Sizinle tam da bu konu hakkında konuşmak istiyorum.”

Bayan Honey, durakladı ve çocuğa dikkatle baktı. “Ne demek istediğini tam olarak anlayamadım sanıyorum,” dedi.

“Yapmadığım bir şeyden dolayı suçlanmaktan o kadar öfkeye kapıldım ki, olmasına neden oldum.”

“Neyin olmasına neden oldun, Matilda?”

“Bardağın dökülmesine neden oldum.”

“Ne demek istediğini hâlâ tam olarak anlayabilmiş değilim,” dedi Bayan Honey, nazik bir biçimde.

“Gözlerimle yaptım,” dedi Matilda. “Gözlerimi bardağa dikmişim ve devrilmesini istiyordum, sonra gözlerim iyice ısındı, bir tuhaf oldu ve içlerinden bir tür güç fıskırdı, bardak da devriliverdi.”

Bayan Honey çelik çerçeveli gözlüklerinin arkasından, gözlerini kırpmadan Matilda’ya bakmaya devam etti; Matilda da gözlerini kırpmadan ona baktı.

“Seni hâlâ anlayabilmiş değilim,” dedi Bayan Honey. “Yani irade gücüyle bardağı döktüğünü mü söylemek istiyorsun?”

“Evet,” dedi Matilda. “Gözlerimle.”

Bayan Honey bir an için sessiz kaldı. Matilda’nın yalan söylemek niyetinde olduğunu sanmıyordu. Çocuğun, canlı hayal gücünü başıboş bırakmış olması, akla daha yakındı. “Yani şimdi oturduğun yerde bardağa devrilmesini söyledin, o da devrildi mi demek istiyorsun?”

“Öyle bir şey, Bayan Honey, evet.”

“Eğer böyle bir şey yaptınsa, bu, İsa’dan bu yana birisinin gerçekleştirdiği en büyük mucize demektir.”

“Yaptım, Bayan Honey.”

Bayan Honey, küçük çocukların hayal güçlerinin böyle sık sık başını alıp gitmesi olağanüstü bir şey, diye düşündü. Meseleyi elden geldiğince tatlılıkla sona erdirmeye karar verdi. Yumuşak bir edayla, “Tekrar yapabilir misin?” diye sordu.

“Bilmiyorum,” dedi Matilda, “ama sanırım yapabilirim.”

Bayan Honey boş bardağı masanın ortasına koydu. “İçine su koyayım mı?” diye sordu, hafifçe tebessüm ederek.

“Bir şey fark edeceğini sanmıyorum,” dedi Matilda.

“Pekâlâ öyleyse, hadi başla ve devir bakalım.”

“Biraz vakit alabilir.”

“İstediğin kadar oyalan,” dedi Bayan Honey. “Acelem yok.”

Bayan Honey'den üç metre kadar uzakta, ikinci sırada oturan Matilda, dirseklerini sıraya dayadı, yüzünü ellerinin arasına aldı ve bu kez komutu hemen baştan verdi. “*Devril bardak, devril!*” Komut verdi ama dudakları oynamadı, sesi de çıkmadı. Yalnızca sözcükleri kafasının içinde haykırdı. Ve şimdi de zihninin ve beyninin tümünü ve irade gücünü gözlerine topladı. Elektriğin toplandığını, gücün dalga dalga yükseldiğini, gözyuvarlarına bir sıcaklığın bir kez daha, ama eskisinden çok daha hızla geldiğini hissetti. Derken, uçlarında elleri olan milyonlarca gözle görünmez minik kol bardağa doğru fırladı ve Matilda hiç sesini çıkarmadan kafasının içinden devrilmesi için bardağa bağırmaya devam etti. Bardak sallanmaya başladı, yan yattı, sonra da devrilerek, Miss Honey'nin kavuşturulmuş kollarının dört santim ötesine, masanın üstüne bir çatırtıyla düştü.

Bayan Honey'in ağızı açık kaldı. Gözleri öyle faltaşı gibi açılmıştı ki, akları görülüyordu. Tek kelime etmedi. Edemedi. Mucize gözünün önünde gerçekleştirilince nutku tutulmuştu. Sanki tehlikeli bir şeymiş gibi geriye çekilip, uzaklaştığı bardağa ağızı açık bakakaldı. Sonra yavaşça başını kaldırdı ve Matilda'ya baktı. Çocuğun yüzü kağıt gibi bembeyaz olmuştu, tüm vücudu titriyordu, gözleri cam gibi parlıyordu. Dosdoğru ileri bakıyor ve hiçbir şey görmüyordu. Tüm yüzü biçim değiştirmişti, parlayan gözleri kocaman açılmıştı, çocuk hiç konuşmadan oturuyor, bir sessizlik alevi içinde hayli güzel görünüyordu.

Bayan Honey, kendisi de biraz titreyerek bekledi ve çocuğun yavaş yavaş yeniden bilincine kavuşmasını gözledi. Ve birden, tık, Matilda'nın yüzü nerdeyse meleşimsi bir sükûnet kazandı. "Ben iyiyim," dedi ve gülümsedi. "Gayet iyiyim, Bayan Honey, sakın telaşlanmayın."

"Sanki başını alıp gitmiş gibiydin," diye fısıldadı Bayan Honey, huşu içinde.

"Ah evet. Yıldızların yanından gümüş kanatlarla uçuyordum," dedi Matilda. "Harikaydı."

Bayan Honey çocuğa hâlâ mutlak bir hayranlıkla bakıyordu, sanki Yaradılış'ın kendisiymiş, Dünyanın Başlangıcı'ymış gibi, İlk Sabah'mış gibi.

"Bu kez daha çabuk davrandım," dedi Matilda, sakın sakın.

"Olamaz!" dedi Bayan Honey, soluk soluğa. "İnanmıyorum! İnanamam!" Gözlerini kapadı, uzunca bir süre

öyle kaldı, yeniden açtığında sanki kendini biraz toparlamış gibiydi. “Benimle gelip, kulübemde bir çay içmek ister misin?” diye sordu.

“Çok sevinirim,” dedi Matilda.

“İyi. Öteberini topla, birkaç dakika sonra dışarıda buluşalım.”

“Bundan... bu yaptığımdan kimseye söz etmeyeceksiniz, değil mi Bayan Honey?”

“Aklımdan bile geçmez,” dedi Bayan Honey.

Bayan Honey’in Kulübesi

Bayan Honey Matilda’yı okulun kapısında buldu, ikisi köyün ana caddesi boyunca konuşmadan yürüdüler. Rafları elmalar ve portakallarla dolu manavı, kanlı et parçalarının sergilendiği ve yolunmuş tavukların asılı olduğu kasabı, küçük bankayı, bakkalı ve elektrikçiyi geçtiler. Köyün öbür ucuna, hiç insana rastlanmayan ve tek tük motorlu aracın geçtiği dar kır yoluna vardılar.

Artık yalnız başlarına kalmışlardı ya, Matilda da aniden çılginlar gibi canlandı. Sanki içinde bir supap patlamış ve büyük bir enerji dalgası serbest kalmıştı. Bayan Honey’in yanı sıra çılgin küçük zıplamalarla koşuşturuyordu ve parmakları, sanki onları dört ayrı yönün rüzgârlarına savuracakmış gibi uçuşuyordu. Kelimeleri de donanma fişeğinden farksızdı. Böyle oldu Bayan Honey, şöyle oldu Bayan Honey ve Bayan Honey yalnızca devrilen bardakları ve böyle küçük şeyleri değil, dünyadaki hemen hemen her şeyi yerinden oynatırım sanıyorum, sahiden... Masalarla iskemleleri deviririm sanıyorum, Bayan Honey... Hatta üzerinde insanlar oturuyor bile olsa, sanırım iskemleleri gene de yuvarlarım, iskemlelerle masalardan çok daha büyük şeyleri de... Gözlerimi bir an güçlendireyim yeter, sonra bu gücü seferber ederim, bu kuvveti, her şeye, yeter ki gerektiğince ısrarla bakayım... Çok ısrarla bakmam lazım, Bayan Honey, çok, çok ısrarlı ve o zaman her şeyin gözlerimin gerisinde oluyor, gözlerim ısınıyor, ama buna hiç aldırılmıyorum ve Bayan Honey...

“Sakin ol yavrum, sakın ol,” dedi Bayan Honey. “Daha şimdiden kendimizi olaylara fazla kaptırmayalım.”

“Ama ilginç buluyorsunuz, değil mi Bayan Honey?”

“Ahh, tabii ki ilginç,” dedi Bayan Honey. “İlginçten de fazla... Ama bundan sonra çok dikkatli davranmalıyız, Matilda.”

“Neden dikkatli davranmalıyız, Bayan Honey?”

“Çünkü hakkında hiçbir şey bilmediğimiz gizem dolu güçlerle oynuyoruz yavrum; bunların kötü güçler olduğunu

sanmıyorum. İyi olabilirler. Hatta ilahi güçler olabilirler. Ama ne olursa olsun, onlara karşı dikkatli davranmalıyız.”

Bunlar, yaşlı bir bilgenin ağzından çıkan bilgece sözlerdi, ama Matilda bunu göremeyecek kadar coşmuştu. “Neden dikkatli olmamız gerektiğini anlamıyorum,” dedi hâlâ zıplayıp dururken.

“Sana, bilinmeyenle düşüp kalktığımızı anlatmaya çalışıyorum,” dedi Bayan Honey, sabırla. “Bu açıklanabilir bir şey değil. Buna uygun düşen sözcük, fenomen. Bir fenomen bu.”

“Ben mi fenomenim?” diye sordu Matilda.

“Büyük bir ihtimalle öylesin,” dedi Bayan Honey. “Ama şu anda kendin için şuyum ya da buyum diye düşünmemeni tercih ederim. Ben dedim ki belki de biz, sadece seninle ben, bir yandan bu fenomeni biraz daha keşfe çikalım, ama bir yandan da dikkati elden bırakmayalım.”

“Öyleyse gene yapmamı istiyorsunuz, öyle mi, Bayan Honey?”

“Doğrusu, içimden bunu istemek geliyor,” dedi Bayan Honey ihtiyatla.

“Oh, oh, iyi,” dedi Matilda.

“Kendi payıma,” dedi Bayan Honey, “belki de yaptığın şey senden fazla beni etkilemiştir ve buna mantıklı bir açıklama bulmaya çalışıyorum.”

“Ne gibi?” diye sordu Matilda.

“Senin olağandışı bir ölçüde vaktinden önce gelişmiş olman gerçeğiyle bunun bir ilgisi var mı gibi.”

“Vaktinden önce gelişmiş de ne demek?” dedi Matilda.

“Vaktinden önce gelişmiş bir çocuk,” dedi Bayan Honey, “erken yaşta şaşırtıcı zeka gösteren biridir. Sen vaktinden önce inanılmayacak kadar gelişmiş bir çocuksun.”

“Gerçekten de öyle miyim?” diye sordu Matilda.

“Tabii ki öylesin. Bunun farkında olman gerek. Okumana baksana. Matematiğine baksana.”

“Galiba haklısınız,” dedi Matilda.

“Bayan Honey çocuğun kibirden ve kendini beğenmişlikten uzak tutumuna hayran kaldı.

“İster istemez merak ediyorum” dedi, “aniden edindiğin bu yeteneğin, yani bir nesneyi dokunamadan yerinden oynatabilme yeteneğinin, beyin gücünle bir ilgisi var mı acaba?”

“Yani, bunca beyin için kafamda yer kalmamış da, bir kısmı dışarı taşmak zorunda mı kalıyor?”

“Hayır, demek istediğim bu değil pek,” dedi Bayan Honey, gülümseyerek. “Ama, ne olursa olsun, gene diyorum ki, bundan sonra ayağımızı denk atmalıyız. Sen bardağı devirdikten sonra yüzüne gelen o garip ve mesafeli ışığı unutamıyorum.”

“Yani bunu yaparsam canımın acıyacağını mı düşünüyorsunuz? Aklınıza gelen bu mu, Bayan Honey?”

“Kendini bir garip hissettin, değil mi?”

“Kendimi çok hoş hissettim,” dedi Matilda. “Bir iki saniye boyunca, yıldızların yanından gümüş kanatlarla uçtum. Bunu size söylemiştim zaten. Size başka bir şey söyleyeyim mi, Bayan Honey? İkinci sefer daha kolaydı, çok daha kolay. Bence bu da başka şeyler gibi, ne kadar idman yaparsan o kadar kolaylaşıyor.”

Bayan Honey, küçük çocuğun koşmadan ona yetişebilmesi için ağır ağır yürüyordu. Artık köy arkalarında kaldığı için, dar yolun çevresi çok sakindi. O altın renkli sonbahar öğleden sonralarından biriydi, etrafta böğürtlenler vardı, çalılara püskül püskül akdikenler takılmıştı. Alıçlar, soğuk kış günlerinde kuşlar yesin diye şimdiden olgunlaşıp kızarıyordu. Her iki yanda ulu ağaçlar vardı, meşeler, çınarlar, dişbudaklar, arada bir de bir kestane ağacı. O an için konuyu değiştirmek isteyen Bayan Honey, Matilda’ya tek tek hepsinin adını söyledi ve yapraklarının biçimleriyle gövdelerindeki kabukların motifinden onları nasıl tanıyacağını öğretti. Matilda, bütün bu bilgileri aldı, dikkatle kafasında depoladı.

Sonunda, yolun sol tarafındaki çalılarının arasında, beş kollu bir bahçe kapısının olduğu bir boşluğa geldiler. “Burdan,” dedi Bayan Honey, kapıyı açıp Matilda’ya yol verdi ve tekrar kapadı.

Şimdi, bir at arabasının tekerlek izlerinin arasındaki mesafeden daha geniş olmayan dar bir yolda yürüyorlardı. Yolun her iki yanında da fındık ağaçlarından oluşan uzun boylu çalılıklar vardı, yer yer yeşil ceketlerine bürünmüş olgun kahverengi fındık öbekleri görülüyordu. “Sincaplar yakında

bunları toplar,” dedi Bayan Honey, “ve önümüzdeki soğuk kış ayları için özenle depolarlar.”

“Yani oturduğunuz yer burası mı?” diye sordu Matilda.

“Evet,” karşılığını verdi Bayan Honey, ama başka bir şey söylemedi.

Matilda, Bayan Honey’in nerede oturabileceğini hiç düşünmemişti. Ona hep sadece bir öğretmen, bir anda ortada bitiveren, okulda dersini verdikten sonra da tekrar başını alıp giden biri gözüyle bakmıştı. Biz çocuklar, diye içinden geçirdi, öğretmenlerimizin okul bittikten sonra nereye gittiklerini düşünür müyüz hiç? Yalnız mı yaşadıklarını, yoksa evlerinde onları bekleyen bir anneleri, kız kardeşleri ya da kocaları olup olmadığını hiç merak eder miyiz? “Yalnız başınıza mı oturuyorsunuz, Bayan Honey?” diye sordu.

“Evet,” dedi Bayan Honey. “Aynen öyle.”

Güneşte kurumuş derin çamur yarıklarıyla dolu yolda yürüyorlardı. İnsan bastığı yere bakmazsa, ayak bileğini burkması işten bile değildi. Fındık çalılıklarında birkaç küçük kuş vardı ama, hepsi o kadar işte.

“Bir rençber kulübesi,” dedi Bayan Honey. “Fazla bir şey bekleme. Neredeyse geldik.” Sağ taraftaki çalılıkların içinde, sarkan fındık dallarının neredeyse tümünden örttüğü, yarı yarıya kaybolmuş küçük yeşil bir kapıya geldiler. Bayan Honey, tek eli bahçe kapısının üzerinde, durakladı ve “İşte geldik,” dedi. “Burada oturuyorum.”

Matilda, kırmızı tuğladan minicik bir kulübeye giden toprak bir patika gördü. Kulübe o kadar küçüktü ki, insanların

oturduğu bir evden çok, bir bebek evine benziyordu. Tuğlaları eskiydi, ufalanmıştı ve çok soluk bir kırmızıydı. Kurşuni taş tahtadan bir çatısı ve küçük bir bacası vardı, önde de iki ufak penceresi. Pencerelelerin her biri, büyükçe bir dergi sayfası kadardı. İkinci katı olmadığı da besbelliydi. Patikanın iki yanında, ısırğan otları, böğürtlen dikenleri ve uzun kahverengi otlar yabancı bir halde uzanıyordu. Muazzam bir meşe ağacı kulübenin tepesine heyula gibi dikilmişti. Dört bir yana uzanmış kalın dalları, minicik bir binayı çevreleyip kucaklıyor, hatta onu dünyanın geri kalan kısmından gizliyor gibiydi.

Bir eli henüz açmadığı kapıda duran Bayan Honey Matilda'ya döndü ve “Dylan Thomas adlı bir şair, vaktiyle bu patikadan her yürüyüşümde aklıma gelen birkaç dize yazmış,” dedi.

Matilda bekledi ve Bayan Honey, harika denebilecek yavaşlıkta bir sesle, şiiri okumaya koyuldu:

*“Asla ama asla küçük kızım dere tepe dolaşan
Ocakbaşı masalları diyarında ve büyüyle uyutulmuş
Korkma inanma ya da koyun beyazı şapkalı kurt
Hoplayıp meleyen hoyratça neşeyle sıçrar
diye yavrum yavrum
Sürü sürü öbeklenmiş yapraklar içindeki
ininden çiye batmış yılda
Yüreğini yemek için gül renkli ormandaki evde.”*

Bir an için bir sessizlik oldu. Büyük romantik şiirlerin yüksek sesle okunuşuna daha önce hiç tanık olmamış olan Matilda, derinden etkilenmişti. “Bir müzik parçasını andırıyor,” diye fısıldadı.

“Müziğin ta kendisi,” dedi Bayan Honey. Sonra, iç dünyasının böylesine gizli bir bölümünü açığa vurmuş olmaktan utanmış gibi hızla kapıyı itti ve patikada ilerlemeye koyuldu. Matilda geride kalmayı tercih etti. Burası onu biraz korkutmuştu şimdi. Çok gerçekdışı, uzak, fantastik ve bu dünyanın tamamen dışında bir yere benziyordu. Grimm Kardeşler’in ya da Andersen’in masallarından bir çizimi andırıyordu. Yoksul oduncunun Hansel ve Gretel’le oturduğu evdi bu ve Kırmızı Şapkalı Kız’ın büyükannesinin oturduğu ev ve aynı zamanda Yedi Cüceler’in, Üç Küçük Ayı’nın ve bütün ötekilerin evi...

“Hadi gel canım,” diye geriye doğru seslendi Bayan Honey, Matilda patikada onu izledi.

Ön kapı dalga dalga yeşil boyayla boyanmıştı ve anahtar deliği yoktu. Bayan Honey kapının dilini kaldırdı, kapıyı itip içeri girdi. Uzun boylu bir kadın olmadığı halde, kapıdan geçerken başını eğmek zorunda kalmıştı. Matilda onun peşinden gitti ve kendini karanlık dar bir tünele benzer bir yerde buldu.

“Mutfağa gelip çay demlememe yardım edebilirsin,” dedi Bayan Honey ve tünelde onun önüne düşüp mutfağın yolunu gösterdi. Buraya mutfak denebilirse, tabii. Büyükçe bir giysi dolabı kadardı ancak, arka duvarda küçük bir pencere, altında

da bir lavabo vardı, ama lavabonun musluğu yoktu. Herhalde yemek hazırlamak için yerleştirilmiş raf ise, bir başka duvara dayanmıştı, rafın tepesinde tek bir dolap vardı. Üstünde bir gazocağı, kulplu bir tencere ve yarım şişe süt duruyordu. Ocak, içine gazyağı doldurulup üstten yakılan ve alev için gerekli basıncı elde etmek için pompalanan türden küçük bir kamp ocağıydı.

“Ben gazocağını yakarken, sen de biraz su getirebilirsin,” dedi Bayan Honey. “Kuyu arka tarafta. Kovayı al. İşte şurada. Kuyunun üzerinde bir ip göreceksin. Kovayı ipin ucuna as ve yavaş yavaş aşağı sarkıt. Aman dikkat et, yoksa kuyuya düşersin.” İyice sersemleyen Matilda, kovayı alarak arka bahçeye gitti. Kuyunun küçük bir ahşap çatısı ve basit bir çevirme kolu vardı. İp, karanlık, dipsiz bir deliğin içine sallanıyordu. Matilda, ipi yukarı çekti, kovanın sapını ipin ucuna geçirdi. Şap diye bir ses duyup ip gevşeyene kadar kovayı sarkıttı. Sonra yukarıya doğru çekti ve, hey, kovanın içine su dolmuştu.

“Bu yeter mi?” dedi, kovayı içeri taşıırken.

“Yeter,” dedi Bayan Honey. “Böyle bir şeyi daha önce yapmadın herhalde, değil mi?”

“Hiç yapmadım,” dedi Matilda. “Eğlenceli bir şey. Banyo için yeterli suyu nasıl sağlıyorsunuz?”

“Banyo yapmıyorum,” dedi Bayan Honey. “Ayakta yıkanıyorum. Bir kova dolusu suyu bu küçük ocakta ısıtıyorum, sonra da soyunup baştan aşağı yıkanıyorum.”

“Gerçekten de böyle mi yapıyorsunuz?” diye sordu Matilda.

“Tabii,” dedi Bayan Honey. “İngiltere’deki her yoksul kişi, hayli yakın zamana kadar bu şekilde yıkanırdı. Hatta onların gazocağı bile yoktu. Suyu odun ateşinde ısıtmak zorunda kalırlardı.”

“Siz yoksul musunuz, Bayan Honey?”

“Evet,” dedi Bayan Honey. “Çok. Güzel, küçük bir ocak değil mi?” Ocak mavi, güçlü bir alevle gürül gürül yanıyordu, kulplu tenceredeki su fokurdamaya başlamıştı bile. Bayan Honey dolaptan çaydanlığı çıkararak içine birkaç çay yaprağı attı. Yarım somun kara ekmek de buldu. İki ince dilim kesti, sonra plastik bir kaptan bir miktar margarin aldı ve ekmeğe sürdü.

Margarin, diye düşündü Matilda. Sahiden yoksul olmalı.

Bayan Honey bir tepsi buldu ve iki çay fincanını, çaydanlığı, yarım şişe sütü ve iki dilim ekmeğin bulunduğu tabağı tepsiye koydu. “Korkarım şeker yok,” dedi. “Hiç şeker kullanmam.”

“Önemi yok,” dedi Matilda. Aklı sayesinde durumun hassasiyetinin farkına varmış gibiydi ve dostunu tedirgin edecek bir şey söylememeye büyük özen gösteriyordu.

“Gel, oturma odasında içelim,” dedi Bayan Honey, tepsiyi eline alıp mutfaktan çıkarak, ön taraftaki odaya gitmek üzere öne düştü. Matilda onu izledi, ama sözde oturma odası olan yerin kapısının eşiğinde durdu ve tam bir şaşkınlık içinde çevreyi süzdü. Oda, tıpkı hapisane hücresi gibi, küçük, kare

şeklinde ve bomboştu. Solgun gün ışığı, ön duvardaki tek, minik pencereden içeri süzülüyordu, ama perde yoktu. Bütün odadaki tek eşya, iskemle yerine geçen tersine çevrilmiş iki tahta kasa ve bunların arasında duran ve masa yerine geçen üçüncü kutuydu. Hepsi bu kadar. Duvarlarda resim, yerde halı yoktu. Zemin, perdah yüzü görmemiş kaba tahtalarla kaplıydı, tahtaların aralıklarında toz ile kir parçacıkları birikmişti. Tavan öylesine alçaktı ki, Matilda bile zıplasa parmaklarının ucuyla dokunabilirdi. Duvarlar beyazdı, ancak bu beyazlık boyaya benzemiyordu, Matilda avucunun içini duvara sürünce, beyaz bir toz eline yapıştı. Badanaydı bu, yani ağıllarda, ahırlarda, tavuk kümeslerinde kullanılan ucuz madde...

Matilda dehşete kapılmıştı. Tertipli, temiz giyimli öğretmenin yaşadığı yer burası mıydı gerçekten? Gün boyunca çalıştıktan sonra, gele gele buraya mı geliyordu? İnanılmaz bir şeydi bu. Peki, ama neden? Burada kesinlikle çok garip şeyler dönüyordu.

Bayan Honey tepsiyi ters çevrilmiş tahta kutulardan birinin üzerine koydu. “Otur canım, otur,” dedi, “şimdi güzel, sıcak bir fincan çay içelim. Ekmek yesene. İki dilimi de senin için hazırladım. Eve dönünce, hiçbir şey yemem ben. Okulda esaslı bir öğle yemeği yerim, bu da beni ertesi sabaha kadar ayakta tutar.”

Matilda ters çevrilmiş kutulardan birine dikkatle tünedi ve daha çok nezaketten, bir dilim margarinli ekmek alarak yemeye koyuldu. Evde olsaydı tereyağ sürülmüş kızarmış ekmek, çilek reçeli ve belki de bir dilim pandispanya yiyecekti. Ama böylesi

daha eğlenceliydi. Bu evde bir esrar vardı ki kuşkusuz, büyük bir esrar ve Matilda bunun ne olduğunu öğrenmek için can atıyordu.

Bayan Honey çay koydu ve her iki fincana da biraz süt ilave etti. Boş bir odada, tersine çevrilmiş bir kutunun üzerinde oturmak ve çayını, kucağında dengelediği bir fincandan içmek onu hiç rahatsız etmişe benzemiyordu.

“Biliyor musun,” dedi, “bardağa yaptığın şeyle ilgili olarak, çok düşündüm. Sana büyük bir güç verilmiş, yavrum, bunu biliyorsun, değil mi?”

Matilda, bir yandan margarinli ekmeğini çiğnerken, “Evet, Bayan Honey, biliyorum,” dedi.

“Bilebildiğim kadarıyla,” diye konuşmasını sürdürdü Bayan Honey, “dünya tarihinde hiç kimse, dokunmadan, üflemeden ya da herhangi bir dış yardım almadan bir nesneyi yerini değiştirmeye zorlamamıştır.”

Matilda kafasını salladı, ama bir şey söylemedi.

Bayan Honey, “İşin asıl büyüleyici yanı,” dedi, “sendeki bu gücün gerçek sınırlarını keşfetmek olurdu. Ah, hemen hemen her şeyi yerinden oynatabileceğini düşündüğünü biliyorum, ama benim bu konuda kuşkularım var.”

“Gerçekten kocaman bir şey üzerinde denemeyi çok isterdim,” dedi Matilda.

“Mesafe konusunda ne düşünüyorsun?” dedi Bayan Honey. “İttiğin nesneye hep yakın olmak zorunda mısın?”

“Hiçbir fikrim yok,” dedi Matilda. “Ama bunu keşfetmek hoş olurdu.”

Bayan Honey’in Hikayesi

“Acelesi yok,” dedi Bayan Honey, “hadi gel, bir fincan çay daha içelim. Öteki dilim ekmeği de ye lütfen. Acıkmış olmalısın.”

Matilda ikinci dilim ekmeği aldı ve yavaşça yemeye başladı. Margarin hiç de kötü değildi. Bilmeseydim, aradaki farkı da anlamazdım belki diye şüpheyeye kapıldı. “Bayan Honey,” dedi aniden, “size okulda çok az mı para veriyorlar?”

Bayan Honey birden başını kaldırıp baktı. “Çok kötü sayılmaz,” dedi. “Ötekilerle yaklaşık aynı parayı alıyorum.”

“Bu kadar feci bir yoksulluk çektiğinize göre, yine de çok az olmalı,” dedi Matilda. “Bütün öğretmenler böyle mi yaşar?”

Yani mobilyasız, fırınsız, banyosuz bir evde mi yaşar demek istiyorum.”

“Hayır, öyle yaşamazlar,” dedi Bayan Honey, hayli gergin bir şekilde. “Ben bir istisna oluştuyorum.”

“Herhalde böyle basit bir yaşam sürmekten hoşlanıyorsunuz,” dedi Matilda, biraz daha deşerek. “Evi temizlemek böyle çok daha kolay olsa gerek, cilalanacak mobilyanız ya da her gün tozu alınacak abuk sabuk süsleriniz yok. Ve herhalde insanın buzdolabı olmazsa, gidip dolabı doldurmak için yumurta, mayonez ve dondurma gibi işe yaramaz şeyler almak zorunda kalmaz. Alışveriş işini bayağı azaltıyor olmalı.”

Bu noktada Matilda, Bayan Honey’in yüzünün gerginleştiğini ve garip bir ifade aldığını fark etti. Tüm vücudu sertleşmişti. Omuzları yukarıya doğru kalkmış, dudakları birbirine kenetlenmişti. Çay fincanını iki eliyle sımsıkı tutmuş orada oturuyor ve sanki bu pek de masum sayılmayacak sorulara cevap vermenin bir yolunu ararmışçasına, yere doğru bakıyordu.

Uzun ve rahatsız edici bir sessizlik girdi araya. Otuz saniye içinde küçük odanın atmosferi tümüyle değişmişti. Acayip ve sır dolu bir hava kaplamıştı ortalığı. Matilda, “Bu soruları sorduğum için çok özür dilerim, Bayan Honey,” dedi, “üstüme vazife değildi.”

Bu noktada, Bayan Honey canlanır gibi oldu. Omuzlarını silkti ve çay fincanını büyük bir özenle tepsiye bıraktı.

“Neden sormayacakmışsın ki?” dedi. “Eninde sonunda sorman kaçınılmazdı. Bunu görmezden gelmeyecek kadar zekisin. Belki de ben istedim sormanı. Belki aslında seni buraya çağdırmamın nedeni de bu. Açık konuşmak gerekirse, iki yıl önce buraya taşındığımdan beri, bu kulübeye gelen ilk ziyaretçi sensin.”

Matilda hiçbir şey demedi. Odada havanın gittikçe gerginleştığını hissedebiliyordu.

“Yavrum, yaşına göre öyle akıllısın ki,” diye devam etti Bayan Honey, “bu durum beni afallatıyor. Bir çocuğa benzediğin halde, aslında çocuk değilsin. Çünkü zihninle mantık yürütme gücün, bir yetişkininkinden farksız. Belki de sana yetişkin bir çocuk diyebiliriz, ne demek istediğimi anlayabiliyor musun?”

Matilda gene bir şey demedi. Bunun ardından ne geleceğini bekliyordu.

“Şimdiye kadar,” diye devam etti Bayan Honey, “birine sorunlarımı anlatmak imkansızdı benim için. Bu utancı göze alamazdım, zaten yeterince cesaretim de yok. Bütün cesaretim, ben gençken ezildi gitti. Ama şimdi birden birisine her şeyi anlatmak için karşı konulmaz bir istek uyandı içimde. Senin küçücük, minicik bir kız olduğunu biliyorum, ama içinde bir yerlerde de bir sihir var. Kendi gözlerimle gördüm bunu.”

Matilda dikkat kesildi. İşittiği sesin yardım ıgılları attığına hiç şüphe yoktu. Öyleydi, evet. Öyle olmalıydı.

Sonra ses yeniden yükseldi. “Biraz daha çay al,” dedi. “Bir-iki yudum kaldı galiba.”

Matilda başını salladı.

Bayan Honey, her iki fincana da çay koydu ve süt ekledi. Kendi fincanını gene iki elinin arasına aldı ve yavaş yavaş yudumlayarak oturdu.

Uzun bir sessizlik oldu, sonra “Sana bir hikaye anlatabilir miyim?” dedi.

“Tabii,” dedi Matilda.

“Yirmi üç yaşındayım,” dedi Bayan Honey, “doğduğumda babam bu köyde doktordu. Güzel, hayli büyük, kırmızı tuğladan bir evimiz vardı. Tepelerin ardında, ormanın içine gizlenmişti. Orayı bildiğini sanmam.”

Matilda gene sesini çıkarmadı.

“Ben orada doğmuşum,” dedi Bayan Honey. “Sonra ilk trajedi meydana geldi. İki yaşındayken annem öldü. İşi gücü başından aşmış bir doktor olan babam, eve bakması ve bana göz kulak olması için birini bulmak zorundaydı. O da annemin evlenmemiş kız kardeşini, yani teyzemi, gelip bizimle oturmaya davet etti. Teyzem kabul etti ve geldi.”

Matilda büyük bir dikkatle dinliyordu. “Teyze geldiğinde kaç yaşındaydı?” diye sordu.

“Yaşlı sayılmazdı,” dedi Bayan Honey. “Otuz civarındaydı herhalde. Ama daha başından itibaren ondan nefret ettim. Annemi korkunç özlüyordum. Teyze müşfik biri değildi. Babam bunu bilmiyordu çünkü pek evde olmuyordu, hem zaten o eve geldiğinde, teyze de farklı davranıyordu.”

Bayan Honey durdu ve çayını yudumladı. “Bütün bunları sana neden anlatıyorum bilmem ki,” dedi utanç içinde.

“Devam edin,” dedi Matilda. “Lütfen.”

“Pekala,” dedi Bayan Honey, “sonra ikinci trajedi meydana geldi. Ben beş yaşındayken, babam aniden öldü. Bir gün bizimle birlikteyken, ertesi gün göçüp gitmişti. Böylece teyzemle baş başa yaşamak zorunda kaldım. Benim yasal velim oldu, bir anneyle babanın tüm haklarına sahipti benim üzerimde. Bir yolunu bulup, evin de sahibi oluverdi.”

“Babanız nasıl öldü?” diye sordu Matilda.

“Bunu sorman ilginç,” dedi Bayan Honey. “O sırada bunu sorgulayacak yaşta değildim, ama sonraları onun ölümünün etrafını bir esrar perdesinin örttüğünü öğrendim.”

“Nasıl öldüğünü bilmiyorlar mıydı?” diye sordu Matilda.

“Tam olarak bilmiyorlardı,” dedi Bayan Honey, duraksayarak. “Yani, böyle bir şey yapmış olabileceğine kimse inanamıyordu bir türlü. Çok sağlıklı ve akli başında bir insandı.”

“Ne yapmış olabileceğine?” diye sordu Matilda.

“Kendini öldüreceğine.”

Matilda afallamıştı. Yutkunarak, “Öldürdü mü?” dedi.

“Öyle gibi görünüyordu,” dedi Bayan Honey. “Ama kim bilebilir ki?” Omuzlarını silkti, arkasını döndü ve minik pencereden dışarı baktı.

“Ne düşündüğünüzü biliyorum,” dedi Matilda. “Onu teyzenin öldürdüğünü ve intihar süsü verdiğini düşünüyorsunuz.”

“Bir şey düşünmüyorum,” dedi Bayan Honey. “İnsan elde kanıt olmadan asla böyle şeyler düşünmemeli.”

Küçük oda sessizleşti. Matilda, çay fincanını kavrayan ellerin hafifçe titrediğini fark etti. “Sonra ne oldu?” diye sordu. “Teyze ile baş başa kalınca neler oldu? Size iyi davranmadı mı?”

“İyi mi?” dedi Bayan Honey. “Şeytanın ta kendisiydi o; babam aradan çekilir çekilmez, dehşet saçan birine dönüştü. Hayatım kabustan farksız bir hale geldi.”

“Size ne yaptı?” diye sordu Matilda.

“Bu konuda konuşmak istemiyorum,” dedi Bayan Honey. “Çok korkunçtu. Ama sonunda ondan o kadar korkmuştum ki, odaya girdiği anda titremeye başladım. Unutma ki, benim karakterim seninki gibi güçlü değildi. Hep çekingen, sıkılgan bir çocuktum ben.”

“Başka akrabanız yok muydu?” diye sordu Matilda. “Sizi görmeye gelecek amcalar, dayılar, halalar ya da büyükanneler?”

“Bildiğim kadarıyla yoktu,” dedi Bayan Honey. “Ya ölmüşlerdi ya da Avustralya’ya gitmişlerdi. Korkarım, durum şimdi de öyle.”

“Yani o evde, yanınızda bir tek teyzenizle büyüdünüz,” dedi Matilda. “Ama okula gitmiş olmalısınız.”

“Tabii gittim,” dedi Bayan Honey. “Ben de senin Şimdi gittiğin okula gittim, ama evde yaŐıyordum.” Bayan Honey durdu ve gözleri boş çay fincanına takıldı. “Sana Şunu açıklamaya çalışıyorum galiba,” dedi, “yıllar geçtikçe bu canavar teyze gözümü öyle bir korkutmuştu, üstümde öyle bir tam hakimiyet kurmuŐtu ki, bana bir emir verdiği zaman, ne söylerse söylesin, anında itaat ediyordum. Böyle Şeyler olur, bilirsin. On yaşına geldiğimde, onun kölesi olmuştum. Evin bütün işini ben yapıyordum. Yatakları topluyordum. Onun yerine çamaŐır yıkıyor,  t  yapıyordum. Bütün yemekleri ben piŐiriyordum. Her Şeyi yapmasını öđrenmiŐtim.”

“Ama birisine olsun Őikayet edebilirdiniz mutlaka, değil mi?” dedi Matilda.

“Kime?” diye sordu Bayan Honey. “Zaten Őikayet edemeyecek kadar dehşete kapılmıŐtum. Diyorum sana, onun k lesiydim.”

“Sizi d ver miydi?”

“Ayrıntıya girmeyelim istersen,” dedi Bayan Honey.

“Ama ne korkunç bir Şey bu,” dedi Matilda. “Hep ağlar mıydınız?”

“Sadece yalnız başıma kaldığım zaman,” dedi Bayan Honey. “Onun yanında ağlamama izin vermezdi. Ama hep korku içinde yaŐadım.”

“Okulu bitirince ne oldu?” diye sordu Matilda.

“Parlak bir öğrenciydim,” dedi Bayan Honey. “Rahatlıkla  niversiteye girebilirdim. Ama bu söz konusu bile olmadı.”

“Neden Bayan Honey?”

“Çünkü evde işleri yapacak birine ihtiyaç vardı.”

“Öyleyse nasıl öğretmen oldunuz?” dedi Matilda.

“Reading’de bir Öğretmen Eğitim Koleji var,” dedi Bayan Honey. “Buradan otobüsle sadece kırk dakika uzaklıkta. Tek bir şartla oraya gitmeme izin verilmişti: Her öğleden sonra dosdoğru eve gelip çamaşırı bulaşığı halledecek, ütü yapacak, evi temizleyecek ve akşam yemeğini pişirecektim.”

“O zaman kaç yaşındaydınız?” diye sordu Matilda.

“Öğretmen okuluna gittiğimde on sekiz yaşındaydım.”

“Çantanızı alıp evden kaçabilirdiniz.”

“İş bulana kadar böyle bir şey yapamazdım,” dedi Bayan Honey. “Hem unutma, o sıralarda teyzem bana öyle bir hakimdi ki, cesaret edemezdim buna. Çok güçlü bir kişiliğin böylesine tamamen kontrolü altına girmek nasıl bir şeydir, hayal bile edemezsin. İnsan pelteye döner. İşte hepsi bu. Hayatımın hüznü hikayesi. Eh, yeterince konuştum artık.”

“Lütfen durmayın,” dedi Matilda. “Daha bitirmediniz. Sonunda ondan ayrılıp bu küçük tuhaf evde oturmayı nasıl becerdiniz?”

“Hah, işte o başka mesele,” dedi Bayan Honey, “onunla bayağı gurur duymuştum.”

“Anlatın hadi.”

“Şöyle,” dedi Bayan Honey, “öğretmen olarak iş bulunca, teyze ona çok borcum olduğunu söyledi. Neden dedim. ‘Çünkü’ dedi, ‘bunca yıldır seni besliyorum, sana ayakkabı,

elbise alıyorum!’ Borcum binlerce sterlini buluyormuş ve önümüzdeki on yıl boyunca maaşımı ona vererek ödemeliymişim bu borcu. ‘Sana haftada bir sterlin harçlık veririm,’ dedi, ‘ama görüp göreceğin de budur.’ Hatta okul idarecilerinin maaşımı doğrudan onun banka hesabına ödemelerini bile ayarladı. Bana bir kağıt imzalattı.”

“Bunu yapmamalıydınız,” dedi Matilda. “Maaşınız, sizin özgürlük şansınızdı.”

“Biliyorum, biliyorum,” dedi Bayan Honey. “Ama o vakte kadar, neredeyse ömür boyu onun kölesi olmuştum ve ona hayır diyecek kadar gözüpek değildim, bu cesarete sahip değildim. Ondan hâlâ ödüm kopuyordu. Beni hâlâ fena halde incitebiliyordu.”

“Öyleyse nasıl başardınız kaçmayı?” diye sordu Matilda.

“Ohh,” dedi Bayan Honey, ilk kez gülümseyerek, “iki yıl önceydi. Benim en büyük zaferimdir bu.”

“Lütfen anlatın,” dedi Matilda.

“Çok erken kalkar ve teyzem uykudayken yürüyüşe çıkardım. Ve bir gün yolum bu küçük kulübeye düştü. Boştu. Sahibinin kim olduğunu öğrendim. Bir çiftçiydi. Onu görmeye gittim. Çiftçiler de çok erken kalkar. İneklerini sağıyordu. Kulübesini kiralayabilir miyim diye sordum. ‘Orada oturamazsınız ki!’ diye bağırdı. ‘Hiçbir tesisatı yok, suyu akmaz, hiçbir şeyi yok!’”

“Ben orada oturmak istiyorum,” dedim. ‘Romantiğin biriyim. O kulübeye gönül verdim. Lütfen kiralayın onu bana.’

“‘Aklınızı kaçırmışsınız siz,’ dedi. ‘Ama madem ısrar ediyorsunuz, bence hava hoş. Kira haftada on peni.’”

‘İşte bir aylık kiranız’, dedim ve ona kırk peni uzattım. ‘Çok teşekkür ederim.’”

“Ne harika,” diye bağırdı Matilda. “Yani birdenbire kendinize ait bir eviniz oldu! Bunu teyzenize söyleyecek cesareti nasıl topladınız?”

“Zor işti,” dedi Bayan Honey. “Bunu yapabilmek için, sınırlarımı çelikleştirdim. Bir gece, ona akşam yemeği pişirdikten sonra üst kata çıktım, bir-iki parça eşyayı karton bir kutuya tıktım, aşağı indim ve ayrıldığımı ilan ettim. ‘Bir ev kiraladım’ dedim.”

“Teyzem birden patladı, ‘Ev kiralamış!’ diye feryat etti. ‘Dünyada haftalık bir sterlininden başka bir şeyin yokken, nasıl ev kiralamışsın bakalım?’”

“‘Kiraladım ama,’ dedim.”

“‘Peki kendine yiyecek nasıl alacaksın?’”

“‘Bir yolunu bulurum,’ diye geveledim ve kendimi kapıdan dışarı attım.”

“Oh, ne iyi yapmışsınız!” diye bağırdı Matilda. “Yani sonunda özgürlüğe kavuştunuz!”

“Sonunda özgürlüğe kavuştum,” dedi Bayan Honey. “Bunun ne harika bir şey olduğunu anlatamam.”

“Peki, iki yıl boyunca haftada bir sterlinle yaşamayı gerçekten becerebildiniz mi?” diye sordu Matilda.

“Bundan emin olabilirsiniz,” dedi Bayan Honey. “On peni lira ödüyorum, geriye kalanı da ocağıma ve lambama gazyağı ile biraz süt, çay, ekmek ve margarin almama yetiyor. Başka bir şeye de ihtiyacım yok zaten. Sana dedim ya, öğlenleri okulda esaslı bir yemek yiyorum.”

Matilda ona bakakaldı. Bayan Honey ne kadar da muhteşem bir cesaret örneği göstermişti. Birden Matilda'nın gözünde bir kahraman olmuştu. “Kışın çok soğuk olmuyor mu?” diye sordu.

“Küçük gaz sobam var ya,” dedi Bayan Honey. “Burayı ne kadar rahat ve sıcacık bir yere çevirdiğimi bilersen şaşarsın.”

“Yatağınız var mı, Bayan Honey?”

“Pek sayılmaz,” dedi Bayan Honey, bir kez daha gülümseyerek. “Ama sert yüzeyde uyumanın çok sağlıklı olduğu söylenir.”

Matilda birden durumu tam bir açıklıkla görmeye başladı. Bayan Honey'in yardımı ihtiyacı vardı. Bu şekilde yaşamayı sonsuza dek sürdüremeyeceği kesindi. “İşinizi bırakıp işsizlik yardımı alsaydınız, çok daha iyi durumda olurdunuz, Bayan Honey,” dedi.

“Asla yapmam bunu,” dedi Bayan Honey. “Öğretmenliği çok seviyorum.”

“O korkunç teyze,” dedi Matilda, “sanırım hâlâ sizin o eski, sevimli evinizde yaşamaya devam ediyor.”

“Hem de nasıl,” dedi Bayan Honey. “Yaşı henüz elli civarında. Daha uzun süre yaşar.”

“Babanızın, onun eve sonsuza kadar sahip çıkmasını istediğini mi düşünüyorsunuz?”

“Bunu istemediğinden eminim,” dedi Bayan Honey. “Ana-babalar, veliye evde belli bir süre oturma hakkı tanır ama, ev hemen hemen her zaman bir velinin gözetiminde çocuğa bırakılır. Büyüyünce de onun malı olur.”

“Öyleyse ev kesinlikle size ait,” dedi Matilda.

“Babamın vasiyeti bulunamadı,” dedi Bayan Honey. “Anlaşılan, biri onu yok etmiş.”

“Kim olduğunu bilene ödül yok,” dedi Matilda.

“Yok,” dedi Bayan Honey.

“Ama vasiyet yoksa, Bayan Honey, ev otomatikman size geçer. En yakın akraba sizsiniz.”

“Evet, biliyorum,” dedi Bayan Honey. “Ama teyzem ortaya, sözde babamın yazdığı bir kağıt çıkardı. Bu kağıtta evi, bana bakarak yaptığı iyiliğe karşılık baldızına bıraktığı yazılı. Bunun sahte bir belge olduğundan neredeyse eminim. Ne var ki, kimse kanıtlayamıyor.”

“Bir deneseydiniz keşke,” dedi Matilda. “İyi bir avukat tutup mücadele edemez miydiniz?”

“Bunu yapacak param yok,” dedi Bayan Honey. “Ve şunu da unutma ki, bu teyze toplumumuzun saygın bir ferdi. Çok nüfuzu var.”

“Kim peki?” diye sordu Matilda.

Bayan Honey bir an duraksadı. Sonra yumuşak bir sesle, “Bayan Trunchbull,” dedi.

İsimler

“Bayan Trunchbull!” diye bağırdı Matilda, yarım metre havaya fırlayarak. “Yani teyzeniz o mu demek istiyorsunuz? Sizi o mu yetiştirdi?”

“Evet,” dedi, Bayan Honey.

“Korkmanıza şaşmamak gerek öyleyse,” diye bağırdı Matilda. “Geçen gün küçük bir kızı örgülerinden yakalayıp, bahçe duvarından dışarı fırlattığını gözlerimizle gördük.”

“Sizin gördüğünüz ne ki?” dedi Bayan Honey. “Babam öldükten sonra, beş buçuk yaşındayken, beni tek başıma yıkanmaya zorlardı. Sonra yukarı gelirdi ve eğer iyi yıkanmadığımı düşünürse, başımı suyun altına sokup öylece

tutardı. Lütfen bana yaptıklarını anlatmaya başlatma. Bunun bize hiçbir yararı olmaz.”

“Hayır,” dedi Matilda. “Olmaz.”

“Buraya,” dedi Bayan Honey, “senin hakkında konuşmaya geldik ve ben hep kendimden söz edip durdum. Kendimi budala gibi hissediyorum. Oysa şu hayret verici gözlerinle yapacakların, beni çok daha fazla ilgilendiriyor.”

“Eşyaları yerinden oynatabilirim,” dedi Matilda. “Oynatabilirim, biliyorum. Onları itip devirebilirim de.”

“Çok dikkatli deneyler yapıp, senin ne kadar bir şeyi yerinden oynatacağını ya da itip devireceğini görsek, ne dersin?” diye sordu Bayan Honey.

Ama Matilda, “Eğer bana kızmazsanız, bunu yapmamayı tercih ederim, Bayan Honey,” diyerek şaşırttı onu. “Şimdi eve gitmek ve bu öğleden sonra duyduğum bütün o şeyler hakkında uzun uzun düşünmek istiyorum.”

Bayan Honey derhal ayağa kalktı. “Tabii. Seni çok uzun süre tuttum burada. Annen merak edecek.”

“Hiç etmez,” diye gülümsedi Matilda. “Ama sizce bir sakıncası yoksa, gene de artık eve gitmek istiyorum, lütfen.”

“Hadi gel öyleyse,” dedi Bayan Honey. “Sana böyle berbat bir çay sunduğum için üzgünüm.”

“Hiç de berbat değildi,” dedi Matilda. “Çok hoşuma gitti.”

İkisi tam bir sessizlik içinde Matilda'nın evine kadar yürüdüler. Bayan Honey, Matilda'nın bunu istediğini sezmişti. Çocuk öyle bir düşünceye dalmış görünüyordu ki, nereye

bastığına bile bakmıyordu. Sonunda Matilda'nın evinin kapısına vardıklarında Bayan Honey, "Bu öğleden sonra sana anlattığım her şeyi unutsan iyi olur," dedi.

"Bu konuda söz veremem," dedi Matilda, "ama bunun hakkında artık kimseye, hatta size bile hiçbir şey söylemeyeceğime söz veriyorum."

"Bence bu çok akıllıca olur," dedi Bayan Honey.

"Ama, hakkında düşünmekten vazgeçeceğime söz vermiyorum, Bayan Honey," dedi Matilda. "Kulübenizden beri hep bunu düşünüp duruyorum ve galiba küçük bir fikrim de var."

"Yapma," dedi Bayan Honey. "Lütfen unut bunu."

"Bu konuyu kapatmadan önce, size son olarak üç şey sormak istiyorum," dedi Matilda. "Lütfen bunlara cevap verir misiniz, Bayan Honey?"

Bayan Honey gülümsedi. Bu küçümencik kızın, bir anda onun sorunlarını, hem de kendinden böylesine emin bir şekilde sırtlanmış görünmesi olağanüstü bir şeydi. "Eh," dedi, "bu neler soracağına bağlı, tabii."

"İlki şu," dedi Matilda. "Evde, Bayan Trunchbull babanıza ne derdi?"

"Magnus dediğinden eminim," dedi Bayan Honey. "Adı buydu çünkü."

"Peki babanız Bayan Trunchbull'a ne derdi?"

"Adı Agatha'dır," dedi Bayan Honey. "Babam da ona böyle derdi."

“Sonuncusu da Şu,” dedi Matilda, “Babanız ve Bayan Trunchbull evde size ne derlerdi?”

“Jenny derlerdi,” dedi Bayan Honey.

Matilda bu cevapları uzun uzun tarttı. “Doğru anladığımdan emin olmak istiyorum,” dedi. “Evde babanızın adı Magnus’tu, Bayan Trunchbull’un Agatha ve sizin de Jenny. Öyle mi?”

“Doğru,” dedi Bayan Honey.

“Teşekkürler,” dedi Matilda. “Bundan sonra bu konuda ağzımı bile açmayacağım.”

Bayan Honey, çocuğun aklından neler geçtiğini merak etti. “Sersemce bir Şey yapma,” dedi.

Matilda gülererek döndü, bahçedeki daracık yoldan geçip evin giriş kapısına doğru koştu. Bir yandan da, “Hoşça kalın Bayan Honey!” diye sesleniyordu. “Çay için teşekkürler.”

İdman

Matilda evi, her zamanki gibi boş buldu. Babası işten, annesi bingodan dönmemişti, erkek kardeşinin nerede olduğu ise belli olmazdı. Doğruca oturma odasına gitti, büfenin, babasının puro kutusunu koyduğu gözü açtı. Bir puro aldı, yatak odasına gitti ve kapıyı kilitledi.

Şimdi sıra idman yapmaya geldi, dedi kendi kendine. Güç olacaktı ama, bunu yapmakta kararlıydı.

Bayan Honey'e yardım planı, son derece hoş bir biçimde kafasında oluşmaya başlamıştı. Hemen hemen tüm ayrıntılar ortaya çıkmıştı, ama sonuçta her şey, göz gücü ile çok özel bir şey yapabilmesine bağlıydı. Bir anda beceremezdi, biliyordu ama, çok sayıda idman yapar ve yoğun bir çaba gösterirse, sonunda başaracağından emindi. Puro, önemli bir rol

oynuyordu. Belki de istediğinden biraz daha kalındı ama, gereken ağırlıktaydı. İdman yapmaya elverişliydi yani.

Matilda'nın yatak odasında üzerinde saç fırçasıyla tarağının ve kitaplardan aldığı iki kitabın bulunduğu küçük bir tuvalet masası vardı. Hepsini bir kenara topladı ve puroyu tuvalet masasının ortasına yerleştirdi. Sonra gidip yatağın ucuna oturdu. Şimdi puro aşağı yukarı üç metre uzaklıktaydı.

Oturdu ve dikkatini bir noktaya toplamaya koyuldu. Bu kez elektriklenmenin kafasının içinde çabucak akmaya başladığını, gözlerinin ardında toplandığını hissetti. Gözleri sınımsız oldu ve milyonlarca görünmez küçük el, tıpkı kıvılcıklar gibi, puroya uzanmaya başladı. "Hareket et!" diye fısıldadı ve neredeyse aynı anda, hayret dolu bakışları altında, ortasında kırmızı-sarı kağıt bir bant sarılı puro, tuvalet masasının üzerinde yuvarlanıp halıya düştü. Matilda pek keyiflendi. Bunu yapmak çok hoşuna gitmişti. Sanki kafasının içinde kıvılcıklar dolaşüyor ve gözlerinden dışarı fışkırıyordu. Bu ona sanki ulvi bir güç duygusu vermişti. Üstelik ne kadar da çabuk olmuştu bu sefer! Ne kadar da kolay!

Yatak odasını boydan boya aşır puroyu yerinden kaldırdı ve gene masanın üstüne koydu.

Şimdi zor işe sıra geldi, diye düşündü. Ama bir cismi itme gücüm varsa, mutlaka kaldırma gücüm de olmalı. Nasıl kaldıracağımı öğrenmem hayati bir önem taşıyor. Kaldırıp havada tutmayı mutlaka öğrenmeliyim. Puro dediğin de o kadar ağır bir şey değil ki.

Yatağın ucuna oturdu ve yeniden başladı. Gücünü gözlerine toplaması artık kolay oluyordu. Sanki beyinde bir tetiği çekmek gibi bir şeydi.

“Kaldır!” diye fısıldadı. “Kaldır! Kaldır!”

Puro önce yuvarlanmaya başladı. Fakat sonra, Matilda dikkatini şiddetle bir noktada yoğunlaştırınca, bir ucu yavaşça masadan üç santim kadar yukarı kalktı. Puroyu muazzam bir çaba harcayarak, o halde on saniye kadar tutabilmeyi becerdi. Sonra puro yeniden masaya düştü.

“Hımm!” diye yutkundu Matilda. “Beceriyorum işte! Yapmaya başlıyorum!”

Tam bir saat boyunca idman yapıp durdu ve sonunda yalnızca gözlerinin gücüyle puroyu masanın üstünden on beş santim kadar kaldırıp, yaklaşık bir dakika kadar bu şekilde tutmayı becerdi. Ama birden öyle bitkin düştü ki, sırtüstü yatağa serilip uyudu.

Annesi akşamın geç saatlerinde onu böyle buldu.

“Neyin var senin?” dedi, kızını uyandırarak. “Hasta mısın?”

“Aman Tanrım,” dedi Matilda, doğrulup etrafa bakarak. “Hayır, iyiyim. Biraz yorulmuştum, hepsi bu.”

Matilda ondan sonra, okul dönüşü her gün kendini odasına kapatıp puro ile idman yaptı. Ve kısa sürede her şey tıkır tıkır işlemeye başladı. Altı gün sonra, bir sonraki çarşamba akşamı, puroyu yalnızca havaya kaldırmakla kalmayıp, çevrede istediği gibi dolaştırmayı da becermişti. Çok güzeldi. “Yapabiliyorum!” diye bağırdı. “Gerçekten yapabiliyorum!”

Puroyu yalnızca göz gücümle kaldırıp, onu havada istediğim yönde itip çekebiliyorum!”

Artık iş, büyük planını eylemeye geçirmeye kalmıştı.

Üçüncü Mucize

Ertesi gün perşembeydi ve Bayan Honey’in sınıfındaki herkesin bildiği gibi, başöğretmen o gün yemekten sonraki ilk dersi verecekti.

Sabahleyin, Bayan Honey onlara, “İçinizden bir ikiniz, başöğretmenin geçen sefer derse girişinden pek hoşlanmamıştı,” dedi. “Onun için bugün hepimiz çok dikkatli olmaya, akıllıca davranmaya çalışalım. Bayan Trunchbull’le son karşılaşmanızdan beri kulakların nasıl, Eric?”

“Kulaklarımı uzattı,” dedi Eric. “Annem, onların kesinlikle eskisinden daha büyük olduğunu söylüyor.”

“Sana gelince Rupert,” dedi Bayan Honey, “geçen Perşembe’den beri saçlarını kaybetmemiş olmana sevindim.”

“Sonradan başım epeyce acıdı,” dedi Rupert.

“Ve sen, Nigel,” dedi Bayan Honey, “lütfen bugün başöğretmene cinlik yapmamaya çalış. Geçen hafta ona karşı oldukça arsızca davrandın.”

“Ondan nefret ediyorum,” dedi Nigel.

“Bunu belli etmemeye çalış,” dedi Bayan Honey. “Sana yararı olmaz. Çok güçlü bir kadın o. Çelik halat gibi kasları var.”

“Keşke büyük olsaydım,” dedi Nigel. “Onu yere sererdim.”

“Yapamazdın herhalde,” dedi Bayan Honey. “Şimdiye kadar kimse onun üstesinden gelememi.”

“Bugün bizi neden sınavacak?” diye sordu küçük bir kız.

“Üçlü çarpım tablosunu soracağından hemen hemen eminim,” dedi Bayan Honey. “Bu hafta hepinizin onu öğrenmiş olması gerekiyordu. Bildiğinizden emin olun.”

Öğle yemeği geldi geçti.

Yemekten sonra sınıf toplandı. Bayan Honey sınıfın bir yanında ayakta duruyordu. Hepsi sessiz, kaygılı bir şekilde oturup beklediler. Ve sonra mahşer devi gibi, muazzam Trunchbull yeşil tozlukları ve pamuklu önlüğü ile paldır küldür içeri girdi. Doğru su sürahisine gitti, sapından tutup kaldırdı ve içine baktı.

“Bu kez içme suyuma herhangi bir kaygan yaratık olmayışına sevindim,” dedi. “Olsaydı eğer, bu sınıfın her

üyesinin başına çok tatsız şeyler gelecekti. Siz de buna dahilsiniz, Bayan Honey.”

Sınıftan gene çıt çıkmadı, hepsi çok gergindiler. Bu dişi kaplan hakkında şimdiye kadar biraz bilgi sahibi olmuşlardı ve kimse bir deneme daha yapmak istemiyordu.

“Pekala,” diye gürlledi Trunchbull. “Bakalım üçlü çarpım tablosunu ne kadar iyi biliyorsunuz. Ya da, bakalım Bayan Honey üçlü çarpım tablosunu size ne kadar kötü öğretti?” Trunchbull sınıfın karşısında, ayakları iki yana açık, elleri kalçalarında ayakta duruyor, bir kenarda sessizce dikilen Bayan Honey’e ters ters bakıyordu.

İkinci sırada hareketsiz oturan Matilda, olup biteni büyük bir dikkatle izliyordu.

“Sen!” diye bağırdı Trunchbull, oklava boyundaki parmağıyla Wilfred adlı oğlanı işaret ederek. Wilfred ilk sıranın en sağında oturuyordu. “Ayağa kalk!” diye bağırdı ona.

Wilfred ayağa kalktı.

“Üçlü çarpım tablosunu tersten ezbere söyle!” diye havladı Trunchbull.

“Tersten mi?” diye kekeledi Wilfred. “Ama tersten öğrenmedim ki.”

“İşte buyrun bakalım!” diye çığılığı kopardı Trunchbull, zafer kazanmış bir edayla. “Size hiçbir şey öğretmemiş! Bayan Honey, son hafta boyunca bunlara neden hiçbir şey öğretmediniz?”

“Bu doğru değil, Başöğretmen,” dedi Bayan Honey. “Üçlü çarpım tablosunu hepsi öğrendi. Ama bunu tersten öğretmenin bir anlamı yok bence. Başöğretmen, yaşamın tüm hedefi, ileri gitmektir. Bakın, örneğin sizin bile, yanlış gibi basit bir sözcüğü anında tersinden heceleyip heceleyemeyeceğinizi sormak cüretinde bulunuyorum. Doğrusu bundan çok şüpheliyim.”

“Küstahlık etmeyin, Bayan Honey!” diye cevabı patlattı Trunchbull, sonra yeniden talihsiz Wilfred’e döndü. “Pekala, çocuk,” dedi. “Buna cevap ver. Yedi elmam, yedi portakalım ve yedi muzum var. Toplam kaç tane meyvem var? Acele et! Çabuk cevap ver bana!”

“Bu toplama!” diye bağırdı Wilfred. “Üçlü çarpım tablosu değil ki!”

“Seni geri zekalı, salak!” diye haykırdı Trunchbull. “Seni gidi pis çıban! Seni bitli mantar! Elbette üçlü çarpım tablosu! Üç ayrı meyve kümesi ve her kümede yedi parça var. Üç kere yedi yirmi bir. Seni kokmuş lağım çukuru, bunu anlayamadın mı? Sana bir şans daha tanıyacağım. Elimde sekiz tane hindistan cevizi, sekiz tane yaban fıncığı, sekiz tane de senin gibi fıncık beyinli budala var! Hepsi kaç kabuklu meyve eder? Çabuk söyle!”

Zavallı Wilfred tam anlamıyla telaşa kapılmıştı. “Bekleyin!” diye bağırdı, “lütfen bekleyin! Toplamam gerek. Sekiz hindistan cevizi ile sekiz fıncık...” Parmaklarıyla saymaya başladı.

“Seni gidi patlamış sivilce!” diye ciyak ciyak bağırdı Trunchbull. “Seni gidi kurtlu kaşar seni! Toplama değil ki bu! Çarpma yapacaksın! Cevabı üç kere sekiz! Ya da sekiz kere üç mü? Üç kere sekiz ile sekiz kere üç arasında ne fark var? Söyle bakalım muşmula suratlı, öyle aptal aptal bakma!”

Ama Wilfred artık o kadar korkmuş ve şaşırılmıştı ki, konuşacak hali bile kalmamıştı.

Trunchbull iki adımda oğlanın yanına geldi, judo ya da karate olabilecek şaşırtıcı bir jimnastik numarasıyla ayağıyla Wilfred’in bacaklarının arkasına öyle bir dokundu ki, oğlan havaya fırlayıp bir takla attı. Ama daha taklanın yarısındayken kadın onu ayak bileğinden yakalamış, kasap dükkanındaki yolunmuş bir piliç gibi tepeüstü havada sallıyordu.

“Sekiz kere üç,” diye bağırdı Trunchbull, Wilfred’i ayak bileğinden bir o yana bir bu yana sallarken, “sekiz kere üç ile üç kere sekiz aynı şeydir ve üç kere sekiz yirmi dört yapar! Tekrarla bakayım!”

Tam o anda, sınıfın öteki ucundaki Nigel ayağa fırladı, heyecanla kara tahtayı göstererek bağırdı. “Tebeşir! Tebeşir! Tebeşire bakın! Kendi başına hareket ediyor!”

Nigel’in çılgılığı öyle isterik ve tizdi ki, sınıftaki herkes gibi Trunchbull da tahtaya baktı. Ve gerçekten de yepyeni bir parça tebeşir, karatahtanın kurşuni-siyah yüzeyinin yakınında, havada duruyordu.

“Bir şeyler yazıyor!” diye haykırdı Nigel. “Tebeşir bir şeyler yazıyor.”

Agatha

Gerçekten de tebeşir bir şeyler yazıyordu.

“Nedir bu saçmalık?” diye bağırdı Trunchbull. Kendi ilk adının görünmez bir el tarafından bu şekilde yazılması onu sarsmıştı. Wilfred’i yere bıraktı. Sonra ortaya doğru bağırdı. “Kim yapıyor bunu? Kim yazıyor bunu?”

Ve tebeşir yazmaya devam etti.

Agatha, ben Magnus

Ben Magnus

Orada bulunan herkes, Trunchbull’un gırtlığından çıkan hırıltıyı duydu. “Hayır!” diye bağırdı. “Olamaz! Magnus olamaz!”

Ben gerçekten Magnus’um

İnansen iyi edersin

Agatha, benim Jenny’mın evini

iade et

Odanın bir yanındaki Bayan Honey, hemen Matilda’ya baktı. Çocuk sırasında, sırtı dimdik oturuyordu, başını kaldırmış, ağzını büzmüştü. Gözleri iki yıldız gibi parlıyordu.

O anda nedense herkes Trunchbull'a baktı. Kadının yüzü kireç gibi bembeyaz kesilmişti, ağzı sudan çıkmış balık gibi açılıp kapanıyor, birtakım boğuk sesler çıkarıyordu.

Jenny'ye ücretini ver,

Jenny'me evi ver,

sonra oradan çık git.

Eğer bunu yapamazsan,

gelip yakana yapışacağım.

**Aynen senin bana yaptığın gibi
seni izliyorum**

Agatha

Tebeşir yazmayı kesti. Birkaç saniye hava durdu, sonra birden yere düştü ve bir çıtırtıyla ikiye ayrıldı.

İlk sıradaki yerine ulaşmayı başaran Wilfred çığlığı kopardı: “Bayan Trunchbull düştü! Bayan Trunchbull yerde!”

İşte en heyecan verici haber buydu, bütün sınıf olayı iyice görebilmek için yerinden fırladı. Gerçekten de başöğretmenin azman gövdesi oradaydı, boylu boyunca sırtüstü yere yapışmıştı. Nakavt olmuştu.

Bayan Honey öne doğru koştu ve devrilmiş yatan devin yanında diz çöktü. “Bayılmış!” diye bağırdı. “Kendinden

geçmiş! Biri derhal gidip hemşireyi çağırın.” Üç çocuk odadan fırladı.

Eyleme her zaman hazır olan Nigel, yerinden fırladı ve koca su sürahisini yakaladı. “Babam soğuk suyun bayılan birisini ayıltmak için birebir olduğunu söyler,” dedi. Sonra da sürahideki bütün suyu Trunchbull’un başından aşağı boca etti. Hiç kimse karşı çıkmadı, Bayan Honey bile.

Matilda’ya gelince, sırasında kıpırdamadan oturmaya devam ediyordu. Garip biçimde keyifli hissediyordu kendini. Sanki bu dünyaya ait olmayan bir şeye, göklerin en yüksek noktasına, en uzaktaki yıldızla dokunmuştu. Gözlerinin ardında gücün dalga dalga yükselmesini, kafatasının içinde ılık bir sıvı gibi coşup taşmasını harika bir şekilde hissetmişti. Sonra gözleri alev alev yanmaya başlamıştı, her zamankinden çok daha fazla ısınmıştı ve gözyuvarlarından bir şeyler fişkırmıştı. Sonra da tebeşir kendi kendine kalkıp yazmaya başlamıştı. Her şey öylesine basitti ki, sanki hiçbir şey yapmamış gibiydi.

Okulun hemşiresi, peşinde üçü kadın ikisi erkek beş öğretmen olduğu halde, koşarak odaya geldi.

“Tanrı’ya şükürler olsun, sonunda biri onu yere mıhladı!” diye bağırdı erkeklerden biri, sırtarak. “Tebrikler, Bayan Honey!”

“Yüzüne suyu kim döktü?” diye sordu hemşire.

“Ben döktüm,” dedi Nigel, gururla.

“Aferin sana,” dedi öteki öğretmen. “Biraz daha su getirelim mi?”

“Durun bakalım,” dedi hemşire. “Onu revire taşımamız gerek.”

Beş öğretmen ve hemşire, hep birlikte koskocaman kadını güçlükle kucaklayıp, sendeleye sendeleye odadan dışarı taşıdılar.

Bayan Honey sınıfa, “Sanıyorum bahçeye çıkmak ve bir sonraki derse kadar eğlenmek istersiniz,” dedi. Sonra döndü, karatahtaya doğru ilerledi ve tebeşirin yazmış olduğu her şeyi özenle sildi.

Çocuklar sınıftan çıkmaya başladılar. Matilda da onlarla birlikte çıkıyordu, ama Bayan Honey’in önünden geçerken durdu, pırıl pırıl parlayan gözleri öğretmenin gözleriyle buluştu. Bayan Honey koştu, minik çocuğa sıkıca sarılıp ona koca bir öpücük verdi.

Yeni bir Ev

Birkaç saat sonra başöğretmenin ayıldığı, dudakları kenetlenmiş ve yüzü bembeyaz bir halde okul binasından çıkıp gittiği haberi yayıldı.

Bir sonraki gün okula dönmedi. Öğlen teneffüsünde başöğretmen yardımcısı Bay Trilby, kendisini nasıl hissettiğini sormak için Bayan Trunchbull'un evine telefon etti. Telefona cevap veren olmadı.

Okuldan sonra Bay Trilby olayı daha etraflı biçimde araştırmaya karar verdi. Bayan Trunchbull'un oturduğu, köyün ucundaki eve, Kırmızı Ev diye bilinen güzel küçük, kırmızı tuğladan Kral George stili binaya yürüdü.

Zili çaldı. Cevap yoktu.

Kapıyı tak tak vurdu. Cevap yoktu.

“Evde kimse yok mu?” diye bağırdı. Cevap yoktu.

Kapıyı yokladı ve şaşkınlıkla açık olduğunu fark etti. İçeri girdi.

Ev sessizdi, içerde de kimse yoktu, ama mobilyalar yerli yerindeydi. Bay Trilby st kata, yatak odasına ıktı. Burada da her Şey normal görünüyordu, ama dolaplarla çekmeceleri amaya başlayınca, iş deĐiŐti. Ne giysi, ne i amaŐı, ne de ayakkabı görünüyordu ortalıkta. Hepsi yok olmuştu.

SıvıŐmıŐ, dedi Bay Trilby kendi kendine ve baŐğretmenin sırra kadem basıŐını okuldaki yetkililere haber vermek üzere oradan ayrıldı.

Bayan Honey, ikinci günün sabahı, yerel bir avukattan taahhütlü bir mektup aldı. Avukat, babası merhum Dr. Honey'in son isteğinin ve vasiyetinin bir anda ve esrarlı bir biçimde ortaya çıktığını bildiriyordu. Bu belgeye göre, Bayan Honey, babasının ölümünden beri köyün ucundaki, Kırmızı Ev olarak bilinen ve kısa süre öncesine kadar Bayan Agatha Trunchbull'un oturduğu evin yasal mirasısıydı. Bu vasiyete göre, babasının ömür boyu biriktirdiği ve neyse ki hâlâ bankada korunan para da ona kalmıştı. Avukat, Bayan Honey'den kendisini en kısa sürede bürosunda ziyaret etmesini istiyordu; böylece mülk ve para çok kısa sürede ona devredilecekti.

Bayan Honey bu isteğe hemen uydu ve birkaç hafta içinde doğup bydĞu ve çok Şükür ki ailesinin bütün mobilyaları ve tablolarının hâlâ bulunduğu Kırmızı Ev'e yerleşti. O günden sonra Matilda da okul çıkıŐı her akşamüstü Kırmızı Ev'in aranan misafiri oldu. Ve öğretmenle kk ocuk arasında yakın bir dostluk geliŐmeye başladı.

Okulda da büyük deĐiŐiklikler meydana geliyordu. Bayan Trunchbull'un tümüyle ortadan kaybolduğu açıkça belli

olunca, mükemmel bir insan olan Bay Trilby onun yerine başöğretmen olarak atandı. Ve bundan çok kısa bir süre sonra Matilda en üst sınıfa yükseldi. Sınıf öğretmeni Bayan Plimsoll bu şaşırtıcı çocuğun gerçekten de Bayan Honey'in söylediği kadar zeki olduğunu çok geçmeden keşfetti.

Birkaç hafta sonra, okul sonrası bir akşamüstü Matilda ile Bayan Honey, her zaman yaptıkları gibi, Kırmızı Ev'in mutfağında çay içerlerken, Matilda birden, “Bana garip bir şey oldu, Bayan Honey,” dedi.

“Anlat bana,” dedi Bayan Honey.

“Bu sabah,” dedi Matilda, “sırf eğlenmek için bir şeyi gözlerimle itmeye çalıştım, ama yapamadım. Hiçbir şey kıpırdamadı. Gözlerimin gerisinde oluşan sıcaklığı bile hissetmedim. Güç yok olup gitti. Sanıyorum onu tümüyle yitirdim.”

Bayan Honey bir yulaf ekmeği dilimine özenle tereyağ sürdü, üzerine biraz çilek reçeli koydu. “Böyle bir şeyi bekliyordum,” dedi.

“Bekliyor muydunuz? Ama neden?”

“Bak,” dedi Bayan Honey, “bu sadece bir tahmindi ama, şöyle düşünüyorum: Benim sınıfımdayken, yapacak bir şeyin yoktu, seni mücadeleye itecek bir şey yoktu... O kocaman beynin hayal kırıklığından çıldıracak gibi oluyordu. Beynin kafanın içinde deliler gibi kaynayıp fokurduyordu. Kafanın içinde sıkışıp kalmış, gidecek yeri olmayan muazzam bir enerji vardı. Sen de şöyle ya da böyle, o enerjiyi gözlerinden dışarı fişkırtıp eşyaları yerinden oynatıyordun. Ama şimdi iş farklı.

Üst sınıfta, senin yaşının iki katı çocuklarla yarışyorsun ve beynindeki bütün o enerji sınıfta kullanılıyor. Beynin ilk kez çabalıyor, didiniyor ve çok işi var. Harika bir şey bu. Unutma, benimki sadece bir teori, aptalca da olabilir, ama gerçeğin çok uzağına düştüğünü sanmıyorum.”

“Böyle oluşuna sevindim,” dedi Matilda. “Bütün hayatım boyunca bir mucize yaratıcısı olmak istemezdim.”

“Yeteri kadar mucize yarattın,” dedi Bayan Honey. “Benim için bütün bunları yaptığına hâlâ inanasım gelmiyor.”

Mutfak masasının yanındaki yüksek bir tabureye tünemiş olan Matilda, ekmeğiyle reçelini yavaş yavaş yiyordu. Bayan Honey ile geçirdiği bu akşamüstleri öyle hoşuna gidiyordu ki. Onun yanında kendini çok daha rahat hissediyordu, ikisi birbiri ile eşitmiş gibi konuşuyorlardı.

“Bir farenin kalbinin dakikada altı yüz elli kez çarptığını biliyor muydunuz?” diye sordu Matilda.

“Bilmiyordum,” dedi Bayan Honey, gülümseyerek. “Ne kadar büyüleyici bir şey, nerede okudun bunu?”

“Kitaplıktaki bir kitapta,” dedi Matilda. “Yani öyle hızlı çarpıyor ki, tek tek kalp atışlarını duyamıyorsunuz bile. Daha çok, bir vızıltı gibi.”

“Öyle olmalı,” dedi Bayan Honey.

“Peki bir kirpinin kalbinin ne kadar sık çarptığını tahmin edebilir misiniz?” diye sordu Matilda.

“Edemem, sen söyle,” dedi Bayan Honey, gene gülümseyerek.

“Fareninki kadar hızlı değil,” dedi Matilda. “Dakikada üç yüz kez. Ama böyle bile olsa, o kadar yavaş ilerleyen bir yaratığın kalbinin bu kadar hızlı çarptığı aklınıza gelmezdi, değil mi Bayan Honey?”

“Kesinlikle gelmezdi,” dedi Bayan Honey. “Bir tane daha söyle bakayım.”

“Atınki,” dedi Matilda. “Gerçekten çok ağır. Dakikada kırk vuruş.”

Bayan Honey, bu çocuk her şeye ilgi duyuyor, diye geçirdi içinden. İnsan onun yanında asla sıkılmaz. Ben onunla olmayı ne kadar isterdim.

İkisi, mutfakta bir saatten fazla bir süre oturup konuştular. Sonra, saat altıda Matilda iyi geceler dileyerek, anne-babasının yürüyerek sekiz dakika uzaklıktaki evine doğru yola çıktı. Kendi bahçe kapılarının önüne geldiğinde, büyük siyah bir Mercedes arabanın dışarıda park etmiş olduğunu gördü. Bu durum pek dikkatini çekmedi. Evin dışında sık sık bilinmedik marka arabalar park ederdi. Ama eve girince, tam bir kargaşayla karşılaştı. Annesi de, babası da holdeydi, büyük bir telaşla giysileri, çeşitli eşyaları bavullara tıktırıyorlardı.

“Neler oluyor burada?” diye bağırdı. “Baba, neler oluyor?”

“Gidiyoruz,” dedi Bay Wormwood, ona bakmadan. “Yarım saat içinde havaalanına hareket edeceğiz, bu yüzden eşyalarını toplasan iyi olur. Ağabeyin yukarıda, yolculuğa hazır. Kıpırda biraz, çocuk! Çabuk ol!”

“Gidiyor muyuz?” diye bağırdı Matilda. “Nereye?”

“İspanya’ya,” dedi baba. “İklimi, bu berbat ülkeninkinden çok daha iyi.”

“İspanya’ya mı?” diye bağırdı Matilda. “Ben İspanya’ya gitmek istemiyorum! Burayı seviyorum, okulumu seviyorum!”

“Sana söyleneni yap ve tartışmayı kes!” diye cevabı yapıştırdı baba. “Zaten yeteri kadar derdimiz var, bir de seninle uğraşacak değilim!”

“Ama baba...” diye başladı Matilda.

“Kes sesini!” diye bağırdı baba. “Yarım saate buradan çıkıyoruz! Uçağı kaçırmaya hiç niyetim yok!”

“Peki ama ne kadar kalacağız, baba?” diye bağırdı Matilda. “Ne zaman dönüyoruz?”

“Dönmüyoruz,” dedi baba. “Şimdi defol git! İşim başımdan aşkın!”

Matilda arkasını döndü ve açık olan ön kapıdan dışarı yürüdü. Yola ulaşınca, koşmaya başladı. Doğruca Bayan Honey’in evine yöneldi ve dört dakikadan kısa bir sürede oraya ulaştı. Girişi adeta uçarak geçti ve birden, ön bahçede güllerin arasında, elinde bahçe makasıyla bir şeyler yapan Bayan Honey’i gördü. Bayan Honey çakıllı yoldan koşan Matilda’nın ayak seslerini duymuştu. Doğruldu, döndü ve çocuk koşa koşa yanına gelirken güllerin yatağından çıktı.

“Hey,” dedi, “neler oluyor bakalım?”

Matilda onun önünde durdu, soluk soluğaydı, küçük yüzü kıpkırmızı kesilmişti.

“Gidiyorlar!” diye bağırdı. “Hepsi aklını kaçırmış, bavullarını topluyorlar, yarım saat sonra İspanya’ya doğru yola çıkacaklarmış.”

“Yola çıkan kim?” diye sordu sakın sakın Bayan Honey.

“Annem, babam, ağabeyim Mike. Benim de onlarla birlikte gitmem gerektiğini söylüyorlar.”

“Yani tatile mi demek istiyorsun?” diye sordu Bayan Honey.

“Sonsuza kadar!” diye bağırdı Matilda. “Babam asla geri dönmeyeceğimizi söyledi!”

Kısa bir sessizlik oldu. Sonra Bayan Honey, “Doğrusunu istersen, pek şaşırmadım,” dedi.

“Yani gideceklerini biliyor muydunuz demek istiyorsunuz?” diye bağırdı Matilda. “Neden bana söylemediniz?”

“Hayır, canım,” dedi Bayan Honey. “Gideceklerini bilmiyordum. Ama haber yine de beni şaşırtmadı.”

“Neden?” diye bağırdı Matilda. “Lütfen bana söyleyin, neden?”

Koştuğu için hâlâ soluk soluğaydı ve olayın şokunu üzerinden atamamıştı.

“Çünkü baban,” dedi Bayan Honey, “birtakım sahtekarlarla işbirliği yapıyor. Köydeki herkes biliyor bunu. Benim tahminim, ülkenin dört bir yanından çalınmış otomobiller geliyor ona. Bu işe gırtlığına kadar batmış.”

Matilda ağzı beş karış açık, ona bakakaldı.

Bayan Honey devam etti: “Çeşitli kişiler çalıntı arabaları babanın atölyesine getirmişler, baban da atölyede plakalarını değiştirmiş, kaportalarını başka bir renge boyamış, ne gerekiyorsa yapmış işte. Şimdi, herhalde biri ihbar etti ki, polis peşine düştü. Baban da o durumdaki insanların yaptıklarını yapıyor. Polisini kendisini yakalayamayacağı bir yere, İspanya’ya kaçıyor. Yıllardır oraya para gönderiyordu demek, şimdi paralar orada onu bekliyor.”

Yılların izlerini üstüne taşıyan eski kırmızı kiremitleri ve uzun bacaları ile, güzel kırmızı evin önündeki çimenlikte duruyorlardı. Bayan Honey’in bahçe makası hâlâ elindeydi. Ilık, altın rengi bir akşamdı, yakında bir yerlerde bir karatavul şakıyıp duruyordu.

“Onlarla gitmek istemiyorum!” diye birdenbire feryat etti Matilda. “Gitmeyeceğim işte.”

“Korkarım gitmeye mecbursun,” dedi Bayan Honey.

“Ben burada sizinle birlikte yaşamak istiyorum,” diye bağırdı Matilda. “Lütfen burada sizinle birlikte yaşamama izin verin!”

“Bunu yapabilmeni ne kadar isterdim,” dedi Bayan Honey. “Ama korkarım mümkün değil. Salt canın istiyor diye, annenle babanda ayrılamazsın. Seni yanlarına götürmeye hakları var.”

“Peki, ya kabul ederlerse?” diye bağırdı Matilda, hevesle. “Ya evet derlerse, sizinle kalabileceğimi söylerlerse? O zaman sizinle kalmama izin verir misiniz?”

Bayan Honey yavaşça, “Evet,” dedi, “cennetten farksız olurdu.”

“Bence, izin verebilirler!” diye bağırdı Matilda. “Sahi söylüyorum, verebilirler! Aslında bana aldıkları bile yok!”

“O kadar acele etme,” dedi Bayan Honey.

“Acele etmek zorundayız!” diye bağırdı Matilda. “Her an yola çıkabilirler! Gelin hadi!” Bayan Honey’in elini yakaladı, yola doğru koşmaya başlamışlardı, ana yola çıktılar. Matilda önden gidiyor, Bayan Honey’i bileğinden çekiştirip duruyordu. Kır yolundan ve köyden geçerek Matilda’nın annesiyle babasının evine doğru çılgınca ve harika bir koşu çıkardılar. Büyük siyah Mercedes hâlâ kapının önünde duruyordu. Şimdi bagajı ve kapıları sonuna kadar açılmıştı. Matilda ve Bayan Honey koşa koşa geldiğinde, Bay ve Bayan Wormwood ile ağabey, karınca gibi telaşla koşuşturuyor, bavulları arabaya yığıyorlardı.

“Baba, anne!” diye patladı Matilda, soluklanmaya çalışarak. “Sizinle gelmek istemiyorum! Ben burada kalıp Bayan Honey ile oturmak istiyorum, o da siz izin verirseniz kalabileceğimi söylüyor! Hadi, n’olur evet deyin! Hadi baba, hadi evet de! Evet de, anne!”

Baba dönüp Bayan Honey'e baktı. “Siz beni görmeye gelen o öğretmen kadınsınız, değil mi?” Sonra yine bavulları istiflemeye koyuldu.

Karısı, “Bu arka koltuğa konacak,” dedi. “Bagajda yer kalmadı.”

Bayan Honey, “Matilda’yı yanıma almayı çok isterim,” dedi. “Ona seve seve bakarım, Bay Wormwood, bütün masraflarını da ben üstlenirim. Siz tek kuruş harcamazsınız. Ama fikir benim değil, Matilda’nın. Ve eğer gönül huzuru içinde izninizi vermezseniz, onu yanıma almayı kabul etmeyeceğim.”

“Hadi Harry,” dedi anne bir çantayı arka koltuğa iterken. “Eğer kalmayı istiyorsa, niye bırakmıyoruz ki? Bir boğaz eksik olur.”

“Acelem var,” dedi baba. “Uçağa yetişmem gerek. Eğer istiyorsa, varsın kalsın. Bana göre hava hoş.”

Matilda Bayan Honey’in kollarına atıldı ve onu kucakladı, Bayan Honey de onu kucakladı. Sonra baba, anne, ağabey arabaya bindiler, araba lastikleri gıcırdayarak ileri atıldı. Ağabey arka pencereden el salladı, ama öbür ikisi dönüp bakmadılar bile. Bayan Honey küçük kızını hâlâ kollarında sıkı sıkı tutuyordu. Orada durmuş, büyük siyah arabanın yolun sonundaki virajı cayırtıyla alışını ve sonsuza kadar uzakta gözden kayboluşunu izlerlerken, ikisi de tek kelime etmedi.